

AKP'nin sözde "Çözüm Planı" neye benziyor?

AKP'nin esasen "çözüm süreci" diye adlandırdığı süreç, yıllardır reddettiği ve önlenmek istediği bir müzakere ile başlamıştır. Bu müzakere masasının bir tarafında bütün aslı unsurları ve AKP'nin tabiriyle "uzantılarıyla" bir bütün halinde duran bir taraf varken AKP hala masanın öteki tarafında kimin olduğunu bir türlü adını koymaya yanaşmamaktadır. s.16'da

Hükümet diklene diklene geri adım atıyor

Gezi Parkı'ndaki mütevazı sivil itaatsizlik eylemine polisin sert ve beceriksiz saldırısıyla tetiklenen müstesna başkaldırı İstanbul'un farklı varoşlarından başlayarak bir anda ülkenin birçok kentine, hatta sınırlı ölçekte de olsa Kürdistan'a kadar yayıldı. s.10'da

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

KOMÜNİST

KÖZ

AYLIK KOMÜNİST GAZETE FİYATI: 1 TL (KDV DAHİL) TEMMUZ 2013 SAYI: 31 WWW.KOZONLINE.ORG

Tahrir'den Taksim'e ABD'nin Orta Doğu'da bozulan planları ve beliren imkânlar

s.8'de

Siyaset Boşluk Tanımaz

Gezi Eylemleri ya Ezilenlere ya CHP'ye Yarayacak

AKP 'analar ağlaması' diye başladığı süreçte bu sefer başka anneleri ağlatmanın peşindedir. Nice acılara alışmış oldukları sanılan Kürt annelerinin, 'katili destan yazdı' diye övülen Ethem Sarısülük'ün ve onun peşinden öldürülmeye devam edilenlerin annelerini görmezden geleceğini ve kandırabileceğini sanmaktadır.

Bu süreçte KÖZ'ün "AKP'ye Kanma CHP'ye Yol Verme" şiarı her zamankinden önemli bir kılavuzdur. AKP'nin sözüm ona demokratik açılım, çözüm ve barış demagogilerinin maskesini düşürmek için birleşik ve kitlesel muhalefet eylemlerinin sürdürülmesi ve yükseltilmesi gerekir. Maskesi düşen ve kan kaybeden AKP'nin yerine CHP'nin önünün açılmasını engelleyecek olan da aynı kılavuzdur.

KÖZ'ün Sözü

Keser Döndü, Sap Döndü 31 Mayıs Günü Hesap Döndü

Gezi Parkı'nın sert bir polis müdahalesiyle boşaltılmasının ardından üç hafta boyunca hükümetle birlikte Türkiye'yi sarsan ayaklanma, şimdi farklı alanlarda farklı mücadele biçimleriyle ve farklı tempolarda sürmek üzere dağılmış durumda.

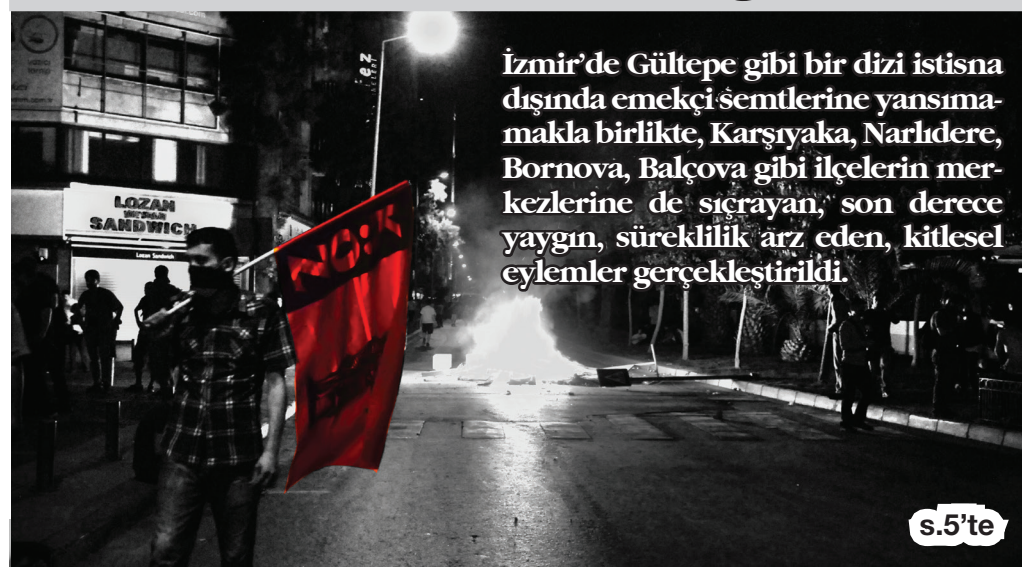
s.14'te

Mısır ve Gezi Ayaklanması ardından darbe, devrim tartışmaları ve devrimci parti eksikliği

Gezi Ayaklanması ve Mısır'da ki gelişmelerin gerçekleştiği içinden geçtiğimiz süreçte, komünistlerin siyasal öncelik ve tutumlarını göz önünde tutarsak elbette ilk olarak ele alınması gereken konu parti sorunudur. s.9'da

İzmir'de barikat günleri

İzmir'de Gültepe gibi bir dizi istisna dışında emekçi semtlerine yansımakla birlikte, Karşıyaka, Narlıdere, Bornova, Balçova gibi ilçelerin merkezlerine de sıçrayan, son derece yaygın, süreklilik arz eden, kitlesel eylemler gerçekleştirildi.

s.5'te

Öyle bir İzmir gördük

31 Mayıs'ta Gezi Parkı'ndaki protesto eylemine müdahale sonrasında pek çok kente olduğu gibi İzmir'e de sıçrayan, şiddetli ve yaygınlığı ile İzmir'i sarsan eylemlerle ilgili önemli gelişmeler.

s.4'te

İstanbul varoşlarında Gezi Parkı eylemleri ve forumlar

Gülsuyu'nda eylem ve forumlar s.7

1 Mayıs Mahallesi'nde forum ve eylem s.6

Yenibosna'da AKP karşıtı yürüyüşler s.7

Esenyurt'ta eylem ve forumlar s.12

Esenyurt'ta Lice protestosu s.12

İstanbul'da 2 Temmuz

s.13'te

Gülsuyu'nda 2 Temmuz Anması

Taksim Gezi Parkı'nda süre giden protesto eylemine polisin müdahalesi sonrasında gösterilen direnişin kıvılcımla alevlenen eylemler Gülsuyu'na da sıçradı. s.13'te

Okmeydanı'nda Gezi eylemleri ve forumlar

Taksim, Gezi Ayaklanması'yla başlayan eylemler ilk gününden itibaren Okmeydanı'nda yankısını buldu. Forum ve eylemlerle devam etti. s.3'te

Mudanya'da Gezi eylemi

Taksim Gezi direnişiyle başlayan eylemler Mudanya ilçesinde karşılığını buldu. İlçede yüzlerce emekçi eylemin ilk gününden itibaren her gün yürüyüşlerde bulundu. s.3'te

Bursa'da Gezi'ye destek eylemi

Bursa'da on binlerce kişi, İstanbul'da devam eden Gezi Parkı protestosuna destek vermek için yürüyüş düzenlendi. s.3'te

Okur/Yazar Mektupları

İzmir'de yaşayan Kürdistanlı bir gençten Gezi yorumu

Merhabalar! Ben devrimci olmak isteyen Kürdistanlı bir gencim. Gezi Parkı direnişini de Kürdistanlı bir KÖZ okuru olarak yorumlamak istedim. Önce biraz cumartesi günü tanık olduğumuz çatışmadan bahsedip sonra düşüncelerimi sizlerle paylaşmak istedim.

Konak Sümerbank önünden Gündoğdu Meydanı'na sloganlarımızla direnişe destek vermek için başladığımız yürüyüş sonrasında Gündoğdu Meydanı'na ulaştığımızda 1 Mayıs'ı anımsatan bir kitlelilikle karşılaştık. Bu kalabalık beni gerçekten heyecanlandırmıştı. Kalabalık alanda coşkulu bir şekilde sloganlar atarken DİSK ve KESK bir sahne kurdu. Sonra sendika temsilcileri konuşmalarını yaptı. Daha sonra halaylar çekildi zılgıtlar atıldı. Sonra Basmane Meydanı'ndaki AKP ilçe binası önünde toplanıp protesto etmek istedik. Fakat Basmane Meydanı'na geldiğimizde polis AKP binasını ablukaya almış koruyordu ve ilk gaz bombasının atılmasıyla çatışma başlamış oldu.

İlk gazın ardından ürken ve geri koşan insanlar devrimcilerin sakinleşmesiyle ve cesaret vermesiyle ilerlemeye devam etti. Polis alanda saldırmaktan çok AKP binasını korumaya çalışıyordu. Yoğun gaz bombası atılırken TOMALAR sürekli kimyasal karıştırılmış tazyikli su sıkıyordu. Birden çatışma şiddetlenince birbirimizden ayrılmak zorunda kaldık. Daha sonra polis ve TOMAların yoğun saldırısı nedeniyle kitle geri çekilmek zorunda bırakıldı. Fakat kitle yılmadı ve 3 ayrı koldan barikatla insanlar çatışmaya devam etti. Bu olaydan sonra yoldaşlarımıza ulaşmaya çalıştım. Fakat daha öncesinde ayrılırsak bir buluşma yeri belirlemediğimiz ve benim de telefonumun olmaması yüzünden bir türlü buluşamadık. Mahalleden bir tanıdığa denk gelmişim. Saat de geç olması nedeniyle eve dönmem ge-

rektiğini hatırlattılar ve ben de Konak'a kadar pek oraları bilmediğim için sora sora gittim. 23.30'a doğru ben eve dönerken çatışma hala sürüyordu. Saat 00.30 civarlarında eve döndüğümde ailem beni çok merak etmişti. Beni kaybedince ulaşamayan yoldaşlar eve geldi mi diye sormak için bir kaç kez evi aramışlar. Bu nedenle eve gittiğimde azar da işittim. Sonra yoldaşım biri o sırada aradı ve eve geldiğimi öğrenmiş oldu. Konuştuk ve bir sıkıntının olmadığını öğrendim ve rahatladım.

O günden sonraki direnişlere kitle daha aktif ve cesaretli bir biçimde katılım sağladı. Yıllardan beri Kürtlerin mücadelesine bunlar terörist polisimizle çatışıyorlar diyenler ilk defa ellerine taşları almış halkın gerçek düşmanları olan polislerin gerçek yüzlerini görüp aynı dertten mustarip oldular. Bu da beni gerçekten çok sevindirmişti. Direnişin ilk günü "terörist", ikinci günü provokatör ve son olarak da çapulcu olduk ama ben en çok devletin, haklı sebeplerden ötürü mücadele eden insanlara "terörist" demesiyle Türk halkının da bizi artık biraz daha iyi anlamalarını umuyorum.

İzmir'den Komünistler

31 Mayıs Cuma akşamı Basmane

Cuma akşamı gazete sohbetine katılmak için işten sonra sohbet edeceğimiz mekana gittim. Orada yoldaşlar Gezi Parkı eylemi için çok büyük bir kalabalıkla eylemden geldiklerini ve eylemin hala devam ettiğini söylediler.

İlk duyduğumda şaşırılmışım ve hemen neredelerse oraya gitmek istemişim açıkçası. Yoldaşların sohbeti kısa tutup eyleme katılmak konusunda fikirlerini söylemesi ile sohbetimizi başlattık. Sohbet bittiğinde devrimcilerin Alsancak'taki halktan ayrılarak Basmane'ye doğru geldiklerini öğrendik. Zaten Basmane Meydanı'na yakındık ve bakmak için gittiğimizde sayıca çok da olmayan bir grup devrimci barikat kuruyorlardı. İlk düşüncem çok sürmeden bu grubun kolay dağıtılacağı oldu. Alsancak tarafına doğru yönelmiş giderken yolda binlerce kişinin Basmane'deki çatışmaya destek vermek için yürüdüğünü görünce çok şaşırılmış ve çok heyecanlanmışım. Sohbeta katılan başka bir arkadaşla beraber bu kitleye Basmane'ye gitmekte hem fikir olduğumuzdan kitleye takılarak Basmane'ye ulaştık.

Barikat kurulmuş insanlar çatışıyor. Barikatlar ve barikatların ardı yanıyordu. İlk gördüğüm manzara sudan fena etkilenen insanlara yardımcı olmaya çalışan bir sürü genç oldu. Çatışmaya katılmayanlar arkalarda çatışan ve yorulup çekilenlere, yaralananlara ve biber gazlı sudan etkilenenlere sahip çıkıyor ve yardımcı oluyorlardı. Önerilerde ise devrimciler ve

gerçekten çatışan örgütsüz bireyler aynı barikatta çatışıyorlardı. Devrimci gruplardan sadece bir kaçının flaması vardı barikatta. Aslında kimse böyle bir şeyin olacağını tahmin etmediği için belki de çabuk ayrılmıştı devrimcilerin çoğunluğu. Kısa bir süre ben de barikata destek verdikten sonra arkadaşım yanına döndüm. Polis hiç gaz bombası atmamıştı sadece TOMALAR biber gazlı tazyikli suyla müdahale ediyordu ve TOMA sayısı fazlaydı. Suyu biten arkaya geçiyor onun yerini de hemen önde ki alıyordu. Arkadaşla bir süre daha kaldıktan sonra kitle Alsancak yönüne doğru hareket etmeye başladı. Bir süre biz de kitleyle devam ettik. Daha sonra oradan ayrılmak durumunda kaldık. Eve ulaştığımızda haberlerde pek bir şey göremedik daha çok sosyal medyadan haber alabildik. Televizyonda bir iki kanal dışında hiç bir yerde tk yoktu ve bu bizi çok sinirlendirmişti.

Çatışmaların bir sonraki gün devam edeceği çok belliydi. Alanda çatışanların denimsiz olduğu da çok belli oluyordu. Çatışma alanında genellikle devrimcilerin yüksek sesle yaptığı müdahaleler bazen bir anlık korkunun üzerine hemen su serpiyor bazen de sağlıklar için yaptıkları uyarılarla kitleye çatışmayı barikat kurmayı öğretiliyorlardı. Beni en çok etkileyen de bu durum olmuştu.

Her Yer Taksim Her Yer Direniş

Limontepe'den Komünistler

Lice Katliamı konulu ozalit yaptık

Çalışma yürüttüğümüz Yenibosna, 90'larda yakılan ve boşaltılan Kürt köylerinden yoğun olarak göç alan bir semt. 1993 Lice Katliamı'ndan sonra İstanbul'a geçerek tekstil atölyelerinde çalışan işçilerin de yaşadığı bir yer. Geçtiğimiz haftalarda, Lice'de yaşanan katliama dair görüş-lerimizi belirtmek için ozalit çalışması yaptık. Belirlediğimiz beş farklı içerikteki ozalitlerden toplamda 10 adet ozalit yaptık.

Ozalitlerin içeriği ise şöyleydi: "AKP Destan Yazıyor Taksime Gaz ve TOMA/ Kürtlere Kurşun ve Karakol", "Kürtlere Özgürlük Ortadoğu'ya Barış", "Tökezleyen AKP'ye Karşı Birleşik Mücadeleyi Yükseltelim", "İkiyüzlü AKP'nin İcraatları/ Roboskili Ailelere Ceza/ Katliamcı Polislere Ödül", "Ethem Sarısülük'ün Katillerini Ödüllendiren AKP/ Lice'de Kürtlere Kurşun Sıkıyor"

Ozalitleri yapmak için 4 kişi aramızda bir iş bölümü yaptık. Ozalitleri mahallede, her zaman kullandığımız güzergâhta 6 farklı noktaya yapıştırdık.

Devrim için Devrimci Parti!

Yenibosna'dan Komünistler

Gülsuyu'nda Lice saldırısı protestosu

16 Hazirandan itibaren Gülsuyu'nda yürüyüşlere katılan emekçilerin sayısının giderek azalmasıyla ve yürüyüşlerin forumlara evrilmesiyle birlikte mahallede çalışma yürüten devrimcilerle birlikte Gezi direnişisiyle ortaya çıkan bu ayaklanmayı çeşitli eylem ve etkinliklerle nasıl zenginleştireceğimizi tartıştık. Daha önce önerdiğimiz İbrahim Kaypakkaya parkında devam eden forumlar böylece başlamış oldu. Devrimci siyasetlerin önerisiyle Anadolu'da Yaşam Kooperatifi'nden arkadaşımız moderatörlük görevini üstlendi. 28 haziran cuma günü foruma başlamak üzereken Lice'de karakol yapımına karşı çıkan halka saldırdığını öğrendik. Forum katılan emekçilere devletin bu saldırısına karşı tepkimizi göstermemiz gerektiğini söyleyerek bir yürüyüş yapılmasını önerdik. Emekçiler bu öneriyi kabul ederek forumu ertelediler. Son duruşma doğru hep birlikte yürürken aynı zamanda yürüyüşe çağrı yapıldı. Eyleme katılım 50 kişi civarındaydı. Yürüyüş sırasında "Kürdistan faşizme mezar olacak, Katil devlet hesap verecek" vb. sloganlar atıldı. Heykel durağına gelindiğinde eyleme destek veren HDK sözcüsü Zabit Vurdu, Lice saldırısını kınayan bir açıklama yaptı. Eylemi ESP, Alinteri, Anadolu'da Yaşam Kooperatifi örgütledi. HDK, EMEP ve KÖZ destek verdi.

Pusulasını Şaşırmayan Komünistler

KOMÜNİST KÖZ SÜRELİ AYLIK SİYASİ GAZETE

SAHİBİ ve SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ:

MURAT ÖZYAVUZ
YÖNETİM YERİ:

RASİM PAŞA MAHALLESİ SÜLEYMAN BEY SOKAK NO:6/1

KADIKÖY -İSTANBUL

TEL: 0216 700 19 98

E-POSTA: kozonline@gmail.com

WEB ADRESİ: www.kozonline.org / www.kozonline.info

BASILDIĞI YER: ÖZDEMİR MATBAASI DAVUTPAŞA CADDESİ GÜVEN

SANAYİ SİTESİ C BLOK NO: 242 TOPKAPI-İSTANBUL

TEL: 0212 577 54 92

Okmeydanı'nda buzu kıran eylemler

Taksim Gezi Parkı ile ilgili eylemlerin başladığı 31 Mayıs gecesi biz de gece saat 1'e kadar İstiklal Caddesi üzerindeki çatışmaların içindeydik.

Belki tarihinde çok nadir görülebilecek kalabalık bir kitle İstiklal'e yığılmış ve AKP aleyhine sloganlar atmaktaydı. Bu kitle 1 Mayıs'ta Taksim'i zorlayan kitle değildi. Aksine belki çoğu ilk defa biber gazının tadına bakıyordu. Bundan dolayı da önde çatışmalar dışında arkada ürkek ve bekleyen bir kalabalık vardı. Buna rağmen alandan ayrılmadan sürekli slogan, alkış ve ıslıklarla bekleniyordu. İlerleyen saatlerde polislin saldırısını yoğunlaştırması ve eylemcilerin de yorgun düşmesinden dolayı kitle Tünel'e doğru çekilmeye başladı.

Okmeydanı'na döndüğümüzde, bu mesele ile ilgili sohbet etmek için bir evde toplandık. Sohbeti bitirip evlere gitmek için sokağa çıktığımızda saat gecenin 2'si olmasına rağmen birkaç evin balkonundan tencere takırtıları gelmeye başladı. İlk önce cılız ve derinden gelen seslere biz de ıslık ve alkışlarla destek verdik. Başlangıçta iki elin parmağını geçmeyecek kadarken yaklaşık 20 dakika içinde sayımız 5000 kişiyi geçmişti. Halkevleri ve ÖDP'den arkadaşların da olduğu kitleyle yürüyüşe geçtik.

Yürüyüşü başladığımız yerde bitirdiğimizde saat sabahın 4'ünü geçiyordu. Yürüyüş sonunda gelen megafondan AKP'nin saldırganlığı ve polislin uyguladığı şiddete vurgu yapılan konuşmalar gerçekleştirildi.

Yürüyüş esnasında Halk Cephesi ve Halkevleri'nin kitlenin önünde yer almak için sürekli gerginlik içinde olmaları nedeniyle, eylemin bütünlüğüne zarar gelmemesi, yürüyüşlerin bölünmemesi için bir komite oluşturma çağrısında bulunduk. 31 Mayıs'ı 1 Haziran'a bağlayan gecede Okmeydanı tümüyle ayağa kalkmış ve içindeki öfkeyi haykırıcısına sokağa dökülmüştür; bu gerileme döneminde, kitlelerin evine çekildiği bir dönemde üzerimizdeki ölü toprağı atılmış ve buz kırılmıştır.

1 HAZİRAN'DA TAKSİM'E YÜRÜYÜŞ

31 Mayıs Cuma gecesi Taksim'den döndükten sonra Okmeydanı'ndaki siyasetlerle bir toplantı kararı alındı. Cumartesi sabahı toplantıya DHF, Partizan, Halkevi, ÖDP, Halk Cephesi ve KöZ katıldı.

Toplantıda ortak iş yapılmasının önemli olduğu vurgulandıktan sonra gün içerisinde önce saat 11.00'de ardından saat 16.00'da mahallede yapılacak kitlese ve sesli duyurunun ardından Taksim'e gidilmesine karar verildi.

Biz Okmeydanı'nda bir önceki gün yapılan eylemin önemli olduğunu ve bundan sonra gerçekleştirilecek eylemlerde dikkatli olunması, siyasetlerin sorumsuzca kararlar vermemesi gerektiğini söyledik. Buna göre toplam sayının az olması halinde Taksim'e yürüyerek değil, otobüslerle parça parça gidilmesi kararı alınmış oldu.

Saat 11.00'de bir araya geldik ve mahalle içerisinde sesli duyuru yapmaya başladık. Yürüdükçe sayının önceki geceyle kıyaslanmasa da arttığını gördük. Duyuru sonrası toplanan sayının yeterli olmadığını ve 2'şer 3'er gruplarla gidilmesinin daha uygun olacağını ifade ettik.

Bu konuda siyasetlerle karar almak sıkıntılı oldu. Diğer arkadaşlar kitleye Taksim'e yürüyemeyeceğimizin açıklamasını mahalle dışına çıldıktan sonra yapılmasının ve orada dağılmanın daha uygun olacağını söylediler. Ancak yürümeye başlandıktan sonra artık hedef mahallenin dışı değil, Taksim oldu.

Yürüyüş esnasında aramızda engelli, bir önceki gün olaylarda yaralanmış, yaşlı kişiler ve bekleli kadınlar olmasına rağmen kortej hızını bu arkadaşlara göre ayarlamıyorduk. En önde, arkadaşlarımızın temposuna göre yürümemiz gerektiği konusunda sürekli müdahaleler yapıyorduk. Okmeydanı'nda bizi bırakanlar olduğu gibi yaklaşık 15 kişilik bir grup arkada bırakılmış oldu. Onlarla birlikte yürümeye başlamamıza rağmen onlar bizden daha sonra Taksim'e varmış oldu. Yavaş yürünmesi için yaptığımız müdahale aynı zamanda daha kontrollü bir şekilde, dağılmadan ve olabilecek herhangi bir olaya daha derli toplu yanıt verilebilmesi içindi. Ayrıca içinden geçtiğimiz mahalleler, içinde gerici, faşist unsurlar barındıran mahallelerdi. Taksim'e kortejin bütünlüğünü sağlayamadık.

Hem bizim hem de diğer siyasetlerin unutmaması gerekenlerden bir tanesi şudur: bir eylemde yürümeye başladığında yürüyüşteki en yavaş (engelli, yaşlı, kadın ve çocuk) kişileri hesaba katarak yürünmeli. Eğer durum hızlı hareket etmeyi gerektiriyorsa o zaman en başından bu kişiler ikna edilip geri çekilmeleri sağlanmalıdır. Evet, devrimci komünist bir parti yok. Ancak bu söylediklerimizin hayata geçirilmesi, bu kültürün hâkim olması kendine "devrimci" diyen her siyasetin içinde barındırması gereken bir özellik diye düşünüyoruz.

Saat 16.00' da yapılması düşünülen yürüyüş ise gerçekleştirilemedi.

3 HAZİRAN'DA KİTLESEL EYLEM

Okmeydanı'ndaki siyasetler (Halk Cephesi dışında) birlikte iş yapma eğilimine sahiplerdi. 31 Mayıs Cuma günü Taksim'deki çatışmaların etkisiyle gece saat: 01.30'da sokağa dökülen kitlenin içerisinde aynı zamanda diğer siyasetlerle beraber HÖC de bulunuyordu. Bu yürüyüşün ardından bu süreçte birlikte hareket edeceklerine dair görüş belirtmiş ve orada bulunan siyasetlerle birlikte örgütlemek üzere toplantı kararı alınmıştır.

Hafta sonu yapılan eylemlerdeki dağılıklık, belirsizlik ve bunun yarattığı olumsuzluklardan dolayı 3 Haziran Pazartesi günü saat 19.00'da KöZ ve Halkevleri'nin çağrısıyla yeniden bir toplantı organize edildi. Bu toplantıya DHF, KöZ, Halkevleri ve ÖDP katıldı. Halk Cephesi arkadaşları ise yapılan çağrı sonucu bu toplantıya arkadaşlarına iletceklerini söylemiş ama toplantıya katılmamış oldular. Toplantıda eylemler için oluşturulacak ekibe mahalle dernekleri ve mahallede sevilen, öne çıkan kişilerin katılımının sağlanması kararlaştırılmıştır.

Akşam saat 21.00'de eylemin başlangıç noktasına gelindiğinde orada HÖC'lü arkadaşların imzasız "Tayyip istifa" yazılı pankart açtığını gördük. Onlarla konuşmaya gittiğimizde "biz kendi aramızda konuştuk, kendi mahallemizde kendi eylemimizi yapacağız" diye tutumlarını ifade ettiler. Hafta sonu yapılan eylemlerde HÖC'lü arkadaşlarla ortak işler yaptığımızı söylediğimizde ise bize "mahallede yoktuk, arkadaşlar bireysel karar almışlar, bu ise bizim merkezi kararımız, arkadaşlar yanlış yapmışlar" diye ifade ettiler. O esnada aramızda bulunanlara ışık söndürme eylemleri sürecini hatırlattık. Özellikle bu süreçte birlikte hareket etmenin herkesi daha olumlu etkileyeceğini ve eylemleri güçlendireceğini, aksine bölünmesinin ise eylemi zayıflatacağını ve devrimcilerin bu noktada sorumlu olduğunu ifade ettik. Onlar buna rağmen kendi eylemlerini yapacaklarını, bizim de onlardan bir süre sonra eylemi başlatabileceğimizi ifade ettiler. Biz ise bu noktada yapılabilecek tek bir işi yaptık; planladığımız güzergâhın aksine arkamızı döndük ve eylemimizi sağlık ocağının önünde başlattık.

Sağlık ocağı önünden başlayan eylem esnasında yer yer durarak ajitasyonlarla insanların katılımını sağladık. Sık sık "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya da hiç birimiz", "Direne direne kazanacağız" gibi sloganlar atıldı. Şiirlere eşliğinde yine Mahmut Şevket Paşa Sağlık Ocağı önüne gelindi. Eylemin amacı aktarıldıktan sonra serbest kürsü kuruldu ve görüşlerini bildirmek üzere söz mahalle halkına verildi. Serbest kürsüde Okmeydanı Plan ve Tapu Takip Komisyonundan bir arkadaş konuştu, bu mahallenin en büyük sorunlarından biri olan yıkımlarda da aynı birlik ve beraberliğin sergilenmesi, bu dayanışmanın oraya da taşınması gerektiğini vurguladı. Halay ve marşlar eşliğinde sona eren eylemimiz toplamda 2 saat sürdü, 2000'in üstünde kişi katıldı.

BÖLÜNEN EYLEMLER TEKRAR ORTAKLAŞTI

3 Haziran akşamı yaptığımız değerlendirme toplantısında bir kez daha birlikte Halk Cephesi ile görüşme kararı alındı.

Ertesi gün yapılan görüşmeye bizimle birlikte Okmeydanı Çevre ve Güzelleştirme Derneği üyesi olan bir mahalle sakini de katıldı. Eylemleri neden ortaklaşmamız gerektiğini yeniden vurgulamış olduk. Ancak yanıt yine aynı oldu. Biz de bu konuyu merkeze taşımalarını ve yeniden gündem edilmesini, farklı bir karar alırlarsa tarafımıza iletmesini talep ettik.

Bize gelen "aranızda anlaşamıyorsunuz, birleşemiyorsunuz" eleştirilerine Okmeydanı'nda kurumların, siyasetlerin ortak hareket edememesinin söz konusu olmadığını, aksine hepsinin bu süreçte ortak hareketi önemseyip böyle bir eylemlik içerisinde olduğunu, ancak "kendi mahallemiz, kendi eylemimizi yapacağız" diyerek ayrı hareket edenin sadece bir kurum olduğu, dolayısıyla bu konuda gerekli eleştirilerin direkt onlara iletilmesi gerektiğini ifade ettik.

Nihayet bir hafta sonra Halk Cephesi tutumunu değiştirdi. Yapılan toplantıda "merkezi kararımız Okmeydanı gibi mahallelerde kendi eylemimizi yapmak ama mahalle halkı eylemlerin tek olmasını istiyor, Okmeydanı'ndaki kurum ve siyasetlerin de talebi bu yönde. Bu yüzden biz bu durumu yeniden değerlendirdik ve eylemlerimizin birleştirilmesine karar verdik." açıklamasını yaptı.

GEZİ'YE DESTEK YÜRÜYÜŞÜ

8 Haziran akşamı İstanbul valisinin müdahale olmayacağını söylemesine rağmen, akşam saatlerinde polis gaz bombalarıyla ve çevik kuvvetle Gezi Parkı'na girdi, Okmeydanı'nda her akşam yaptığımız yürüyüşün sonunda Taksim'e destek için insanlara çağrı yaparak Taksim'e doğru yürüyüşe geçtik.

Şişli Meslek Lisesi önüne vardığımızda polislin kitleyi bizim tarafımıza doğru sürdüğünü gördük. Biz de bunun üzerine Mecidiyeköy'den ilerlemeyi, oradan yürümeyi kararlaştırdık.

Mecidiyeköy'e doğru yürüyüp otobüs duraklarının yanına vardığımızda polislin burada da hazırlık yaptığını gördük. Bunun üzerine alkış ve ıslıklar eşliğinde slogan atmaya başladık. Sloganların ardından, yoğun gaz bombası atıldı ve yaşlı, kadın, çocuk demeden herkes yoğun gazdan etkilenerek geriye doğru çekildi. Ancak E-5'in arkasında konuşulana başka bir polis grubu gideceğimiz yöne de yoğun bir gaz attı. İki gazın arasında kalan kitle oldukça zor anlar yaşadı. Bu yoğun gaza rağmen soğukkanlılığımızı yitirmeden fenalaşan veya geride kalanları eksiksiz bir şekilde güvenli bir bölgeye götürdük.

Şişli Meslek Lisesinin önüne geldiğimizde Gazi yetişemese de Nürtepe mahallesinden yürüyenleri bekleme kararı aldık. Yaklaşık yarım saat sonra Nürtepe'den gelenlerle birleşip Osmanbey'e doğru yürüyüşe geçtik. Harbiye'ye vardığımızda polislin burada önlem aldığını gördük. Biz de kurulan barikatın arkasında saat sabah 4'e kadar bulunduk. Kitlenin azalması ve yorgun düşmesini fırsat bilen polis hem Harbiye yönünden hem de Şişli yönünden saldırdı. Bunun üzerine biz de mahalleyle geçmek üzere alandan ayrıldık. Okmeydanı ve Nürtepe halkının beraber ve omuz omuza barikatların arkasında güçlü bir şekilde durması bize yine asıl gücün ve dinamizmin nerelerde olduğunu göstermiştir.

Okmeydanı'ndan Komünistler

Bursa'da kitlesele başkaldırı

Bursa'da Gezi'ye destek eylemi

Bursa'da on binlerce kişi, İstanbul'da devam eden Gezi Parkı protestosuna destek vermek için yürüyüş düzenlendi. Kültür Park'ta bir araya gelen kitle Altıparmak Caddesi'ni trafiğe kapatarak yürüdü. "Her Yer Taksim Her Yer Direniş, Hükümet İstifa, Faşizme Karşı Omuz Omuza" sloganları sıklıkla atıldı. Başka alanlarda toplanan kitlelerin de yürüyüşe katılmasıyla Bursa'da son yılların en kitlesele eylemi yapıldı. Bir grubun AKP il binasını taşlaması sonucu kısa süreli bir müdahale yaşandı. Biz Mudanya'daki eylemden sonra Bursa'daki merkezi eyleme katılmak için Bursa'ya gittik. Alana vardığımızda kitle Atatürk Caddesi'ne varmıştı. Gecenin ilerleyen saatlerine kadar eylem sürdü. Bursa'da Gezi eylemlerinin en kitlesele yaşanmış oldu. Bundan farklı zamanlarda belirli mahallelerde destek yürüyüşleri yapıldı.

Kurtuluş Yok Tek Başına
Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz!

Bursa'dan Komünistler

Mudanya'da eylemler

Taksim Gezi Ayaklanması'yla başlayan eylemler Mudanya ilçesinde karşılığını buldu. İlçede yüzlerce emekçi eylemin ilk gününden itibaren her gün yürüyüşlerle hükümet ve polisi protesto etti. Her akşam saat 21.00 Mütareke Anıtı'nda bir araya gelen kitle sahil yolundan yürüyüş yaparak iskele meydanında toplandı. Yürüyüş boyunca AKP aleyhine sloganlar atıldı. Polis şiddetine karşı "Faşizme Karşı Omuz Omuza" sloganı yanında gezi direnişini selamlayan sloganlar atıldı.

Mryle Antik Kent Platformunun pankartının yanında "Her Yer Taksim Her Yer Direniş" pankartı taşındı. Yapılan toplantılarda eylemlerin hep aynı güzergâhta yapılmaması Mudanya'nın değişik bölgelerinde de bu tür eylemlerin yapılması kararlaştırıldı. Güzelyalı semtinde yapılan yürüyüşten sonra tiyatrolu bir oyun oynandı. Bu oyun katılan kitle tarafından çok beğenildi. Başka bir gün ise yürüyüş güzergâhı değiştirildi. Polislin engelleme çabalarına karşın kitlenin kararlı tutumu polislin yolu açmasını sağladı. Sokak aralarında yapılan yürüyüş çok coşkulu geçti.

Eylemin ilk günlerinde katılımın çok yoğun olmasına karşın ilerleyen günlerde katılım görece olarak azaldı. Bu tür eylemlerin açığa çıkardığı en yakıcı ihtiyaç devrimci parti ihtiyacı olduğu bir daha görüldü.

Devrim için Devrimci Parti
Parti için Komünistlerin Birliği!

Mudanya'dan Komünistler

Öyle bir İzmir gördük

Ruhi Su'nun "Şişli Meydanı'nda Üç Kız" adlı ezgisinde 1977 1 Mayıs şöyle tasvir edilir: "... beş yüz bin emekçi vardı/ Taksim Meydanı'na girdi/ Öyle bir İstanbul gördük/ Sorarlar bir gün sorarlar".

31 Mayıs'ta Taksim Gezi Parkı'ndaki protesto eylemine müdahale sonrasında pek çok kentte olduğu gibi İzmir'e de sıçrayan, şiddeti ve yaygınlığı ile İzmir'i sarsan eylemler bu dizeleri akıllara getirmekteydi. Zira eylemlerin patlak verdiği ilk üç gün boyunca yaşanan ve ayaklanmayı andıran gelişmeler, bu sürece tanık olanlara "öyle bir İzmir gördük" dedirtti.

Son yirmi gün içerisinde öne çıkan gelişmeler gün gün şöyleydi:

31 MAYIS - CUMA

Taksim Gezi Parkı'na yönelik polis saldırısı sonrasında HDK'nın çağrısıyla bir refleks eylem örgütlendi. Konak Eski Sümerbank önünde saat 18:30'da buluşuldu. Metin Lokumcu'nun ölüm yıldönümü nedeniyle eylem yapacak kimi akımlar da bu eylemde bulundu. Halkların Demokratik Kongresi, Halkevleri, Emek ve Özgürlük Cephesi, TKP 1920, DHF ve Komünist Köz'ün imzacısı olduğu bir basın açıklaması okunarak müdahale protesto edildi. Bu açıklamaya BDP Mardin Milletvekili Erol Dora da katılarak Sırtı Süreyya Önder'in polisin saldırısı sonrası yaralandığını hatırlattı ve "İstanbul'da halkın iradesine saldırılmıştır" dedi.

Açıklamanın ardından Cumhuriyet Meydanı'na doğru "Taksim'i Savunmak Yaşamı Savunmaktır" pankartı altında harekete geçildi. Başta ancak birkaç yüz kişinin katıldığı yürüyüş Kordon'dan Cumhuriyet Meydanı'na doğru artan bir destek ve katılımı giderek kalabalıklaştı. Yürüyüş boyunca "Katil Devlet Hesap Verecek!", "Faşizme Karşı Omuz Omuz!", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz!" sloganları atılırken Köz'ün arkasında duran komünistler olarak "Roboski'nin Hesabı Sorulacak!", "AKP'den Hesabı Emekçiler Soracak!", "Ordu Polis Tekeller, İşte Katiller!" sloganlarını da attık. Bu son slogan Pasaport'ta yer alan Kantar Polis Karakolu önünde kitlenin sahiplendiği ve birlikte attığı bir slogana dönüştü. Cumhuriyet Meydanı'ndan Alsancak Gündoğdu Meydanı'na doğru ilerlerken yürüyüş kolu artık herhangi bir basın açıklaması yahut refleks eylemde görülmeye alışık olan bir biçimden uzaklaşmış, coşku ve kitlesellik açısından olağanüstü bir havanın olduğunu sezdiren bir hale bürünmüştü. Kordon civarındaki mekanlarda bulunan insanların korteje reaksiyonları da bunu doğrular biçimdeydi. Cıvardaki cafe ve barlarda dışarıda oturan neredeyse herkes korteji alkışlıyor, ayağa kalkıyor hatta yer yer eyleme katılıyordu.

Gündoğdu Meydanı'ndan Alsancak Kıbrıs Şehitleri Caddesi'ne dönüldüğünde destek bu eylemin artık tümüyle başka bir atmosferde gerçekleşeceğini gösterir cinstendi. Farklı kurumların da bulunmak üzere çağrısını yaptığı Alsancak'ta on

binler bir araya gelmişti. Kıbrıs Şehitleri Caddesi'nde gerçekleşen yürüyüş insanları zorlukla ilerleyebildiği bir kitlesellik hâkimdi. Çok farklı toplumsal tabakalardan, eylemlerde görmeye alışık olmadığımız farklı toplumsal kesimlerden de sokaktaydı. Keza cıvardaki eğlence mekânlarından ellerinde bira şişeleri ile çıkıp, eyleme katılanların çokluğu da daha önce bu tür eylemlere aşina olanlara uzak bir görüntü idi.

Alsancak İskelesi'nde biten eylem sonrasında kimi örgütlenmeler Basmane Meydanı'nda bulunan AKP Konak İlçe binası önüne yürüyüşe geçti. Bu yürüyüş Basmane'de polis müdahalesi ile karşılaşınca Şair Eşref Bulvarı ve Gazi Bulvarı'nda kitle yol keserek barikatlar kurmaya başladı. Geçen otobüsler durdurularak ajitasyonlar çekildi. Gecenin ilerleyen saatlerinde bir yol kesme eylemi de Alsancak'ın en merkezi noktası olan Talatpaşa Bulvarı'nda gerçekleşti. Sol-sosyalist hareketlerin başını çektiği grupların yol kesmesinin ardından biriken kitle hızla beş yüzü geçti ve ilerleyen saatlerde de arttı. Bu noktada da barikat kuruldu. Polis ise ancak birkaç saat sonra kitlenin yeniden kendine yönelmesi ile müdahale edebildi. 31 Mayıs'ı ertesi güne bağlayan gece yaşananlar olağanüstü bir sürecin parçası olacağına habercisi idi.

1 HAZİRAN - CUMARTESİ

İzmir Emek ve Demokrasi Güçleri adına sendikalar, odalar, kitle örgütleri ve siyasal örgütlenmeler adına yapılan çağrı üzerine yine Konak'ta buluşuldu. Ancak bu kez toplanma yerinde yüzlerce yerine binlerce insan vardı. Sol-sosyalist-devrimci örgütlenmeler flama ve pankartları ile kendi yürüyüş kollarını oluşturdular. Köz'ün arkasında duran komünistler olarak biz de flamlarımızla ve kendi kitlemizle yürüyüşte yerimizi aldık.

Yürüyüş kolunun kitleselliği önceki gün yapılan eylemi aşmış, 1 Mayıs'ı andırır bir çapa ulaşmıştı. İkinci Kordon'da trafik kesilerek yürüyüş boyunca "Özgürlük Savaşın İşçilerle Gelecek!", "Saraylara Savaş Kondulara Barış!", "Varoşlarda Birleş Alanlarda Devleş!", "Roboski'nin Hesabı Sorulacak!", "Reyhani'nin Hesabı Sorulacak!", "Yolumuz Gazi'nin Ayaklanma Yoludur!", "Ordu Polis Tekeller İşte Katiller!" sloganlarını attık. Komünistlerin birliğini savunanları aynı zamanda kendi özgür ajitasyonlarını gerçekleştirerek güzergâh boyunca devrimci sloganlarımızı duvarlara nakşettiler.

Alsancak'a doğru ilerlendikçe solun etki alanı dışında soven ve sosyal soven kesimlerin de eyleme katılımının yüksek olduğunu gözlemledik. Nitekim Gündoğdu Meydanı'na gelindiğinde yürüyüşü yer alan örgütlerin alana kattıkları kitleyi aşan, Türk Bayraklı ve Mustafa Kemal posterleri

taşıyan yahut taraftar gruplarının alana getirdiği yoğun bir kalabalığın mevcut olduğunu gördük.

Alanda sendikaların oluşturduğu seyyar kürsüde yapılan konuşmaların ardından pek çok örgütlenme ve kitlenin azımsanmayacak bir bölümü yeniden Basmane Meydanı'na yöneldi. Köz'ün arkasında duran komünistler olarak kortej disiplinimizi koruyarak ve sloganlarımızla içinde bulunduğumuz kitleye yön ve bilinç kazandırmaya çalışarak yürüdük. Önümüzde aramızda ağırlıklı olarak "Mustafa Kemal'in Askerleriyiz!" sloganları ile yürütenlerin repertuarlarına yeni sloganlar ekleyerek Basmane'ye ulaştığımızda polis müdahalesi gerçekleşti. İki TOMA aracı ve çevik kuvvet polislerinin müdahalesine önce yüzlerce sonrasında binlerce insan karşı koydu ve polisi dar bir alana çekilmek zorunda bıraktı. Yaklaşık iki buçuk saat süren çatışma boyunca Basmane, Çankaya ve Gümrük'te barikatlar kuruldu. Polis Basmane'de sıkışıp kaldığı bu süre boyunca sokaklar tümüyle kitlendi.

Polisin gaz bombaları, gazlı tazyikli su ile yaptığı saldırılara karşı, maskeleriyle kendini korumaya çalışan ama aynı zamanda yanı başındaki kişiyi kollamaya çalışan, herkesi baştan aşağı etkileyen bir dayanışma havası hakimdi. Gaz ve sudan etkilenenlere, düşen yahut geride kalanlara hızla diğer eylemciler sahip çıkıp emniyetli bir noktaya çekiyorlardı. Bu sokak deneyimi, bu tür karşı karşıya gelişlere aşina sol-sosyalist-devrimci akımların inisiyatifinin ağırlıklı olduğu bir tarzda gelişmekle beraber, bu kesimlerin dışındakilerin de eklendiği bir seyir izledi.

Çatışmaların birebir yaşanmadığı, polisin ortalıkta gözükmediği ve araçların olmadığı zaptedilmiş sokaklarda ise Lenin'in "Devrim ezilenlerin şölenidir" sözünü anımsatan görüntüler mevcuttu.

Gecenin sonunda polis, ancak kitleleri elini ayağını çektiikten sonra inisiyatifi ele geçirdi ve barikatları dağıtabildi. Polis sabaha karşı sokakta yalnız gördüğü kimselere saldırdı, yüzlerce kişiyi yaralayıp, yine çok sayıda kişiyi gözaltına almayı başardı.

2 HAZİRAN - PAZAR

Akşama doğru HDK'nın çağrısıyla polis terörünü protesto etmek için Konak Eski Sümerbank önünde toplanıldı. Ancak son iki günden ders çıkaran ve taktik değiştiren polis kitleyi abluka altına aldı. Çevik kuvvet ve üniformalı polislerin yanı sıra, ellerinde sopalar olan ve bir önceki akşam İzmir sokaklarında görülmeye başladığı söylenen üniformasız çok sayıda polis de alandı. Başlangıçta toplanan insanların sayısı bine yakınken müdahale ihtimali belirginleştiğinde bu sayı giderek azaldı.

HDK temsilcilerinin Alsancak'a yürüme konusundaki talepleri emniyet tarafından reddedilince HDK açıklamasını polis ablukasını altında gerçekleştirdi. Kitle dağılırken dahi ara sokaklarda bekleyen ve süre avına çıkmış grupların tedirginliği yaşanmaktaydı.

Konak'taki ablukanın aksine aynı gün kitlenin esas ana gövdesini oluşturan binlerce kişinin bulunduğu Alsancak'ta yine barikatlar kuruldu. Yine aynı akşam Karşıyaka'da Girne Caddesi'nde çatışmalar çıktı ve AKP İlçe binasının ateşe verildiği haberleri yayıldı.

Aynı gece polis Alsancak'ta sokak aralarında bir süre avı başlatarak, pervasız bir devlet terörü uyguladı. İşkencenin sokağa taşıdığı saatlerde yüzlerce insan yaralandı. İzmir'in Tariş Direnişi'nden bu yana şahit olmadığı toplu gözaltı uygulamaları yaşandı.

Tüm bu pervasız polis şiddeti ve devlet terörü ertesi gün kitlelerin sokağa çıkmasını engellemek bir yana dursun, aksine halkı biletti. Keza polisin tutumu toplumsal bir mekanizma olarak kolluk kuvvetlerinin nasıl bir işleve sahip olduğunun toplumun geniş kesimlerince berrak bir biçimde görülmesini de sağladı.

**Proleter Devrim için
Örgütlen-Birleş-Mücadele Et!**

İzmir'den Komünistler

KESK grevle Taksim direnişini selamladı

İzmir'de Gezi Parkı sürecine yönelik eylemler sürerken ve Gündoğdu Meydanı'na yakın bir noktada çadır ve stantlar açırken Valilik'in emriyle 20 Haziran'da sabaha karşı gerçekleşen ilk gözaltı saldırısında aralarında Partizan, Kaldıraç, Mücadele Birliği okurlarının ve BDSP, DHF üye/taraftarlarının da olduğu elliye yakın kişi gözaltına alınmıştı. Çadırların sökülmesine direnirken Gündoğdu Meydanı'ndan alınanlar olduğu gibi pek çok kişi de ev baskınları ile gözaltı terörüne maruz kalmıştı.

Devletin bir süredir başta İstanbul olmak üzere, Ankara, Adana, Eskişehir gibi merkez

lerde giriştiği benzer operasyonlar özellikle sol-sosyalist-devrimci-komünist akımları hedefe oturtan seçmeli bir devlet terörünün habercisi idi.

Nitekim İzmir'deki bu ilk operasyon sonrasında da DHF, Partizan ve Kaldıraç taraftar ve okurları alelacele hazırlanmış polis fezekeleri aracılığı ile örgüt üyeliği ile suçlandılar ve tutuklandılar.

İzmir'deki ikinci gözaltı dalgası 24 Haziran sabahı yaşandı. Çoğunluğunu ESP üyelerinin oluşturduğu, Mücadele Birliği ve gazetemiz Komünist Köz okurlarının da aralarında bulunduğu

13 kişi yine 31 Mayıs - 5 Haziran tarihleri arasındaki eylemlere katılmakla suçlanarak ve örgüt üyesi oldukları gerekçesi ile gözaltına alındılar.

Bu gözaltı saldırısı aynı günün akşamı Alsancak Kıbrıs Şehitleri Caddesi girişinde gerçekleştirilen bir basın açıklaması ile protesto edildi. ESP ve Mücadele Birliği Platformu'nun düzenlediği eyleme SDP ve Partizan'ın yanı sıra Köz'ün arkasında duran komünistler olarak biz de destek verdik.

Okunan açıklamada "operasyonların halkların öncü kuvvetlerine karşı yapılan operasyonlar olduğu, gözaltına alınan devrimcilerin derhal

serbest bırakılması gerektiği, bu operasyonların irade kırmak ve intikam almak için yapıldığı" ifade edildi. Basın açıklaması esnasında sık sık "Gözaltılar Serbest Bırakılsın", "Gözaltılar, Tutuklamalar, Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Her Yer Taksim Her Yer Direniş", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganları atıldı.

Gözaltına alınan devrimcilerden 11'i 26 Haziran Çarşamba günü çıkarıldıkları mahkeme tarafından tutuklandılar.

**Zindanlar Yıkılsın
Tutsaklara Özgürlük!**

İzmir'den Komünistler

İzmir'de barikat günleri

İzmir'de Gültepe gibi bir dizi istisna dışında emekçi semtlere yansımamakla birlikte, Karşıyaka, Narlıdere, Bornova, Balçova gibi ilçelerin merkezlerine de sıçrayan, son derece yaygın, süreklilik arz eden, kitlesel eylemler gerçekleşti ve barikatlar kuruldu.

Taksim Gezi Parkı'nda süre giden protesto eylemine polisin müdahalesi sonrasında gösterilen direnişin kıvılcımıyla alevlenen eylemler dalgası İzmir kıyılarında Tsunami etkisi yarattı. Farklı kesimlerden, farklı talep, özlem ve reflekslere sahip on binler ve yer yer yüz binler üç haftaya yayılan bir sürede ardı arkası gelmeyen sokak eylemlerine imza attılar. Şu ana kadar görülmemiş bir biçimde sokakta kesintisiz bir devridaimin yaşandığı, en radikal tarzdan sivil itaatsizlik eylemlerine uzanan, en düzen dışı eğilimlerden pasifist olanlarına kadar farklı eylem biçimlerinin hayat bulduğu İzmir sokaklarına, tarihi bir döneme tanıklık eden ve bunun farkında olan kitlelerin dinamizmi damga vurdu.

İZMİR'DE AYAKLANMA RÜZGARİ ESTİ

Özellikle eylemlerin patlak verdiği ilk günlerde '95 Gazi Ayaklanması'nı '96 1 Mayıs'ını yahut 2005 Şemzinan Serhildanı'nı aratmayan görüntülerin oluştuğu İzmir'de polis şiddetine karşı binlerce insanın aynı anda karşı durduğu ve çoğu zaman polisi savunma pozisyonuna ittiği şiddetli çatışmalar yaşandı. İzmir'in önemli sayılır ana caddelerinde, meydanlarında, bulvarlarında kolluk kuvvetlerinin kontrolü yitirdiği anlar oldu. Daha önce hiç bu tür bir deneyime sahip olmayan ve hatta geçmişte bu tür fiilleri tepki ile karşılayacak binlerce insan elbirliğiyle kentin en işlek caddelerine barikatlar kurdu. Kitlelerin öfkesi zapt edilen bulvar ve ana caddelerde çoğu zaman kendiliğinden bir biçimde mobese kameralarına ve sermaye kuruluşlarına yöneldi. Bununla birlikte bu öfke mağazalara yahut küçük işletmelere yansımada. Aksine sokaktaki kitlelerde bu gibi noktalara hasar vermeme konusunda özel bir hassasiyet ve adeta içgüdüsel bir şekilde belirlenen ortak tutum vardı.

DEVLET TERÖRÜ KAR ETMEDİ

Sokaktaki hareketlilik yoğun devlet terörüne, gözaltı saldırılarına, yüzlerce insanın yaralanmış olmasına rağmen geri adım atan ve sinen değil, dönem dönem durulan ancak yeniden yükselen bir seyir izledi. Öyle ki kolluk kuvvetleri karşısına dikilen kitlelerle çevik kuvvet aracılığıyla baş edemeyeceğini anladığı andan itibaren taktik değiştirip, sürekle avı gerçekleştiren eli sopalı birimler oluşturdu. Ancak bu durum dahi sokağa çıkanları yıldırmadığı gibi esas olarak polisin toplumsal

Kitlelerin öfkesi zapt edilen bulvar ve ana caddelerde çoğu zaman kendiliğinden bir biçimde mobese kameralarına ve sermaye kuruluşlarına yöneldi. Bununla birlikte bu öfke mağazalara yahut küçük işletmelere yansımada.

rolünün giderek daha ciddi bir biçimde teşhir olmasına neden oldu.

Gültepe dışında emekçi semtlere yansımamakla birlikte, Karşıyaka, Narlıdere, Bornova, Balçova gibi ilçelerin merkezlerine de sıçrayan, son derece yaygın, süreklilik arz eden, kitlesel eylemler gerçekleştirildi.

DEVİRİM EZİLENLERİN ŞÖLENİDİR

Tüm bu süreç boyunca sokaklara inen kitle, politik ve sınıfsal karakteri itibarı ile sosyalist solun ve devrimci akımların bir arada durmadığı ve şoven eğilimleri yüksek kesimler olsa da, bu kesimlerin esas ayırt edici yönü görüşleri değil örgütsüzlüğü idi. Bu kesimler arasında kendini beyaz yakalı olarak tarif eden sınıfın giderek ayrıcalıklarını yitiren kesimleri de, öğrenciler de, sendika mensubu işçiler de, mahallelerinden inmiş sınıfın en çok ezilen bölüklerine mensup emekçiler de vardı. Bu kesimlerin çoğunluğunun olağan dönemlerde alerji duyduğu sol-sosyalist-devrimci örgütlenmeler eylemlerde varlıkları ile önemli bir yer tutmayı başardılar. Özellikle kolluk kuvvetleri ile karşı karşıya gelinen durumlarda bu kesimlerin kendilerine oranla daha örgütlü ve kararlı tutumlara sahip olan devrimci örgütlenme ve akımlara eklendiği ve onlarla hareket ettiği pek çok örnekte görüldü.

Yine insanların hiç tanımadıkları kimselerle dahi her fırsatta siyaset tartıştığı, örgütlenme inisiyatifleri oluşturmaya çalıştığı, yoğun bir dayanışmanın boy verdiği bir atmosfer oluştu. İzmir'in

soluk duvarları hiçbirine benzemeyen binlerce duvar yazısı ve yazılama ile renklendi. Bunlar arasında kitlelerin öfkesi kadar cesaret ve neşesini de yansıtan duvar yazılan olduğu gibi azımsanmayacak sayıda devrimci slogan da vardı. Burjuva ana akım medyanın tüm bu süreç boyunca yığınların tepesinden aşağı palavra boca etmesine karşılık, kitleler kendi iletişim araçlarını yarattılar. Her boş duvar, pano, kaldırım taşı ezilenlerin dili oldu. Kendiliğinden ve bireysel olarak alanlara akanlar dahi en el yordamıyla yazdıkları ve ellerinden hiç düşürmedikleri dövizlerle sokakta yer aldılar.

DEVİRİMCI SİYASETİN İMKANLARI GÖZLE GÖRÜLÜR BİÇİMDE ARTTI

Şüphesiz burjuva partileri aracılığıyla ve burjuvazinin düzen içi çekişmeleri ile politize olan kesimlerin şoven önyargılarından ve kimi gerici reflekslerinden bir çırpıda sıyrılmalarını ummak yanlılı olurdu. Nitekim Kürtlerin alanda örgütlü bir tarzda bulunduğu anlarda çeşitli kereler karşı karşıya gelişler yaşandı. Ancak bu girişimler genel olarak müferrit ve sürece damgasını vurmaktan uzaktı. Keza bu girişimlerin önemli bir kısmı da sokaktaki örgütlenmeler aracılığıyla ya boş çıkarılıp bertaraf edildi, ya da önemsizleşti. İzmir gibi şovenizmin yoğun olduğu bir coğrafyada dahi dışa dönük devrimci siyasetin imkânları bu vesile ile kayda değer ölçüde arttı.

Dünya kadar tepkiyle karşılaşılabilecek görüşlerin dahi rahatlıkla savunulduğu, şoven, sosyal-şoven eğilimi olan kimse yahut kesimlerin

dahi devrimci fikirlere karşı mesafeli bir ilgi gösterdiği ve sokaktaki herkesin hararet ve hevesle konuşup, dinlediği bir iklimin bu sürece hakim olduğunu söyleyebiliriz.

DEVİRİMCI ÖNDERLİK İHTİYACI YAKICILAŞTI

İçinden geçtiğimiz günler aynı zamanda sınıf mücadelesini örme iddiasında bulunan irili-ufaklı tüm sol-sosyalist-devrimci akımların heyecanla ancak bir o kadar da şaşkınlıkla karşıladığı bir süreç oldu. Şüphesiz gelişmelere yön vermekten ziyade, bu gelişmelerin gerisinde kalmadan bir yer edinme çabasının tüm örgütlenmelere egemen olduğunu söyleyebiliriz. Ancak esas olarak yıllardır ifade ettiğimiz devrimci önderlik boşluğunun yakıcılığını hemen her kesimin hissettiğini ve bu tespite bir şekilde hakkını teslim ettiğini her fırsatta gözlemleme fırsatımız oldu.

Ayaklanmaların proleter bir devrimle taçlanması için gerekli olan devrimci komünist bir partinin eksikliğini giderme ödevi, bu coğrafyanın ayaklanmalara gebe olduğunu her fırsatta söyleyen biz KÖZ'ün arkasında duran komünistlerin karşısında bugün her zamankinden daha ciddi bir biçimde durmaktadır. Sabırlı bir telaşa, inat ve ısrarla Bolşeviklerin devrim derslerini yaşadığımız topraklara taşımak boynumuzun borcudur.

BOLŞEVİZM KAZANACAK!

İzmir'den Komünistler

İzmir'de gözaltı terörüne eylemli yanıt

İzmir'de Gezi Parkı sürecine yönelik eylemler sürerken ve Gündoğdu Meydanı'na yakın bir noktada çadır ve stantlar açıkken Valilik'in emriyle 20 Haziran'da sabaha karşı gerçekleşen ilk gözaltı saldırısında aralarında Partizan, Kaldıraç, Mücadele Birliği okurlarının ve BDSP, DHF üye/taftalarının da olduğu elliye yakın kişi gözaltına alınmıştı. Çadırların sökülmesine direnirken Gündoğdu Meydanı'ndan alınanlar olduğu gibi pek çok kişi de ev baskınları ile gözaltı terörüne maruz kalmıştı.

Devletin bir süredir başta İstanbul olmak

üzere, Ankara, Adana, Eskişehir gibi merkezlerde giriştiği benzer operasyonlar özellikle sol-sosyalist-devrimci-komünist akımları hedefe oturtan seçmeli bir devlet terörünün habercisi idi.

Nitekim İzmir'deki bu ilk operasyon sonrasında da DHF, Partizan ve Kaldıraç taraftarı ve okurları alelacele hazırlanmış polis felekeleri aracılığı ile örgüt üyeliği ile suçlandılar ve tutuklandılar.

İzmir'deki ikinci gözaltı dalgası 24 Haziran sabahı yaşandı. Çoğunluğunu ESP üyelerinin oluşturduğu, Mücadele Birliği ve gazetemiz Ko-

münist KÖZ okurlarının da aralarında bulunduğu 13 kişi yine 31 Mayıs - 5 Haziran tarihleri arasındaki eylemlere katılmakla suçlanarak ve örgüt üyesi oldukları gerekçesi ile gözaltına alındılar.

Bu gözaltı saldırısı aynı günün akşamı Alsancak Kıbrıs Şehitleri Caddesi girişinde gerçekleştirilen bir basın açıklaması ile protesto edildi. ESP ve Mücadele Birliği Platformu'nun düzenlediği eyleme SDP ve Partizan'ın yanı sıra KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak biz de destek verdik.

Okunan açıklamada "operasyonların halkların öncü kuvvetlerine karşı yapılan operasyonlar olduğu, gözaltına alınan devrimcilerin derhal serbest bırakılması gerektiği, bu operasyonların irade kırmak ve intikam almak için yapıldığı" ifade edildi. Basın açıklaması esnasında sık sık "Gözaltılar Serbest Bırakılsın", "Gözaltılar, Tutuklamalar, Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Her Yer Taksim Her Yer Direniş", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganları atıldı.

Gözaltına alınan devrimcilerden 11'i 26 Haziran Çarşamba günü çıkarıldıkları mahkeme tarafından tutuklandılar.

İzmir'den Komünistler

1 Mayıs Mahallesi'nde forumlar ve Lice eylemi

Gezi ile başlayan ayaklanmalar kısa sürede 1 Mayıs Mahallesi'ne sıçradı ve hemen hemen her akşam binlerce kişinin katıldığı yürüyüşler gerçekleşti.

Bu yürüyüşlere çevremizdekileri kattık, bir yandan da Gezi'ye destek için ailelere Gezi Parkı'na destek için yemek yaptırıldı. Aynı zamanda park için de para topladık. Ayrıca Gezi Parkı'na mahalleden katılanlara gazetemizin Gezi özel sayısını verip sohbetler düzenledik.

Merkezi yerlerde forumların başlamasıyla mahallede de ÖDP, TKP ve Halkevleri'nin girişimiyle Deniz Gezmiş Parkı'nda da forumlar başladı. Biz de bu forumlara katılma ve forumların çalışmasını yapma kararı aldık. Bugüne kadar mahallede 8 forum yapıldı. Forumlarda söz alıp konuştuk.

Forumlarda yaz okulları önerisi geldi. Parkta çocuklarla etkinlik yapma kararı alındı. Biz bu süreçte BDP'nin forumlara katılması üzerinden BDP ile görüştük. Birlikte foruma katıldık.

Lice'de karakolu protesto eden kitleye karşı ateş edilmesi ve bir kişinin hayatını kaybetmesini öğrenmemiz sonucu bütün siyasetlere çağrıda bulunduk. Akşam 8'de toplantı yapmayı önerdik. Toplantıya bütün siyasetler katıldı. Toplantıda o gün için yürüyüş önerdik. Fakat bu önerimiz kimi siyasetlerin kendi işleri olduğundan dolayı kabul görmedi. Ertesi güne toplantı alındı. Toplantı sonrası parkta yapılan foruma katılıp Lice'de

yaşananları gündem etmek gerektiğini söyledik.

Bu toplantıya DHF, BDP, Halk Cephesi ve KÖZ katıldı. Forumda söz alıp Lice'de yaşananları anlattık. Kürdistan'a yönelik saldırılar devam etmekte, AKP Kürtlere, ezilenlere katliamı reva görmekte, dedik. Bugün Gezi Parkı'nda direnenleri Kürtlerin haklarını sahiplenmeye çağırдық. Tek başına kurtuluş olmayacağını vurguladık. Sonrasında da KÖZ'ün ve DHF'nin ortak önerisi

olan forumdan sonra yürüyüş yapılması önerisini yaptık. Mahallede yapılan yürüyüşe 150 kişi katıldı. Yürüyüş sırasında "Lice halkı yalnız değildir", "Her yer Lice her yer direniş", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz" sloganları atıldı.

Cumartesi günü yapılan toplantıda Taksim'de yapılan HDK ve Taksim Dayanışmasının yapacağı yürüyüşe katılmak için pazar günü

yürüyüş ve basın açıklaması yapılması kararı alındı. Pazar günü ise saat 16.00'da yürüyüşün çağrısının yapılması için buluşuldu. Biz çağrının yapılması için 7 kişi katıldık ve ajitasyon konuşmaları yaptık. Bu konuşmalar; "AKP'nin baskı ve zulmüne, antidemokratik uygulamalarına karşı, İstanbul'dan başlayarak tüm Türkiye'ye yayılan bir ayaklanma gerçekleşti. Eşitlik özgürlük ve demokrasi talepleri öne çıktı. Böyle bir süreçte Lice'de karakol yapımına karşı çıkan köylüler üzerine askerlerin ateş açması sonucu bir kişi hayatını kaybetti. 10'dan fazla yaralı var. Demokrasiden bahsetmek için Lice'ye sahip çıkmak gerekiyor. Kürtlerin taleplerine sahip çıkmak gerekiyor. Kürtlerin taleplerine sahip çıkmadan demokrasiden, eşitlikten özgürlükten bahsedilemez." şeklinde oldu ve yürüyüşe çağrı yaptık.

Yürüyüşe 200 kişi katıldı. Yürüyüşten sonra Deniz Gezmiş Parkı'nda basın açıklaması okundu. Basın açıklamasının ardından forum başladı. Forumda BDP'liler söz alıp konuştular. Ayrıca söz alanlardan bazıları Kürtlerin yıllardır polis şiddetine maruz kaldığını, medyanın bu gün Gezi için uyguladığı sansürü Kürdistan için yıllardır uyguladığı vurgulandı.

Katil Devlet Yıkacağız Elbet

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

Okmeydanı'nda forumlar devam ediyor

24 Haziran Pazartesi yapılan değerlendirme toplantısına SODAP, ÖDP, HÖC, KÖZ, Halkevleri ve OKÇEV'e üye bir mahallelinin katıldığı toplantıda Halkevleri eylemlerin sonlandırılmasını ve gelecek hafta sonu için birlikte Sivas Anması organize edilmesi önerisini sundu. ÖDP yürüyüşlerin sonlandırılmasını onayladıklarını ancak tekrar bir forum örgütlenmesinin iyi olacağını belirtti. Bunun üzerine SODAP yürüyüşlerin sonlandırılması konusunda görüş belirtirken düşük bir katılımı gerçekleştirecek bir forumun anlamlı olmayacağını söyledi. Halk Cephesi de yürüyüşlerin artık bitirilmesi gerektiğini ancak birlikte hareket etme kararlarının sadece bu yürüyüşler için geçerli olduğu bundan sonra herhangi bir konuda ortak iş yapmayacaklarını ifade etti. Biz ise bu yürüyüşlerin buradaki hiçbir kurum ya da siyaset tarafından başlatılmadığını, yaptığımız ise bu eylemleri yönlendirmeye çalışmak olduğunu dolayısıyla yürüyüşlere dair kararı tek başımıza vermeyiz doğru olmadığını, sırf bu karar için olsa bile son bir forum organize edip bu kararı tartışıp ona göre hareket etmek gerektiğini söyledik. Son olarak toplantıda bulunan OKÇEV'den arkadaş yürüyüşleri artık sonlandırmak gerektiğini ve "eğer bir forum yaparsak ve orda 10 kişi bu yürüyüşlere devam edelim derse o zaman kötü olur. Bu yüzden forum yapmayalım" şeklinde görüşünü belirtti.

Böylece artık yürüyüşlerin bitirilmesi kararı alınmış oldu. Ertesi gün Sivas Anması hazırlık toplantısı için yer ve saat belirleyerek görüşme sonlandırılmış oldu.

O günün akşamı çalışma yürüttüğümüz kitle kurumundan çıkıp her zaman toplanılan yerden geçerken aralarında İşçi Partililerin de olduğu bir grup insanın eylem yapılacağı halde yine orda durduğunu ve orda bulunan Halk Cephesi bir arkadaşla tartıştığını gördük. Oraya vardığımızda durma eylemi yaptıklarını söylediler. Ethem Sarısülük'ün katilinin serbest bırakılmış olmasını protesto ediyordu.

Orda durdukça tek tük de olsa birileri yürüyüş için geldiğini, yürüyüşün yapılmayacağını öğrendiklerinde şikâyet ederek geri döndüklerini gördük. O akşam Halkevi ve ÖDP'li arkadaşlarla tekrar görüştük. Diğer arkadaşlara da ulaşıldı. Bunun üzerine 25 Haziran Salı günü gerçekleşen toplantıda Halkevi, ÖDP, SODAP, KÖZ ve ESP hazır bulunuyordu. Forumda yürüyüşler ve meclis önerisinin tartışılıp bunlara yönelik halkla birlikte karar verilmesi uygun bulundu.

Toplantı kısa kesilip el ilanları ile Halkevi, ÖDP ve biz Okmeydanı'ndaki çeşitli köy derneklerini ve kahveleri gezerek akşam yapılacak yürüyüşe ve ardından foruma davet ettik. Forumda hem yaptığımız yürüyüşleri hem de hafta sonu Sivas Katliamı için beraber bir anma etkinliği organize etmeyi tartışacağımızı, katılımının önemli olduğunu

vurguladık. Ardından iş çıkış saatinde merkezi bir noktada durup el ilanları dağıttık.

Akşam önce Mahmut Şevket Paşa Mahallesi Sağlık Ocağı önünde toplanıp yürüyüşe geçtik. Sık sık "Ethem Sarısülük, Mehmet Ayvalıtış, Abdullah Cömert Yaşıyor, Katil AKP Hesap Verecek" gibi sloganlar atıldı. Piyalepaşa Mahallesi'nde kapsayacak şekilde yürüyüşün sonunda forum yapmak üzere Sibel Yalçın Parkı'na gittik.

Forum ilk önce bir önceki toplantının özetiyle başladı. Ardından öneriler sunulup tartışmaya açıldı. Oylama sonucu bundan sonra yürüyüşlerin haftada bir Cuma günü, yürüyüşün ardından da forumun gerçekleştirilmesi kararı alındı. Yine oylama ile bundan sonra Okmeydanı Dayanışması adını alarak eylemlerimizi örgütlemeye devam etmeye Taksim Dayanışmasının talepleriyle birlikte Okmeydanı'na yönelik talepler belirlemeye karar verdik.

26 Haziran Çarşamba günü yaklaşık 25 kişinin katıldığı bir hazırlık toplantısı gerçekleşti. Toplantıda anma gecesinde masrafların nasıl karşılanacağı tartışıldı, Sunucular belirlenip program esnasında okunmak üzere Okmeydanı Dayanışması imzası ile bir metin hazırlama ve hem Sivas Katliamı hem de Taksim ile ilgili iki sinevizyon gösterisi için sorumluluk alındı. Sahne alabilecek müzik grubu ve sanatçı önerileri yapıldı.

Diğer parklarla iletişim halinde olunmasının önemi vurgulandı ve iki arkadaş bunu sağlamak üzere Taksim Dayanışmasının toplantılarına katılmak için gönüllü oldu.

28 Haziran Cuma günü gerçekleştirilen yürüyüşün ardından forum için Sibel Yalçın Parkı'na gidildi. Yağmur yağınca kısa kesilen forumda Taksim Dayanışmasının çağrıcısı olduğu cumartesi günü yapılacak Taksim eylemine Okmeydanı Dayanışması pankartıyla katılma ve bunun için ertesi gün için saat 17.00'de Sağlık Ocağı önünde toplanıp araçlarla gitme kararı alındı.

Önceki gün kararlaştırıldığı Sağlık Ocağı önünde saat 17.00'den itibaren toplanmaya başlandı.

Yaklaşık 50 kişiyle minibüsler Taksim-Tünel'e doğru hareket etti. Ancak oraya kendi olanaklarıyla gidenlerin sayısı daha da artan kitle Okmeydanı Dayanışması imzalı "Diren Gezi Okmeydanı Seninle" pankartını açtı. Farklı semtlerden gelecek kendi pankartlarıyla orda toplanan kalabalık bir süre sonra Taksim'e doğru yürüyüşe geçti. Sloganlar eşliğinde ve yürüyüşün sayısının gittikçe arttığı yürüyüş İstiklal Caddesi'nin başlarına kadar sürdü. Taksim Meydanı'ndaki yoğunluktan kaynaklı daha fazla ilerleyemedik.

Okmeydanı'ndan Komünistler

1 Mayıs Mahallesi Lice basın açıklamasında okunan metin

"Basına ve kamuoyuna!

Amed'in Lice ilçesine bağlı Hêzan Kayacık karakoluna ek binalar yapılmasını protesto etmek isteyen halkın üzerine ateş açan askerler bir kişiyi öldürdü, 10 kişiyi de yaraladı.

Kürt halkının hayatın her alanında vermiş olduğu örgütlü mücadeleler neticesinde, bu devlet ve onun siyasi temsilcisi AKP, müzakere masasına oturmak zorunda kalmıştır. Bu süreçte PKK'nin ateşkes ve geri çekilme kararını fırsat bilen devlet emekçiler üzerinde farklı alanlardaki baskılarını çok daha fazla artırmaya başlamıştır. Asıl olarak da Kürdistan dağlarında her yere yeni karakollar inşa ederek bu müzakere sürecinin ardındaki niyetini ve gerçek bir barıştan yana olmadığını göstermiştir. Yıllardır her türlü baskı ve sömürüye karşı mücadeleyi en üst düzeyde tutan Kürt halkı da bu karakol inşaatlarına karşı gene sokaklara dökülmüş gerillaların çekilmesinin ardından hem dağlarını hem de kentlerini korumaya devam edebileceklerini ilan etmişlerdir. Kürdistan'ın her tarafında karakol yapımlarına karşı mücadele eden Kürt halkına, devlet her türlü yöntemleri kullanarak saldırılarını sürdürmektedir. İki gün önce de Amed'in Lice ilçesinde karakol yapılmasını önlemek isteyen halkın üzerine askerler tarafından ateş açılarak Medeni Yıldırım katledilmiş, 10'un üzerinde de Kürt emekçisi ağır yaralanmıştır. Lice halkı bu saldırı karşısında geri çekilmemiş serhildanı büyütme başlamıştır. Düünden beri Kürdistan'ın dört bir tarafında bu serhildan büyütülmüş ve Lice'deki katliama sessiz kalmayıp bunun hesabının sorulacağı ortaya koymuştur.

Eli kanlı bu devlet geçmişte uyguladığı katliamları bugünde AKP eliyle uygulamaya koymaktadır. 1978'de CHP eliyle gerçekleştirdiği Maraş Katliamı, 1993'te SHP-DYP eliyle gerçekleştirdiği Sivas Katliamı hafızalarımızda tazeliğini korurken, daha geçtiğimiz sene AKP eliyle gerçekleştirilen Roboski Katliamının tüm sıcaklığı dururken; AKP'nin Suriye politikaları yüzünden Hatay Reyhanlı'daki saldırıda 85 kişi hayatını kaybetmişken; bugün de Lice'de bir katliam gerçekleştirilmeye çalışılmıştır. Bu devletin Kürt halkına ve ezilenlere reva gördüğü katliam ve zulümden başka bir şey değildir. Bunu her dönem acı bir şekilde bizlere göstermiştir. Ancak bu devlet ve iktidarları da şunu çok iyi anlamışlardır ki; Kürt halkı bu katliamlarla, bu baskılarla hizaya gelecek bir halk değildir. Kendi kaderini kendisi seçebilecek örgütlülüğe ve güce de sahiptir ve bunu da defalarca göstermiştir.

Bugün Taksim Gezi Parkı'yla başlayan eylemler Türkiye'nin dört bir yanına yayılarak bir ayaklanmaya burunmuş ve AKP iktidarını köşeye sıkıştırmıştır. Devletin AKP eliyle uyguladığı her türlü saldırı politikalarına karşı halk sokaklara meydanlara dolmuş günlerce buraları terk etmemiş ve bu tür baskılara karşı birleşik mücadeleyi büyütme gerektiğini göstermiştir. Aynı birleşik mücadeleyi Lice'de ve Kürdistan'ın dört bir yanında alanları dolduran Kürt halkıyla dayanışmak içinde büyütme gerekir. Çünkü ulusal ve sınıfsal yönde devlet saldırılarını sürdürmektedir. Bu yüzden taksim gezi ayaklanmasının ruhuyla birleşik mücadeleyi örecek tüm bu katliamların hesabını sormak gerekir. Buradan Ethem'i de, Abdullah Cömert'i de, Mehmet Ayvalıtış'ı da ve Medeni Yıldırım'ı da katleden katil devletten hesap sormak için birleşik mücadeleyi hayatın her alanında yükseltmeye devam edeceğimizi bir kez daha yineliyoruz....

BDP-DHF-EMEP-ESP-HALK CEPHESİ-KÖZ-PARTİZAN

Gülsuyu'nda Gezi Parkı eylemi ve forumları

İstanbul Gezi Parkı'nda başlayan ve kısa zamanda tüm yurt geneline yayılan ayaklanmalar Gülsuyu Mahallesi'nde de her akşam yapılan yürüyüşlerle yankısını buldu. 31 Mayıs akşamı Gezi Parkı'nda toplanan kitleye saldıran polis, adeta tüm yurttaki direniş ateşini kendi eliyle yaktı. 1 Haziran akşamı kendiliğinden sokaklara dökülen Gülsuyu emekçilerinin sayısı 7 bini aşıyordu. Kitle E-5 i keserek Maltepe'ye doğru yürüdü. Burada sık sık "Maltepe uyuma direnişe sahip çık", "Her yer Taksim her yer direniş", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz" vb. sloganlar atıldı. Direnişin 2. günü de yine Gülsuyu son durakta toplanan emekçiler, ellerinde tencereler, düdük, bayrak ve flamalarla sloganlar eşliğinde kendilerine katılanlarla birlikte coşkulu bir şekilde yürüdüler. Heykele gelindiğinde dar grupçu, faydacı anlayışla hareket eden HÖC'lü arkadaşların "Haklıyız kazanacağız" pankartıyla önde yürümekte ısrar etmesi üzerine bir süre gerginlik yaşandı. Bunun üzerine kitleden bu duruma tepki gösterenler eylemden ayrıldı. Buna rağmen HÖC'lü arkadaşlar kitlenin önünde yürüyerek bu tutumlarından vazgeçmediler. Bu olumsuzluklara rağmen kitlenin sayısı artarak 7-8 binleri buldu. Sloganların ve ıslıkların susmadığı öfkeli kalabalık, E-5 i tekrar trafiğe kapatarak 70 Evler güzergahına doğru yürüyüşe geçti. Maltepe merkezine gelindiğinde coşkulu bir kalabalık tarafından karşılandı. "Faşizme karşı omuz omuza", "Diren Taksim Maltepe seninle" vb. sloganlar atarak tekrar mahalleye doğru yürüyüşe geçtiler.

Eylemlerin 4. gününden itibaren katılan emekçilerin sayısında gözle görülür bir azalma oldu. Bunun nedenlerine baktığımızda mahallede faaliyet yürüten kitle örgütlerinin ve devrimcilerin birbirinden kopuk, dağınık, ortak karar alıp hayata geçirme refleksinin zayıf olması ve HÖC'lü arkadaşların kendilerini dayatan tutumlarından kaynaklı olduğu söylenebilir. Biz bu duruma müdahale ederek, bu dağınıklığa bir son vermek gerektiğini düşünerek bu eylemlerin birleşik ve örgütlü bir şekilde dönüştürmenin aciliyetini önümüze koyduk. Mahallede yapılan toplantılardan geç haberimiz olduğu için müdahale etmede de geç kalmış olduk. Katıldığımız toplantıda; dağınık, örgütsüz ve kendiliğinden gelişen eylemlerin ezilenlerin birleşik ve kitlesel mücadelesine dönüştürülmesi sağlamak gerektiği direnişe katılan devrimciler arasında ortak karar alma ve bunu hayata geçirmek gerektiği, buradaki devrimci dayanışmayı büyütürken direnişin daha kitleselleştirilmesi ve siyasallaştırılması için çalışmalar yapmak gerektiği bunun ilk adımı olarak mahalledeki kitle örgütlerinin bu toplantılara dahil edilmesi gerektiği gibi öneriler yaptık. Bu bağlamda eylemlerin uzun süre sürdürülebilmesi için her akşam Maltepe'ye gitmek yerine İ. Kaypakkaya Parkı'nda sabaha kadar çeşitli eylem ve etkinliklerle forumlarla eylem biçimlerini renklendirmek gerektiğini söyledik. Sunduğumuz öneriler çoğunluk tarafından desteklendi ve bunun üzerine parkta temsili bir çadır kuruldu. Parkta emekçilerin kendilerini ifade edebilmeleri için serbest kürsü kurulması ve genişletilmiş halk toplantıları yapılması da önerildi. Alınan karar sonucunda her akşam mahallede sesli havaya daha bir araçla eylemlerin duyurusu yapılıyor. Toplantılara katılan kitle örgütlerinin ve devrimcilerin eylemlere katılım konusunda ısrar ve inatla çalışmalar yapması da alınan kararlardan biriydi. Daha sonra eylemlerde alınan sorumluluklarda daha disiplinli, örgütlü bir tutum alındığını gözlemledik. Eylemler bu doğrultuda giderek politikleşerek her akşam devam ediyor.

Kitleye çağrı yapılması noktasında da kooperatif ortaklarımız olan kadın arkadaşlar ciddi bir çalışma yürütüyorlar. Ayrıca Taksim Dayanışmasına verilmek üzere 3 koli kıyafet, su, süt, yağmurluk, uyku tutumu vb eşyalar gönderdik.

Her ne kadar eylemler kendiliğinden başlamış olsa da mahallede çalışma yürüten Anadoluda Yaşam Kooperatifi ortakları emekçilerde aktif olarak yer alıyor, eylemlerin emekçilerde şimdiden hak alma bilincini geliştirdiğini, özgüven duygularını artırdığını gözlemleyerek Taksim direnişini selamlıyoruz.

GÜLSUYU MAHALLESİ'NDE YÜRÜYÜŞE SALDIRI

Taksim Gezi Ayaklanmasıyla başlayan eylemler Gülsuyu Gülensoy Mahalleleri'nde binlerce emekçinin katılımıyla her akşam E-5 trafiğe kapatılarak coşkulu bir şekilde devam etti. Bu yürüyüşlerde sadece bir kaç gün Fatma Hanım durağına kadar yüründü. 15 Haziran akşamı da sol siyasetlerin çağrısıyla son durakta toplanıldı. Toplandığımızda Taksim Gezi parkına saldırın olduğu haberi verildi. Devrimci siyasetlerle ortaklaşa sesli ajitasyon yaparak emekçileri bu saldırıya karşı çıkmaya çağırarak, devleti ve AKP'yi teşhir eden konuşmalar yaparak emekçileri yürüyüşe çağırdılar. 21.00'de başlayan yürüyüş boyunca yine yol üstündeki kahvelere girilerek çağrılar yapıldı. Kahvelerden çıkan emekçiler ve yol üstünde gruplar halinde bekleyenlerin de katılımıyla yürüyüşe katılan sayısı 4 bini buldu. Heykel durduğundan ve Esenkent Mahallesi'nden emekçiler alkışlarla bize katıldılar. E-5'e geldiğimizde kitlenin sayısı daha da artmıştı. "Gülsuyu uyuma direnişe sahip çık, Her yer Taksim, Her yer direniş, Bu daha başlangıç mücadeleye devam, Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz" gibi sloganlar atıldı. Belirlenen yürüyüş güzergahı Maltepe köprüsüne kadar yürüyüp oradan Kartal tarafındaki yolu keserek mahalleye dönmekti. Ancak Refahevler üstgeçidine geldiğimizde 5 bin emekçi öfkeli ve coşkulu bir şekilde yürüyüşlerine devam ederken resmî polis otosunun içinden inen polisler önce kitlenin üstüne sonra havaya daha sonra da kendi aralarına ateş etmeye başladılar. Yararatmaya çalıştıkları provakasyon devrimcilerin soğukkanlı tutumuyla boşa çıkarıldı. Kitlenin içinden bir grup polislerin üstüne doğru yürümeye başladı. Paniğe kapılan polisler havaya ateş açarak kaçmaya başladılar. Yürüyüş tekrar başlamıştı ki ani basturan yağmurla birlikte emekçiler Gülsuyu Mahallesi'ne doğru yürüyerek yürüyüşü sonlandırdı.

Yenibosna'da AKP karşıtı yürüyüşler

Yenibosna'da, Taksim Gezi Parkı'nın yıkımlarıyla başlayan AKP karşıtı mücadeleye destek için 3 Haziran Pazartesi gününden beri akşamları saat 21.00'de başlayarak yürüyüşler yapılıyor. Pazar Pazarı'nda toplanan kitle mahallede farklı güzergahları kullanarak yürüyüşler yapıyor. Yapılan yürüyüşlerde Türk bayraklarıyla yürüyen kitle iki farklı grup olarak hem yaya olarak hem de arabalarıyla sokakları dolduruyorlar. AKP karşıtlığının birleştirdiği gruplar bütün cadde ve sokaklarda 'Mustafa Kemal'in askerleriyiz', 'Kahrolsun faşizm', 'Hükümet istifa' gibi sloganlar atıyorlar. Yaklaşık 1500-2000 kişilik grupla bu sloganların dışında 'Şerefine Tayyip', 'Kaskını çıkar, copunu bırak, delikanlı kim bakalım' gibi sloganlar atılarken ellerinde Türk bayraklarıyla yürüyen grubu tencereler ve alkışlayanlar da oluyor. Sınırlı ve cılız şekilde de olsa yürüyüş sırasında bazı noktalarda balkondan su atılanlar veya dışardan eylemi sabote etmeye çalışan girişimlerde oluyor.

Mahallede yapılan yürüyüşlerde en önde 'Hükümet istifa / Haklıyız kazanacağız' pankartının arkasında yürüyüş yapılıyor.

Biz Köz'ün arkasında duran komünistler olarak kitlenin hareketini gözlemlemek için Salı günü kitlenin arasında bulunduk. Gecenin geç

saatlerine kadar sokakları meydanları dolduran kitlenin içerisinde EMEP ve Halk Cephesi'nden öğrendiğimiz kadanyla farklı siyaset ve kurumlardan katılanların olduğunu öğrendik.

Eylem ile ilgili toplantılarda aldıkları karar ile pankart, döviz, flama gibi siyaset ismi veya logosunun kullanılmaması yönünde karar aldıklarını, yürüyüşe gelen kitlenin kendi inisiyatifiyle Türk bayraklarıyla yürüdüğünü ve katılımı düşürmek için diğer kitle örgütlerinin ve siyasetlerin flama ve bayrak kullanmadığını söylediler. Bunun üzerine yürüyüşe getirdiğimiz 'Tökezeleyen AKP'yi Geriletme İçin Birleşik Mücadeleye' başlıklı özel sayıların dağıtımını yapmadık.

İlk günkü bu izlenimden sonra bizde sonraki akşam kurumda toplanarak öğrencilerle beraber Köz ve Mayıs'ta Yaşam'ın isminin yazmadığı dövizler hazırladık. Dövizlerde şunlar yazılıydı:

"Roboski'de Bombacı, Taksim'de Gazdı AKP'ye karşı Omuz Omuzal!"

"Öğrenciye İş Çalışana Öğrenim Hakkı"

"Varoşlarda Birleş Alanlarda Devleş"

"Ne AKP Ne CHP Kurtuluş Birleşik Mücadelede"

Yenibosna'dan Komünistler

GÜLSUYU MAHALLESİ'NDE FORUMLAR DEVAM EDİYOR

Taksim Dayanışmanın başlattığı forumlar Gülsuyu Mahallesi'nde de karşılığını buldu ve her akşam saat 21.00-23.00 arası İbrahim Kaypakkaya Parkı'nda yapılmaya başlandı. İlk 24 Haziran'da gerçekleşen foruma 60 civarında emekçi katıldı. Oluşturulan serbest kürsü söz alan emekçiler, daha çok mahallede yaşanan sorunlar üzerinde durdu. Öne çıkan konular mahallede giderek yaygınlaşan çeteleşme ve uyuşturucu, kentsel dönüşüm ve yıkımlar, sendikasızsızlaştırma, taşeronlaştırma ve esnek üretim, eğitimde ve ulaşımında yaşanan sorunlar oldu. Anadoluda Yaşam Kooperatifi'nden bir arkadaşımız ise; bütün bu sorunlara karşı birlikte mücadele etmenin önemine vurgu yaparak, emekçilerin daha fazla sorumluluk alması gerektiğini söyledi.

2. GÜN YAPILAN FORUMDA EMEKÇİLERİN ÖNERİLERİ:

- Mahallede tutuklananların ailelerinin ziyaret edilmesi ve tutuklulara kart gönderilmesi,
- Diğer mahallelerde yapılan forumlarla Gülsuyu forumunun birleştirilmesi,
- Birbirimizin farklılıklarına saygı göstererek kimse için diğerini ötekileştirmemesi gerektiği,
- Polis terörünü protesto amaçlı eylem yapılması,
- Forumlarda eşit ve özgür bir ortamın yaratılması vb.

Söz alan bir arkadaş ise; "Üretimden gelen gücümüzü kullanamıyorsak tüketimden gelen gücümüzü kullanabiliriz, hep birlikte marketlerden alışveriş yerine bakkaldan ve kasaptan alışveriş yapalım. Kredi kartlarını kullanmayalım. Hatta gidip bakkallarla pazarlık yapalım önerisini getirdi.

3. GÜNKÜ FORUMDA ÖNE ÇIKAN BAŞLIKLAR:

- Sorunlarımıza tartışarak çözüm bulmak gerektiği,
- Sosyal dayanışmanın geliştirilmesi,

-Diğer mahallelerdeki forumlara katılmak gerektiği,

-Uyuşturucu ve fuhuş sorunuyla ilgili çalışmalar yapmak gerektiği,

-İlkokulun imam hatibe dönüştürülmesine karşı çıkmak ve bunun için çalışmalar yapmak gerektiği,

-İşçi dayanışma merkezleri oluşturulması,

Bu foruma 70'e yakın emekçi katıldı.

4. GÜN YAPILAN FORUM

İlk sözü ESP genel başkanı Figen Yüksekdağ aldı. 37 arkadaşlarının tutuklandığını, bu devrimcilerin sadece gezi direnişiyle ilgili tutuklanmadığını onların mahallelerinde çeteleşmeye, uyuşturucuya ve yozlaşmaya karşı da mücadele ettikleri için tutuklandıklarını söyledi. Forumu yöneten arkadaş, her akşam bir konuda tartışmanın daha sağlıklı olacağını söyleyerek uyuşturucu konusunda neler yapılabilir konusunda öneriler yapılması gerektiğini söyledi.

Çalışma yürüttüğümüz kitle örgütünde mahallede her akşam yaptığımız forumları değerlendirdiğimiz bir toplantı yaptık. Toplantıda; forumları genişletmek yerine sürekliliğini sağlamanın daha önemli olduğunu, kurulacak meclislerde emekçilerin görev almalarının sağlanmasını, Gezi Ayaklanmasını değerlendireceğimiz etkinlikler yapılması, ayaklanma ruhunun daha canlı olduğu diğer parklara mahalleden heyet göndererek Gülsuyu Mahallesi'nin sesini oralara taşımak gerektiği gibi öneriler yapıldı. Bizler de bu öneriler ışığında Gülsuyu forumunu daha nitelikli hale getirmek ve emekçilerin dayanışmasının ve örgütlenmesinin bir aracı haline getirebilmek için çalışmalarımızı hızlandırıyoruz.

Varoşlarda Birleş Alanlarda Devleş

Pusulasını Şaşırmayan Komünistler

Yenibosna'da Ayazma Parkı forumları

Taksim Gezi Parkı'ndan başlayarak tüm yurda, oradan da İstanbul'un farklı mahallerine yayılan forumlar Yenibosna'da da yapılmaya başlandı. Gezi'den çıkdıktan sonra Bahçelievler'de Egemelik Parkı'nda yapılmaya başlanan forumlar sonrasında Oya Başar Parkı'nda devam etti. Bahçelievler HDK'nin haftalık toplantılarından birinde aldığı kararla Ayazma Parkı'nda da forum yapılmaya başlandı. Bu gün ise Bahçelievler ilçesinde Oya Başar Parkı (Soğanlı) ve Ayazma Parkı (Kocasinan-Yenibosna) olmak üzere iki farklı alanda forumlar devam ediyor. Ayazma Parkı'nda başlayan ve düzene giren forumlar pazartesi, çarşamba ve cuma günleri saat 21.30 da başlıyor.

Forumlarda yaptığımız önerilerden ilki haberleşme ve irtibatlanmaya dair oldu. Zaman zaman merkezi ve İstanbul 3. Bölge'nin koyduğu etkinlikler yüzünden forumlar iptal edilebiliyor. Bunun için daha hızlı bir haberleşme ağına ihtiyaç olduğunu, bu forumların hem yerel sorunların konuşulabileceği hem de merkezi etkinliklerin planlanabileceği araçlar olması gerektiğini ifade ettik. Önümüzde yerel seçimler olduğunu, bu forumların bunun için kullanmak gerektiğini, forumların muhtar adaylarının gelip konuşma yapabilecekleri ve katılanların kendi taleplerini anlatabilecekleri

ri yerler olabileceğini söyledik.

Son yapılan forumda öne çıkan en önemli tartışma forumların bir amaca ulaşabilmesi için kendini var edecek somut mekanizmalar üzerinde yürütmesi gerektiği idi. Hayli uzun süren bu konu önümüzdeki süreçte de tartışılacak.

Gelişen süreçte Lice olayları ve 2 Temmuz ile ilgili forumlar ve yürüyüşler yapıldı, bu etkinliklerin hepsine olmasa da haberdar ve organize olduklarımıza katıldık.

Ortalama 40-50 kişiyle gerçekleşen forumlarda düzensiz ve rasgele konuşmaların bir amaca bağlanabilmesi için gündemli toplantılar yapılması ve planlanması önerildi. Yapılan forumlarda Ali İsmail Korkmaz için bir anma ve önümüzdeki haftalarda bir iftar yemeği organize edilmesi planlandı.

Bahçelievler HDK'nin her perşembe yapılan haftalık toplantısında önümüzdeki süreçte forumların nasıl güçlendirilebileceği konuşuldu. Yapılan toplantıda iftar yemeğinin daha güçlü geçmesi için esnafı, mahalledeki yöre dernekleri ve kitle örgütlerinin gezmek yönünde bir iş bölümü yapılabileceği konuşuldu.

Yenibosna'dan Komünistler

Tahrir'den Taksim'e ABD'nin Orta Doğu'da bozulan planları ve beliren imkânlar

Türkiye tarihinin en kitlesel ve uzun süreli ayaklanması olan Gezi Ayaklanması'nı nemekçi hareketi açısından olduğu kadar, burjuva siyaseti açısından da kısa ve orta vadede sonuçları olacak. Tıpkı Mısır'da darbeye ve İhvan'ın direnişiyi de daha da karmaşık bir hal alan süreç gibi Gezi de Orta Doğu'da AKP'nin olduğu kadar ABD'nin planlarını da zora sokmuştur.

ABD'İN ORTADOĞU PLANLARI VE AKP

AKP de İhvan'ın Özgürlük ve Adalet Partisi de, Amerika Birleşik Devletleri açısından Orta Doğu'ya yaptığı müdahalelerin istenmeyen evlatlarıdır. AKP, 28 Şubat'ın gayri meşru çocuğu ise İhvan da Arap Ayaklanmalarının gayri meşru çocuğudur.

ABD'nin destek verdiği 28 Şubat, Türkiye'de siyasal sahnede özellikle yeşil sermayeyi hizaya çekmeyi ve İslamcı partilerin pençelerini sökmeyi amaçlıyordu. TSK ve TÜSİAD ortaklığında yürütülen bu büyük restorasyon, amacına ulaştı ulaşmasına ama Türkiye'deki tüm burjuva partilerin daha da erimesi ve istikrarlı bir hükümet kurmanın daha da zorlaşması bedeli karşılığında. 1999-2002 sürecinde, aynı kesimler zayıf DSP-MHP-ANAP koalisyonuna daha da fazla müdahale edince kriz gittikçe büyüdü. Kriz içinde girilen 2002 seçimlerinden ise ABD'nin aktif olarak müdahale ettiği partiler değil, AKP ezici bir zaferle çıktı. Elbette AKP de seçimlere gitmeden çok önce ABD'den onay almıştı, hatta böyle bir onay olmaksızın AKP'nin 2002'deki gibi bir seçim zaferinden söz etmek mümkün olmazdı. Ancak yine de AKP hem ABD hem de Amerika ile iş tutan Türkiye burjuvazisi açısından güvenilir ve ilk tercih değil zoraki ittifak yapılacak bir güçtü.

2002-2007 sürecini ABD'nin AKP'ye bağlı olduğu bir süreçten çok, AKP'nin hükümette kalabilmesi için tümüyle ABD'ye bağlı olduğu, bu nedenle ABD'nin bir dediğini iki etmediği bir süreç olarak değerlendirmek gerekir. ABD'nin AKP'den beklentileri Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne bir Truva atı olarak adım atması, Orta Doğu'da Amerika'nın daha aktif bir şekilde taşeronluğunu yapmasıydı. Bu doğrultuda elbette AB'ye girmenin bir ön koşulu olarak TSK'nın siyasal ve ekonomik yaşamda geriletilmesi gerekiyordu. AKP bu görevin üstesinden fazlasıyla geldiği için-doğrudan ABD'nin tasarruflarıyla üretilmemiş olsa da- ABD'nin tam desteğine mazhar oldu. ABD'nin o sıralar Ortadoğu'da Fransa'yla -tam da bu nedenle Türkiye için de TSK ile uğraşılıyor olması Erdoğan'ın ABD'den haddinden fazla kredi almasına da yol açtı. TÜSİAD da elbette tüm bu çekişmelerde AKP'nin yanında saf tuttu.

Fransa, emperyalistler arası mücadelede bükemediği bileği öpünce, Silahlı Kuvvetler de aynı yolu seçmek zorunda kaldı. Kof 27 Nisan muhtırasının ve fos çıkan Cumhuriyet mitinglerinin ardından AKP açısından 22 Temmuz seçimleriyle perçinlenen bir zafer süreci başladı. 2007'den itibaren AKP devlet içindeki yerini sağlamlaştırmak için hamle üstüne hamle yapmaya başladı. Ancak çoğu büyük zafer gibi bu zafer de AKP'nin gerileşiminin başlangıç noktası oldu.

Gerileyi başlatan bir yönüyle AKP'nin başarısızlığı. AKP başarılarıyla kendini gereksiz kıldı. Devlet aygıtında tüm çözümleri tutmuş TSK'yi, ekonomide "Çanakkale ruhuyla ilerleyen" OYAK'ı geriletme; Türkiye'yi AB rotasında ilerletme; Türk dış politikasını Orta Doğu'da ABD'nin taşeronu olarak tanımlanabilecek bir rotaya oturtmasıyla birlikte AKP, ABD açısından misyonunu tamamladı. Vazgeçilmez değil, dengelenmesi gereken bir güç olarak algılanmaya başlandı.

Ancak bu algının kuvvetlenmesinde AKP'nin başarıları kadar başarısızlıkları da belirleyici oldu. Zira ABD'nin Ortadoğu'daki planının bir diğer boyutu da bir toprak sorunu olan Kürdistan sorununun, bir kimlik sorunu olan Kürt sorununa indirgenerek gerici bir şekilde çözülmesi idi. Bunun için Kürt meselesinde reformlar yapılması ve PKK'nin silahlı varlığına son verilmesi gerekiyordu. AKP üzerine düşen bu görevleri yerine getiremedi. Başlangıçta sınırlı da olsa attığı adımların PKK'yi güçlendirdiğini-yani havuç ve sopa taktiklerini kullanarak ilerleyemediğini-görünce bu yönde adım atmada gittikçe daha mesafeli davranmaya başladı. AKP'nin, Kürt meselesinde liberalizm ve

şovenizm arasında yaptığı zikzaklar sıklaşmaya, şoven hatta kaldığı süre uzamaya başladı. Bu beceriksizlik AKP'yi dengeleme ihtiyaçlarını arttırdı. Türkiye'deki "muhalifet boşluğu"nun giderilmesi ABD açısından daha yakıcı bir ihtiyaç haline geldi. Kılıçdaroğlu'nun siyaset sahnesinde önce çıkarıldığı 2009 yerel seçimleri bu doğrultuda atılmış ilk somut adım oldu.

AKP ise ABD ile arası açıldıkça hükümette durmanın garantisini ABD ile olan iyi ilişkilerde değil, artan seçmen desteğinde aramaya başladı. Bu da AKP'yi ABD'nin öncelikleriyle daha fazla çelişen bir pozisyona düşürdü elbette. Kürt meselesinde saldırganlaştı, 2011 seçimlerinde meydana ip saldı. Vatan, millet, ezan edebiyatı yapmakla kalmadı, Roboski'de ölüm emrini verdi. Aynı zamanda dış politikada da ABD'nin taşeronu değil de bölgenin bağımsız bir aktörüymiş afra tafraısıyla hareket etmeye başladı. "One Minute" çıkışı, Mısır, Tunus, Libya ayaklanmalarında takındığı pozisyon, İsrail ile yaşadığı Mavi Marmara gerilimi hep Erdoğan'ın bu tercihinin daha doğrusu savunma stratejisinin bir sonucu oldu. Ancak bu tutumlar aynı zamanda ABD'nin, AKP'yle olan ilişkisinin daha da gerginleşmesine ve onu frenleyecek güçleri destekleme arayışını kuvvetlendirmesine yol açtı.

Türkiye içinde bu süreç devam ettikçe AKP sadece TÜSİAD ile değil, aynı zamanda Gülen cemaatiyle arasındaki köprüleride atmaya başladı. Bugün Gezi Ayaklanması sırasında TÜSİAD basınının ayaklanma sırasındaki manipülatif gayretkeşliği de, Gülen'in çığırkanlığı ve kontra haberleriyle meşhur gazetelerinin kibirden uzak durmayı tavsiye eden manidar sessizliği de AKP ile söz konusu kesimlerin bu süreçte vardığı son noktayı göstermektedir.

Ancak tüm bu süreç boyunca ABD, AKP'yi kendi kaderine terk etmiş de değildi. Bilakis özellikle Ortadoğu'daki denetimini koruyabilmek, Arap Ayaklanmaları ile başlayan süreci kendi lehine çevirmek için AKP'nin işbirliğine ihtiyacı vardı. Bu işbirliği elbette rızayla değil, baskıyla sağlanıyordu. Türkiye ile İsrail'in zorla barıştırılması bu yönde bir hamle idi. Aynı şekilde Kürdistan sorununun varlığı Türkiye'yi Ortadoğu'da Amerika'nın istediğinden daha agresif bir hatta sokuyordu. ABD'nin, Baas'lı fakat Esadsız Suriye planını hayata geçirebilmesi için Suriye'deki Kürtlerin bu plana dahil olması, bunun için de Türkiye'nin PKK ile anlaşması, en azından aktif olarak savaşmaması şarttı.

2012 sonundaki açlık grevi sürecine kadar manzara az çok böyle idi. Tam da bu noktada Kürtlerin artan eylemlerini kontrol edemeyeceğini gören AKP, Amerika'nın planlarını kabullenmek zorunda kaldı. Kürtlerin artan ve boyun eğmeyen muhalifetini ve ABD'nin Suriye konusundaki baskılarını görmeden "çözüm süreci"nin birden bire zuhur etmesini anlamak mümkün değildi.

Elbette AKP bu sürece pasif bir şekilde boyun eğmeyi değil aynı zamanda bu süreçten güçlenerek çıkmayı hedefliyordu. Yani Erdoğan bir yandan Kürt sorununu çözen lider olmak, diğer yandan asayiş sağlayan lider olmak, çözümü bozmayan şantajıyla BDP'yi rehlin alarak Başkanlık sistemini yahut en azından güçlendirilmiş bir Cumhurbaşkanlığı'ni meclisten geçirip, Köşke çıkmayı amaçlıyordu. Erdoğan'ın Kürt sorunu ve Suriye konusundaki tutumları elbette ABD'den de destek gördü.

MISIR-TÜRKİYE, AKP-İHVAN BENZERLİĞİ

Aslına bakılırsa Mübarek rejimiyle ABD'nin doğrudan doğruya bir alıp veremediği yoktu. Hatta Mısır, Orta Doğu'da diğer ülkelere göre ABD'nin daha önemli ve kendisine daha bağımlı bir ileri karakoluymuştu. Bu nedenle de Mısır, Orta Doğu'nun yıllardır en fazla ABD yardım alan ülkesi durumunda. Mısır'ın önemi, Filistin sorununda ABD'nin çıkarlarını gözetken bir tutum takınmasından, aynı zamanda Arap Devletleri içinde İsrail ile en iyi ilişkileri kurarak, bölgede İsrail'e karşı bir blok kurulmasını engelleyen devlet olmasından kaynaklanıyordu.

Silahlı Kuvvetler Mısır'da Türkiye'de olduğundan daha belirleyici bir role sahip. Türkiye'de ordunun siyasete girişini sağlayan şey 27 Mayıs darbesi ise, Mısır'da aynı duruma Albay Nasır'ın 1952'deki subaylar darbesi yol açtı. Doğrusu o za-

manlar ABD, Mısır'daki darbeci subaylar üzerinde Türkiye'deki türden bir etkiyi kuramadı. Hatta yapılan darbe Mısır'ı önce İngiliz yörüngesinden çıkarıp bağımsızlar bloğuna soktu; sonrasında da giderek Sovyet yörüngesine yaklaştırdı. Bu bakımdan Mısır'daki albaylar darbesi Irak'ta 1956 yılında gerçekleşen Albay Kasım'ın darbesiyle aynı güzergahtadır. Hatta ABD'nin bu iki darbeden ders çıkardığını ve 27 Mayıs'tan sonra Türkiye'ye farklı şekilde yaklaştığını söylemek de mümkündür. 27 Mayıs'tan sonra "aşırı subaylar" derhal tasfiye edilmiş, Amerika'nın tavsiyesiyle ordunun kapitalist sisteme entegre olması için OYAK kurulmuştur. Bu noktadan sonra adım adım ordu tümüyle Amerikancı bir çizgiye eklenmiştir.

Mısır'da ise Nasır darbesinden sonra ordu, devlet yönetimini tümüyle ele almış, Sovyet tipi kalkınmacılığa uygun olarak millileştirmeler yapmış, Kamu İktisadi Teşebbüsleri oluşturmuş ve bunların hepsinin denetimini orduya bırakmıştır. Bu bakımdan silahlı kuvvetlerin ekonomideki gücü Türkiye'de çimento, demir çelik, otomobil, bisküvi fabrikalarına sermayedar olarak hükmeden, banka alan banka satan bir kapitalist olmasından kaynaklanırken, Mısır'daki hâkimiyeti bürokrasinin devlet işletmeleri üzerindeki hâkimiyetinden kaynaklanmaktadır. Nasır'dan sonra Enver Sedat döneminde yavaş yavaş, Mübarek döneminde tümüyle Amerikan kampına geçen Mısır ordusunun bu şekilde işlemesi ABD açısından ciddi bir sorun teşkil etmemektedir. Avrupa Birliği süreci olmasa, generaller Irak'a müdahaleye direnmesi Türkiye'de de ordunun siyaset ve ekonomideki yeri ABD açısından sorun teşkil etmezdi.

ABD'nin Mısır'da orduyu geriletmek gibi bir hedefi olmadığından, Mursi'yle Türkiye'de AKP ile kurduğu türden bir işbirliği kurmasına gerek yoktu. Zaten on yıllar boyunca da ABD Müslüman Kardeşleri ezerek kontrol altında tutmayı hedefleyen orduyu destekledi. Bu bakımdan doksanlı yılların sonundan itibaren Mısır'la aktif olarak uğraşan ABD, oradaki siyasal yaşamda dengeleri sarsma gibi bir hedefe sahip değildi. Mübarek'in kademeli reformları ABD'yi tatmin etmeye yetiyordu.

Tunus ve Mısır'daki ayaklanmalar da ABD'nin tasarlayıp hayata geçirdiği ayaklanmalar değildi, hatta ABD'yi hazırlıksız yakalayan ayaklanmalardı. Bu bakımdan ABD bu ayaklanmaları tasarlamaktan ziyade bu ayaklanmaların ardından kendi pozisyonunu güçlendirecek tutumlar almaya baktı. Fransa'nın nüfuz alanı içindeki Tunus'a müdahalesi nispeten sorunsuz oldu. Ancak ABD, kendi müttefiki Mübarek'i harcarken daha tereddütlü davrandı. Nihayetinde bir yandan "Tahrir'deki devrimi selamlamayı" diğer yandan da ordu vesilesiyle yeni bir hükümeti iş başına getirmeye ve böylelikle devrimci kitle hareketini kendi planları doğrultusunda hareket ettirmeye gayret etti. Ama bu sürecin sonunda hükümet, Genelkurmayda ayaklanmada başı çeken muhalif yapılara da yar olmadı. Muhalifetin boykot ettiği seçimleri 2011'de alanlara en son inen İhvan aldı. Mursi Cumhurbaşkanlığı oldu, ABD'nin desteklediği Nobel ödüllü Baradey ise kazanamayacağını anladığı için aday bile olmadı. ABD'nin sürecin gayrimeşru çocuğu Mursi ile zorunlu işbirliği bu noktada başladı. Zira bölgede Mursi'ye tavır almak hem Mısır'daki türlü devrimci sonuçlara gebe istikrarsızlığı büyütme hem de Türkiye Mısır rekabetinden faydalanıp Mısır'ı

Türkiye karşısında dengeleyici bir faktör olarak kullanmak yerine, Mısır'ı daha da fazla Türkiye'nin yanına itmek anlamına gelecekti. ABD bu nedenle Mursi'yle çalışmayı ama alttan alta da tüm ipleri elinde tutmayı, zaman içerisinde Mursi'nin altını oyup Baradeygillerin önünü açmayı hedefledi.

Kısacası ABD hem Türkiye'de hem Mısır'da siyasal krizlerin gayri meşru çocuklarını geriletip dengelemek istiyordu. Bu bakımdan aslında Gezi'deki muhalif hareket ve Mısır'daki Mursi karşıtı kampanya ABD'nin gökte ararken yerde bulduğu fırsatlardı. Ancak her iki sürecin sürprizli ve patlamalı gelişimi ABD'nin bölgedeki hesaplarının bozulmasına yol açmıştır.

GEZİ VE TAHRİR AYAKLANMALARIYLA ABD'İN ORTADOĞU'DA ZORA GİREN PLANLARI

Mısır'daki, Mursi karşıtı ayaklanma ve sonrasında ordunun darbe ile geçici bir teknokrat hükümeti kurduğunu elbette Mısır'ı Hamas'tan uzaklaştırıp İsrail'e yakınlaştıracığı için ABD'nin planlarına uygun bir gelişmedir. Aynı şekilde Suriye'de Baaslı fakat Esadsız bir çözümü benimseyen ABD'nin çıkarlarıyla Müslüman Kardeşlersiz bir Mısır, yani Suriye'deki ÖSO'ya doğrudan destek sunmayan bir Mısır daha uyumludur. Zaten Türkiye'yle İsrail'in anlaşması ve aynı zamanda Erdoğan'ın Amerika ziyaretinden sonra hizaya çekilmiş olması da bu planla uyumludur. Ama bu gelişmenin hayat bulması için Mısır'da siyasal bir istikrarın sağlanması gereklidir, fakat müdahalenin kendisi Mısır'ı ikiye parçalayacak bir gelişmenin tohumlarını atmışa benzemektedir. Doğrusu ABD'nin Tahrir'deki güçlerden yana bir sıkıntısı yoktur. Zira bu kesimler darbeden sonra pasifize edilmiş gibi görünmektedir. Ancak İhvan, oyunun dışında kalmayı kabul etmeyerek, kendisini hükümete getirmeye de kendisi dışındaki tüm burjuva odaklarını da bu süreçten zarar görmesini, kendisi batarken herkesin batmasını sağlamaya çalışmaktadır. Dahası Tahrir alanında toplanan benzemezlerin pamuk ipliğine bağlı birliği de şimdiden kopmaya başlamış, darbecilerin teknokrat hükümetinin meşruiyeti hızla aşınmaya başlamıştır. Mübarek'in güçlü hükümetinden sonra Mursi'nin zayıf hükümetine razı olan ABD, bu sefer Mursi'nin hükümetinden de zayıf bir hükümetle çalışmak zorunda kalacaktır. Üstüne üstlük bir de devrilmesine seyirci kaldığı İhvan kendisine tümüyle karşı bir hatta konumlanmak üzeredir.

Tahrir'deki ayaklanmanın hesaplamadığı şiddeti, sonrasında İhvan'ın sürprizli tutumu Amerika'nın Mursi'yle birlikte çalışıp altını oyma planını boşa çıkarmış, kendi kontrolünde olmayan ve kısa süre içinde de kontrol altına alamayacağı gelişmelere yol açmıştır. Böyle bir durumda da ABD'nin kısa vadede bir çözüm planı geliştirmesi elbette mümkün değildir. Mısır'daki hükümet değişikliğine darbe demek için bir hafta bekleyip, sonrasında Mursi'nin serbest bırakılmasını talep etmek ama aynı zamanda Mısır'a ekonomik yardımı azaltmamak, hatta Mısır'a savaş gemilerini yollamak bozulan planların ardından günü kurtarmaya çalışan tutumların sonuçlarıdır.

Benzer şekilde Gezi Ayaklanması da ABD'nin Erdoğan'ı bir yandan masaya oturtup diğer yandan AKP muhaliflerine kredi açmasını zorlaştıracaktır. Zira Gezi'deki patlamayı sadece AKP değil aynı

zamanda ABD de görememiştir. ABD'nin Gezi'ye fikir hürriyetleri çerçevesinde verdiği destek AKP'yi daha saldırgan hale getirmiş fakat CHP'yi daha güçlendirmemiştir. Böylelikle AKP'nin zaten zorla oturtulduğu müzakere masasındaki pozisyonu daha kırılğan hale gelmiştir. Zira AKP, Gezi'de olduğu gibi karşısındaki güçleri gördükçe bu masada oturmanın götürüsünün getirisinden daha fazla olduğunu iyiden iyiye fark etmektedir. Erdoğan'ın yıpranması ve AKP'nin gerilemesi elbette ABD'nin planlarının bir parçasıdır. Ama uluslararası zeminde tecrit olan AKP'nin daha milliyetçi bir çizgiye kayması aynı zamanda ABD'nin halihazırda istemediği bir durumdur. Zira bugün Türkiye'de de ABD'nin, AKP'nin yerine koyacak bir alternatifi yoktur. Bu da önümüzdeki süreçte AKP'nin ısrarla bastıracağı "çözüm süreci"nin daha da ağırdan alınacağı, aynı zamanda Suriye'de çözümsüzlüğün sürmeye devam edeceği anlamına gelmektedir.

AKP'NİN AÇMAZI DERİNLEŞİYOR

Ancak süreçte hesapları bozulan asıl gücün AKP olduğuna şüphe yoktur. AKP'nin son beş yıllık açmazı giderek derinleşmektedir. Bu açmazı şöyle özetlemek mümkün: Amerikan'ın Türkiye üzerindeki planlarının hepsini gerçekleştirmeye talip olmuş AKP, bu planları yerine getirdiği oranda gereksizleşmekte, bir yandan Kürdistan'da BDP'ye karşı kan kaybetmekte diğer yanda da Türkiye'de altı TÜSİAD ve ABD tarafından oyulmaktadır. AKP'nin altını oyanlara karşı çıkması ancak Amerikan karşıtı ve şovenist bir hatta ilerlemesi, ekonomik anlamda ise finans kapitalin merkezlerinin dayattığı politikaların karşısına popülist politikalarla çıkması ile mümkündür. Ortadoğu'da İsrail karşıtlığı, Hamas dostluğu, Türkiye'yi bölge lideri yapma yönündeki hayaller, çilgün projeler, düşük faiz ve gevşek para politikaları popülist paketin olmazsa olmazlarıdır. Ancak "Lider Türkiye" gazisiyle bu politikalar izlendiği zaman bu sefer de Erdoğan'ı on yıldır ayakta tutan uluslararası finans kapitalin desteğinin kesileceği, aynı zamanda kendisini destekleyen yerli sermaye gruplarının da desteğini keseceği açıktır. Kısacası Amerika'nın tutumu Erdoğan'ı giderek daha fazla geçtiğimiz on yılın meşhur siyasi figürlerinden Chavez ya da Ahmedinejat gibi davranmaya itmektedir. Gelgelelim, Erdoğan'ın Venezuela ya da İran gibi rantını yiyebileceği petrol kaynakları yoktur, yaslanabileceği bağımsız bir "milli burjuvazisi" de yoktur. Bu açmaz içerisinde Erdoğan Amerika'ya biat etmekle, milliyetçi popülist politikalar benimsemek arasında gidip gelmekte, "çözüm masası"nda hop oturup hop kalkmaktadır. Ancak yalpalayan ve zikzaklı siyaset sermaye çevrelerinden kimseyi memnun etmediği gibi, bu kararsız tutumuyla en büyük silahı olan "evde tutulan yüzde elli"yi oluşturan seçmenlerin desteğini de koruması mümkün görünmemektedir. Kısacası Erdoğan her durumda kaybetmektedir, kaybedecektir.

Erdoğan'ın açmazı Kürt sorunu özelinde şöyle özetlenebilir: Yarattığı çözüm havasını haklı olarak istismar eden Kürtleri basturmak için Erdoğan'ın şiddet uygulamaya ihtiyacı vardır. Ancak uygulanmasına dahil olduğu plan nedeniyle de Erdoğan 90'ların şiddetini uygulayamamaktadır. Bu durum, 90'lardaki saldırı karşısında geri adım atmamış Kürtlerin özgüvenini ve AKP'ye karşı düşmanlığını arttırmaktan başka bir sonuç üretmemektedir. Sonuç Roboski'deki, Lice'deki provokasyonlar, Kürtlere karşı kob kabadayılıklar, kendisine daha fazla itibar kaybettiren tutuklamalar, tüm bunlara karşın Kürt meselesinde diklene diklene atılan geri adımlardır. Erdoğan'ın Kürt sorununa dair göz boyamak için yaptığı reformlar kendisine olan desteği arttırmamakta hatta, MHP'nin güçlü olduğu yerde bu desteği azaltmaktadır, ama aynı reformlar ve reform vaatleri sadece kitlelerin beklentilerini ve çözüm eşiklerini yükseltmemekte aynı zamanda Kürtlerin AKP'ye yönelik tahammülsüzlüğünü arttırmaktadır.

Benzer durum Gezi'de de yaşanmaktadır. AKP, oturduğu "çözüm masası"ndan kalkmak istediği için sertlik uygulamakta, bu sertliğin bir sonucu olarak Türkiye'nin dört bir yanında eylemcileri öldürüp, felç etmektedir ama hâlihazırda "çözüm süreci" içinde olduğundan gösterileri sona erdirecek şiddeti uygulayamamaktadır. Dahası bu süreçte AKP'nin tüm hareketleri "çözüm süreci"nin beklentileriyle değerlendirilmekte ve AKP attığı her adımda sınıfta kalmaktadır. Dört ölü, yüzlerce yaralı AKP'yi 12 Eylül döneminin partileriyle aynı zeminde buluşturmuş ama AKP'nin bu hareketleri eylemleri bitirememiştir. Alışveriş merkezi, cami ve kışla yapmak için yola koyulmuşken Gezi Parkı'nı ağaçlandırmak zorunda kalmış ama yine de kimseye yaranamamıştır.

Önümüzdeki dönemin AKP'nin bu açmazının daha da büyüyeceği bir dönem olacağına şüphe yok. Cevabı henüz verilmemiş olan soru, bu gerileşim sonunda oluşacak boşluğun kimin tarafından doldurulacağı. Ezilen ve emekçi hareketi tarafından mı yoksa ABD'nin bir türlü derleyip toparlayamadığı CHP tarafından mı?

Gezi ve Tahrir vesilesiyle darbe, devrim tartışmaları ve devrimci parti eksikliği

Gezi Ayaklanması ve Mısır'daki gelişmelerin damga vurduğu süreçte, devrimcilerin içinde bulunduğu somut durumu göz önünde tutarsak ilk olarak ele alınması gereken konu elbette devrimci partinin eksikliğidir. Söz konusu eksikliği adet yerini bulsun diye yahut iman tazeleme kaygısıyla değil bugünün acil siyasal görevlerinin neler olduğunu ortaya koymak için vurgulamak gerekir. Hareketin daha düşük tempoda seyrettiği, siyasal mücadelenin gündemine esas olarak hâkim sınıflar yahut emperyalistler arasındaki çelişkilerin damga vurduğu dönemlere kıyasla bir şahlanışın gerçekleştiği dönemlerde devrimci partinin eksikliğinin sınıf mücadelesinde daha belirleyici olduğu akıld tutulursa bu vurgu daha da önem kazanır.

Gezi'nin, Türkiye açısından uzun zamandır görülmemiş çapta bir ayaklanma olduğu doğrudur ama Mısır'daki her iki ayaklanmayla kıyaslandığı zaman Gezi'nin çok küçük çapta kaldığını da teslim etmemiz gerekir. Ancak, Mısır'da çok daha büyük çapta olmakla birlikte, her iki durumda da devrimci partinin eksikliği sürece damgasını vurmuştur.

GEZİ AYAKLANMASI VE DEVRİMCİ PARTİ EKSİKLİĞİ

İçinden geçtiğimiz dönem Türkiye'de devrimci bir partinin eksikliğini iki açıdan gözler önüne serdi: Bunlardan ilki bir partinin sınıf mücadelesi içinde kazanacağı bir vasıf olan önderlik boşluğudur. Taksim'de önder bir partinin olmadığı ise zaten ortadaydı. Sol-siyasi hareketlerin sadece Gezi Parkı'nda forum yapan kitleleri değil; Beşiktaş'ta barikat kurup saldıran; Ankara'da, İzmir'de, Adana'da çatışan kesimleri de yönlendirme kapasitesi nerdeyse sıfırdı. Geçelim bu hareketlere önderlik etmeyi, sol akımlar yaşanan çatışmaların hep takipçisi oldu. Harekete yön vermek şöyle dursun her seferinde ona ayak uydurmak durumunda kaldı.

Gezi Ayaklanması gibi kitlesel bir başkaldırı aynı zamanda ortada bağımsız bir siyasal çizgi belirleme kapasitesine sahip bir partinin bulunmadığını da gözler önüne serdi. Sınıf mücadelesinin düşük tempoda seyrettiği dönemlerde çeşitli kampanyalar ve kurultaylarla siyasal ve ekonomik gündemlere müdahale etmeye çalışan, emekçi yığınlara ezberlenmiş ve masa başında tasarlanmış çerçeveler ışığında "bilinç verme" iddiasında olan irili ufaklı akımların hiçbirini bağımsız bir siyasal çizgi tespit edip hayata geçiremedi. Kitleleri siyasal mücadeleye çağırarak, kitleler sokağa çıktıklarında siyasetsiz kaldılar. Parti olmayan akımlar için anlaşılır olan bu durum, parti olma iddiasındakiler için elbette kabul edilemezdir.

Mısır'da sınıf mücadelesinin temposu daha yüksek olduğu için bu durumun sonuçları daha da belirleyici olmuştur. Tahrir Meydanı'nda iki sene arayla, iki kez Orta Doğu'da eşi benzeri görülmemiş kalabalıklar var olan hükümeti devirmek için toplanmışlar, alanı işgal etmişler, polisle çatışmışlar, günler boyunca alanda kalmışlardır. Bu yıkıcı güç karşısında her iki seferde de hükümetler ayakta kalamamıştır. Ancak her iki seferinde de iktidar karşı devrimci güçlere teslim edilmiştir.

DEVİRİM, DARBE TARTIŞMALARI

KÖZ iki sene önce Arap Ayaklanmalarını bir devrim olarak yüceltenlerin karşısında bu ayaklanmaların devrimci bir durum yarattığını fakat bir devrimi gerçekleştirmediğini ifade etmişti. Yeni rejim denilen şeyin zaten eski rejimin sahipleri tarafından ya da onların koyacağı kısıtlara uygun bir şekilde tasarlanacak bir rejim olacağı bu bakımdan da devlet aygıtının örgütlenmesinin eski rejimden esaslı bir farklılık göstermeyeceğini ileri sürmüştü. Son iki sene de yaşananlar öngörülerimizi doğruladı. Mübarek gitti yerine önce Tantavi ve kurmayları geldi ve sınırları askerler tarafından çizilen bir anayasa oluşturuldu. Askerlerin onay verdiği adaylar seçime girdi. Böylelikle aslında Mübarek'i yıkılmış olan işçi ve emekçiler iktidarı altın tepsi ile askerlere ve alanlara kerhen imiş olan Müslüman Kardeşler ve yandaşlarına vermiş oldu. Bu bakımdan Mısır'daki Şubat Devrimi neredeyse yüz yıl önce gerçekleşmiş Rusya'daki Şubat Devrimi'ne benziyor. 2011 devrimi tıpkı Rusya'daki Şubat Devrimi gibi başarısız bir devrimdi. Emekçilerin başkaldırısı iktidarı sarstı alamadı, aksine iktidarı kendi elleriyle eski rejimin bir parçası olan unsurlara teslim etti.

Ancak Mısır'daki süreç 2011'dekinin tümüyle aynıysa değildi, zira Mübarek'in aksine İhvan'ın Mısır'da ciddi bir tabanı olduğu gibi İhvan, hükümeti kolay kolay elinden bırakmaya niyetli değildi, son günlerdeki çatışmalar da bu durumu göstermektedir. Dahası hali hazırda ordunun da İhvan'ı siyaset sahnesinden silebilecek bir çapı olduğu söylenemez. Tahrir alanı, darbecilerle iş tutmaya niyetli muhalefet liderlerinin marifetiyle boşalırken Adeviye alanının kitlesel bir muhalefet merkezi olarak kalması da bu durumu doğrulayan bir gelişmedir. Kuşkusuz Tahrir'i dolduran kitlelerin bir anda buharlaştığını söylemek doğru değildir. Ancak önümüzdeki dönemde Mısır'da hali hazırda tarafları burjuva siyasetindeki gerilimlere bağlı olarak şekillenmiş bir kampaşmada darbecilerin yanında yedeklenmiş ve elbette devrimci dinamiklerini yitirmiş bir kitle hareketiyle karşı karşıya kalacağız. Bu tespit, kitle hareketin durmaksızın büyüyüp önündeki engelleri devire devire devrimci bir çizgiye varacağını ileri süren –bugünlerde Kızıl

Bayrak ve troçkist akımların tipik örneklerini sergilediği- bakış açısıyla elbette bağdaşmaz.

İki yıl önceki Arap Ayaklanmalarını devrimler olarak yücelten Kızıl Bayrak şimdi de benzer bir tutumu takınmış, hatta başlangıçta aslında Mısır'da darbecilerin hazırladığı yol haritasındaki taleplerin aslında halkın talepleri olduğunu söylemeye kadar vardırırmıştır işi. Hatta daha da ileri gitmiş, Rosa Luxemburgcu bakış açısını bir kez daha yansıtmış, Mısır'daki iklimin "işçi ve emekçilerin kendi önderlik sorununu çözmeleri için" uygun bir iklim yarattığını da ileri sürmüştür. Devrimci partinin devrimcilerin mücadelesiyle değil de kitle hareketinin temposuna bağlı olarak kurulacağını savunan, işçiler arasında örgütlenen komünist bir partiyle işçiler tarafından kurulan bir partiyi karıştıran bakış açısının doğal sonucudur.

Kitle hareketini devrimci partinin rolünü unutarak değerlendiren bu yaklaşımlar özü itibarıyla siyasal mücadeleyi taraf tutmak olarak kavradıkları için iki sene önceki ayaklanma dalgasında Tunus ve Mısır'daki hareketleri "destekleyip", Libya'da kafa karışıklığı yaşayıp, "Suriye halkını savunmak" kılıfıyla Irak'takine benzer bir tutum takınarak, Baas rejimine örtülü bir destek vermişlerdir.

Aynı akımlar bugün de benzer bir kafa karışıklığını Mısır'daki gelişmeleri yorumlamakta yaşamaktadırlar. Ortada BDP gibi her türlü darbeye karşı olanlar, TKP gibi düzenli orduların yapabileceği darbelelerin ilericisi olabileceğini kabul edip bu darbenin Amerikancı ve halka karşı yapılmış bir darbe olduğu iddia edenler vardır. "Darbe devrimin önünü kesti" ise solun genel bir kesimi tarafından durumu savuşturmak için takınılan genel pozisyonudur.

Mısır'da bir darbe olduğu kesindir. Önce ordu Türkiye'de 12 Mart'ta, yahut 28 Şubat'ta olduğu gibi bir muhtıra vermiş hükümeti devrimce istemiştir. Hükümet ise varolan politik iklim ve son günlerde 90'ların başında Yeltsin'le birlikte moda hale gelen, Türkiye'de de 27 Nisan'dan sonra popüler olan "dik durma" sevdasına kapılmış, bunun üzerine de 12 Mart'taki muhtıra 27 Mayıs'takine benzer bir darbeye dönüşmüş ve başkan tutuklanmış sonrasında da senato kapatılmış, yine 27 Mayıs'ta olduğu gibi kitleler bu durumu sevinçle karşılamıştır. Ortada düpedüz bir askeri darbe vardır. Üstelik Mısır'da darbe öncesinde kitlesel hareketleri göstererek darbeyi devrim diye yutturmaya çalışanların hali hazırda Tahrir cıvılgı karşılarında Adeviye meydanındaki kitlesel gösterileri açıklamak durumunda kalmışlardır. Ordunun alkışlanmasını devrim, Mursi'nin alkışlanmasını karşı devrim olarak tanımlamak ancak orduyu devrimci bir kurum olarak görmekle mümkündür.

Darbeyi lanetleyenlere geldiğimizde, 2011'deki gelişmelere devrim diyenlerin bu sefer darbe demeleri bu akımların kuşrukçuluklarından kaynaklanan kendi çelişkileridir. Mursi'nin seçimle gelmiş olduğunu vurgulayanların, onun düne kadar ülkeyi parlamentosuz bir şekilde yönettiğini, anayasayı yapan kurucu meclisin ise yine öncesinde fesih edilmiş meclisin gösterdiği adaylardan oluştuğu unutup olmaları da mümkün değildir zaten. Ancak bu çelişkiler birer detaydır, darbeyi lanetleyen görüşün asıl tehlikesi başka bir yerde yatmaktadır. Darbeyi lanetleyenler, bunu seçimle gelenin seçimle gitmesi gerektiğini söyleyerek yapmaktadır. Halbuki seçimle gelenin devrilmesinin meşru olup olmadığını tartışmak devrimcilerin işi değildir. Zira parlamento da ordu da devletin bir parçası olduğuna göre, böyle bir tartışmada taraf olmak devletin bir kurumu yoluyla iktidara gelmesini diğer kurumlarına kıyasla daha meşru görmek anlamına gelir. Devleti yıkmak isteyenler bu tartışmalarda taraf olamazlar.

Darbenin devrimi önlediğini söylemek ise soyut gerçekleri tekrarlayarak asıl önemli noktayı perdelemeye hizmet eder. Bütün askeri darbeler karşı devrimci olduğu için darbenin devrimi önlediği soyut olarak doğru bir tespittir ama halihazırdaki durumu açıklamaya yetmemektedir. Zira asıl önemli olan soru şudur: kitlesel bir ayaklanmayla sarsılan bir hükümete darbeyi emekçiler değil askerler vermiştir? Sorunun yanıtı da bellidir: Mısır'da devrimci bir parti konspiratif bir darbeyle hükümeti deviremediği için darbeyi askerler yapmıştır. Bugün yapılması gereken darbeyi bir öcü olarak göstermek değil, hükümete emekçilerin nasıl bir darbe vurmasının gerekli olduğunu tartışmaktır.

Hükümet diklene diklene geri adım atıyor

Gezi Parkı'ndaki mütevazı sivil itaatsizlik eylemine polis sert ve beceriksiz saldırısıyla tetiklenen müstesna başkaldırı İstanbul'un farklı varoşlarından başlayarak bir anda ülkenin birçok kentine, hatta sınırlı ölçekte de olsa Kürdistan'a kadar yayıldı. Birkaç gün içinde de Türkiye'nin siyasi tarihinde görülen en büyük hükümet karşıtı ayaklanmaya dönüştü.

Önce polisin Taksim'e geri döntüşünün, sonra da Gezi Parkı'nın boşaltılmasının ardından, bu ayaklanma yerini daha yaygın ölçekte ama daha düşük tempoda bir harekete bırakmış bulunuyor. Buna karşılık, Gezi Parkı'nın yerine Topçu Kışlası kılığında AVİM yapmaktan, ağaçları sökmekten söz eden yok. Bu konuda başrol oyuncusu konumundaki Tayyip Erdoğan tam anlamıyla çenesini kapatmış görünüyor. Onun yerine konuşan mülki amirler ise, Gezi Parkı'nın nasıl genişletildiğini, ne kadar yeni ağaç ve çiçek dikildiğini anlatmakla ve neden Gezi Parkı'nın bir park olması ve park olarak kalması gerektiği konusunda birbirleriyle yarışan açıklamalar yapmakla meşgul. Bir yandan da Gezi Parkı'nı halka açmış gibi yaparken parkı müteahhitlere peşkeş çekilmekten kurtaranlara nasıl kapalı tutacaklarına çare aramaktalar. Ama kendi emirlerindeki medya üzerinden ne kadar insanı ikna ettikleri meçhul olsa da, parktan çıkarılan eylemcilerin bilincinden bu kazanımı silmeyi beceremediklerini görmek zor değil. Dağıtıldığı sanılan hareket, eylem içinde bilincine vardığı gerçeği unutmuyor. Sorunun Gezi Parkı'ndan ibaret olmadığı, Gezi Parkı'nı kurtarmak için gerici AKP hükümetinden kurtulmak gerektiği bilinçlere silinmemek üzere yazılmış bulunuyor. Bu doğrultudaki hamleler tükenecek gibi görünmüyor. Bir yandan sert tehditler savuran vilayet ve emniyet herhalde iftardan önce sahurdan sonra gaz kullanımını veya plastik mermi'nin orucu bozup bozmayacağını öğrenmek için Ankara'dan gelecek fetvayı bekliyor.

Bu arada Lice'de karakol inşaatını protesto eden kitleye yayılım ateş açılarak Medeni Yıldırım'ın katledilmesi, 9 göstericinin de yaralanması yeni bir dönüm noktası oldu. Bu gelişmeyi takip eden süreçte, artık Gezi Parkı'ndaki ağaçlara bakarak asıl ormanın görülmemesi imkânsız hale gelmiştir. Zira Lice'deki cinayet gecikmeden "Gezi Parkları"nda yankı bulmuş, Gezi ile Lice arasındaki köprü kurulmuş ve Medeni Yıldırım da bu hareketin sahip çıktığı şehitler arasında yerini almıştır.

Ne var ki birbirlerinden ayrı mecalarda, farklı tempolarla ve farklı saiklerle gelişen eylemlerin tek bir potada buluşması ve tek bir hükümet karşıtı demokrasi hareketi teşkil etmeleri hala sağlanabilmiş değildir. Bunun nedeni böyle bir buluşmanın imkânsız olması değildir; bilakis bir buçuk aya yaklaşan süreçteki gelişmeler böyle bir imkânın varlığına ısrarla işaret etmektedir. Bir tarafta "ulusalcıların ağır bastığı", diğer tarafta da "AKP ile işbirliği içindeki BDP'nin ağır bastığı" bahanelerini öne çıkararak hareketin bölünmüş kalması yönünde çaba gösteren ve bu bölünmüşlükten kendi dar çıkarları için yararlanmaya heveslenenlerin gayretleri kimse için ikna edici değildir. Yine de temel eksik bu buluşmayı sağlayacak özne ve birleşik iradedir. Demokratik haklar mücadelesinin ilerletilmesi bakımından önümüzdeki sürecin acil görevlerinin başında, yerel seçimlerden önce bu hareketleri AKP hükümetine karşı ve CHP'ye yol veremeyen tek bir hareket haline getirmek bulunuyor.

Bu görevin gerektiği gibi ifa edilebilmesi için de gelişmelerin nasıl ve hangi yönde seyrettiğini unutmamak gerekiyor.

GEZİ PARKI'NDAKİ MÜTEVAZİ PROTİSTO EYLEMİ NASIL AYAKLANMAYA DÖNÜŞTÜ?

1 Mayıs ve Emek Sineması'nda kazandığı zaferlerle kendine güveni artmış bulunan polis, kendinden emin olmanın küstahlığıyla 27 Mayıs'tan itibaren Taksim Gezi Parkı'nda nöbet tutan eylemcileri taciz etmeye başladı. Bir önceki gün ilk ılımlı saldırılar karşısında geri adım atmayan protestocular, 28 Mayıs günü BDP vekili Sırrı Süreyya Önder'in öne çıkmasından cesaret alarak yıkımları ve ağaçların sökülmesini engellediler. Bu hareketin giderek genişlemesini tetikleyen ilk dönüm noktası oldu.

Üçüncü köprü'nün açılış töreninin yapılacağı gün sabahın saat beşinde polis çadırları toplayıp yakınca, parktaki nöbete katılmak üzere seferber olan kitlenin sayısı beklenmedik biçimde artmaya başlamıştı. Aynı anda yeni köprüye Alevi Kürtlerin katili Yavuz Sultan Selim isminin verileceğinin ilan edildi; bu da bu yönelimin artmasına katkıda bulundu. Köprü'nün açılış töreninde Tayyip Erdoğan polisin sert bir saldırıya geçmesine yeşil ışık yaktı.

Ertesi gün BDP vekillerinin basın açıklamasının ardından polis ilk sert müdahalede bulundu ve sert bir direnişle karşılaştı. Parka yönelenlerin sayısı hızla artmaya devam etti. Polis giderek artan yoğunlukta gaz kullanmaya başladı. Sırrı Süreyya Önder gaz fişegi isabet etmesi üzerine tekrar hastaneye kaldırıldı. Parktaki nöbete katılım daha da arttı.

1 Haziran günü CHP'nin önceden planlanmış olduğu Kadıköy mitingini iptal edip kitleyi Taksim'e yönlendirmesi üzerine, Gezi Parkı ve Taksim Meydanı'nda ilk kez fiili ve beklenmedik boyutta bir kitlesel eylem başladı. Ama Belediye Meclisi'nde Gezi Parkı'nın yıkılması projesine destek veren CHP ne o zaman ne de sonrasında eylemlerde açıkça ve kendi kimliği ile yer almayacaktı. Bu nedenle de CHP'nin çağrılarına icabet eden kitle de nispeten serbest bir kitle olarak eylemlerde yerini alacaktı.

Polisin sert ve yoğun müdahalesine sert bir yanıt gelmesi üzerine ve umulmayan bir kitlenin seferber olmasıyla polis kuvvetleri o gün öğle üzeri alanı terk etmek zorunda kaldı. Daha birkaç hafta önce, tüm İstanbul'u İstanbullulara yasaklayarak Taksim Meydanı'na ambargo koyan polis kuvvetleri geri püskürtüldü. Taksim Meydanı tarihinde ilk defa barikatlarla polise kapatıldı. 12 Eylül'e öngelen süreçten beri kitlelere yasaklanan Taksim Meydanı, büyük bir kısmı 12 Eylül'ü görmemiş olanlardan oluşan, öfkeli olduğu kadar neşeli bir kitle tarafından özgürleştirildi, polisten arındı.

1 Haziran akşamından itibaren Taksim Meydanı barikatlarla korunan özgürleştirilmiş bir miting alanına dönüşmüştü. Başlangıçta harekete damgalarını vurmaya heveslenen şovenist unsurlar da hızla kalabalık içinde kayboldular.

Böylelikle Taksim'i iki senedir rüşvet gibi kullanarak 1 Mayıs'lara bir açıp bir kapayan hükümetin oyunu bozulmuş oldu. Bu yıla girerken açık grevlerinin ardından geri adım atmak zorunda kalan hükümet bir kez daha önemli bir geri adım attı.

Elbette bu gelişmeye yol açan sadece Gezi Parkı'ndaki kitlenin polisin saldırısına sert bir yanıt vermesi değildi. Bu tepki İstanbul'un belli başlı varoşlarında ve bazı semtlerinde yankı bulduğu gibi, başka kentlere de sıçramıştı. Olayın yakın zamanda hükümetin zaferiyle sonuçlanan Emek Sineması örneğinde olduğu gibi, sadece Gezi Parkı'ndaki kitleyle sınırlı kalacağını sanan hükümet iyice tedirginleşti.

1 Haziran akşamı İçişleri Bakanı toplam 48 ilde irili ufaklı protesto ve destek eylemi tespit edildiğini ilan edecekti.

Geçtiğimiz 1 Mayıs'ta Taksim Meydanı'nı zorlayarak kurtarmaya çalışan devrimciler ise kendi başlarına özgürleştiremedikleri bu meydana, daha önce hiç yan yana gelmedikleri bir kitle ile birlikte yüklenerek çıktılar. Yıllar sonra pankartlarını istedikleri yerlere astular. Çoktandır hasret kaldıkları bir zafer ve gurura ortak oldular.

Taksim Meydanı polisten arındığı gibi, çatışmalar da son bulmuş ve alan hak edilmiş bir kutlama ortamına dönüşmüştü. Buna karşılık çok neşeli olmakla birlikte, sakin ve pasif bir kutlama değildi bu. Bu durumdan ivme alan ve hükümetin giderek saldırganlaşan otoriter tutumundan bunalmakta olan kitleler, hem Taksim civarında, hem de İstanbul'un başka semt ve varoşlarında olduğu gibi, başka kentlerde de polisle çatışmaları sürdürmekteydi.

Özgürleşen Taksim'e yönelen kitlenin sayısı artarken hem Taksim'i örnek alan semt ve kentlerin sayısı hem de buralardaki muhtelif eylemlere katılanların sayısı artmaktaydı.

Göz açıp kapayıncaya kadar ve beklenmedik biçimde gelişen bu süreçte, Taksim Meydanı yıllar sonra nihayet, hem 12 Eylül öncesindeki 1 Mayısları ve son yıllardaki yasal 1 Mayıs mitinglerini hem

de son yıllarda kendini gösteren devasa Newroz mitinglerini aşan boyutlarda mitinglere kucak açtı. Bugüne kadar görülmüş (Diyarbakır'daki bazı mitingler hariç) en büyük siyasal mitingleri aşan kitlesellikte mitingler Taksim Meydanı'nda gerçekleşti. Üstelik Newroz alanlarını dolduran kitlenin büyük kısmı bu alana akmış değildi.

Uzun bir zamandır toplumun çeşitli kesimlerinde biriken öfke Taksim Gezi Parkı'nda patlamış ve önu kesilemez biçimde yayılmıştı. Bu iklimde AKP'nin, BDP ve onun temsil ettiği kesimleri sanki "çözüm süreci" kendisinin tekeline almış gibi bu ayaklanmanın dışında tutma oyunu da berikilerin tereddütlü tutumlarına rağmen tutmadı. Başlangıçta daha çok dışarıdan destek verme görünümlü veren BDP bu ikircimine kısa zamanda son verdi. Zaten pankart ve posterleriyle değilse de, vekilleriyle ve tabanından pek çok insanıyla başından beri Gezi Parkı'nda fiilen bulunan BDP resmen eylemlerdeki yerini alacağını ilan etti. Gezi Parkı boşaltılıncaya kadar da sembolik biçimde de olsa parkta yerini aldı.

Böylelikle, hükümetin bu ayaklanmanın en dinamik kesimlerinden başlayarak emekçilerin genel kitlesine yayılmasını önlemek için güvendiği başlıca sübap da devre dışı kalmış oldu. Hükümet elindeki son ve en alışkın olduğu seçeneği, yani baskı tedbirlerini devreye sokmak üzere hazırlanmaya başladı.

HÜKÜMETİN KARŞI SALDIRISI

Bulutsuz gökte bir şimşek gibi başlayan ve sağanak gibi büyüyen bu hareket 9 Haziran Pazar günü mitingle doruk noktasına çıktı. Onu takip eden Salı sabahı başlayan polisin karşı saldırısıyla uğradığı ilk kırılma noktasından da duraksamadan geçti.

Mitingi takiben Bakanlar Kurulu belki rekor sayılabilecek uzun süreli ve belli ki tartışmalı bir toplantı yaptı. Bu toplantının ardından, hükümet Taksim'e yeniden ve güçlü biçimde saldırmaya karar verdi. Ana basına Başbakan'ın parktaki eylemcilerin temsilcileriyle görüşme yapacağı açıklandı.

Alanı tamamen terk etmiş olmasına ve on gündür alana girememesine rağmen, polis 11 Haziran Salı sabahı erken saatlerde planlı ve hazırlıklı bir biçimde kendilerine kapatılmış bulunan Taksim Meydanı'na geri döndü. Bazı devrimci ve sol grup taraftarlarının aktif, parktaki kitlenin de pasif direnmesine rağmen, fazla zorlanmadan kısmi bir hâkimiyet kurdu. Burada kalmayacağı da duruşundan ve mevzilenişinden belliydi.

Salı sabahı başlayan polis saldırısıyla artık Gezi Parkı koduyla anılmaya başlayan eylemler bir ilk kırılma noktasından geçti.

TAKSİM ZAYIF VE TALİ BİR MEVZİYDİ

Muhtelif sol ve sosyalist örgütler Gezi Parkı'ndaki eyleme ana gövdeleriyle sonradan katılmış ve esas olarak da polis elbirliği ile çıkarıldıktan sonra alana yerleşmişti. Bu faktörün de etkisiyle Gezi Parkı'nın daha çok Taksim Meydanı'na bakan kesiminden itibaren alana yayılacak şekilde yer tutmuşlardı. Aynı zamanda da öteden beri solun Taksim algısını ve bilhassa Taksim'e dair 80 öncesi anıları resmedecek şekilde mevzilenmişlerdi. Yani Gezi Parkı'ndaki eylemden nispeten ayrı duran bir konumdaydılar. AKM ile Cumhuriyet Anıtı başta olmak üzere meydana belli başlı ve sembolik noktaları sol ve sosyalist akımların afiş ve pankartlarıyla donatılmıştı. İşte hükümetin Taksim'i geri alma operasyonunun ilk adımında hedef seçilenler bu ikincil mevzilerdi. İlk aşamada yenilgiye uğrayıp çekilen polis, Taksim'e yeniden girmek için bu kapıyı kullandı. Böylece bir yandan da sanki hedef Gezi Parkı değil sözümona "marjinal gruplar"mış gibi bir görüntü sağlanacaktı. Güya bu sayede Gezi Parkı'ndakiler sonradan hesaplaşmak üzere bu çatışmaların dışında tutulacaktı.

Ama Gezi Parkı bu direniş sırasında büsbütün tarafsız ve devre dışı kalmadı. Aksine Gezi Parkı, Taksim alanındaki ve civardaki çatışmalarda cephe gerisi olarak rol oynadı ve pasif de olsa desteğini sundu. Hatta polis kuvvetleri, parka çıkan merdivenler ve civarına müdahale etmeye kalkıştığında tekrar geri çekilmek zorunda kaldı.

Aslında Taksim Meydanı'ndaki tali mevziin görece zayıf olması ve polisin bu kapıdan girmesi

doğaldı. Zira Taksim'in devrimciler tarafından ve sadece kendi güçlerine dayanarak fethedilmesi yönündeki girişimler daha önce birkaç kez olduğu gibi, 2013 1 Mayıs'ında da başarısız kalmıştı. Taksim'in siyasal eylemlere açılması ise hiç beklenmedik bir odaktan başlayan başkaldırı sayesinde olmuştu. Ama sol ve sosyalist akımların Taksim'e nihayet çıkmış olmaları Gezi Parkı'ndan başlayan hareket sayesinde gerçekleşmiş olsa da, Taksim'i özgürleştirmek bu hareketin esaslı hedefleri arasında değildi. Alanda mevzi tutmuş olan akımların Taksim mevziini kendi başlarına kazandıkları yanılışına kapılmaları bir yanılığ olurdu. Kendi başlarına bu mevziyi korumaya kalkıştıklarında bunu başaramayacakları da açıktı. Alandaki fiziki güçler dengesinin böyle bir zafere elverişli olmadığı belliydi.

Ama Gezi Parkı'ndakilerin hükümetin arzu ve gayretlerine rağmen bu hesaplaşmaya bigâne kalmayacaklarını ve bu saldırının esasen Gezi Parkı'na yönelik hedeflerine ulaşmış olan polis, saat 19:00'dan sonra alanı yeniden terk etmese de, AKM önüne çekilmek zorunda kaldı. Eylemciler de önceki gibi olmasa da alana yeniden çıktılar ve yerleştiler. Polisin alanda sadece AKM ve Cumhuriyet Anıtı'nı koruyup kollamak için mevzilenmediği de sır değildi. Hükümetin elbette bu denge durumuna razı olmayacağı görülmüyordu.

Bu yüzden hükümetin Gezi Parkı'ndan başlayan ayaklanmayı Taksim'deki bu mevzide bir zaferle tamamen geri püskürtmesi de mümkün değildi. Nitekim akşam olduğunda bu durum görüldü. Sabahleyin AKM ve Cumhuriyet Anıtı'na yönelik hedeflerine ulaşmış olan polis, saat 19:00'dan sonra alanı yeniden terk etmese de, AKM önüne çekilmek zorunda kaldı. Eylemciler de önceki gibi olmasa da alana yeniden çıktılar ve yerleştiler. Polisin alanda sadece AKM ve Cumhuriyet Anıtı'nı koruyup kollamak için mevzilenmediği de sır değildi. Hükümetin elbette bu denge durumuna razı olmayacağı görülmüyordu.

HÜKÜMETİN TOPEKÜN SALDIRISI EYLEMİ, BÖLME ÇABALARININ BOŞA ÇIKMASINDANDIR

Devletin Taksim alanına saldırısını takip eden adımı, Gezi Parkı'nda başlayan direnişin ağırlık merkezinde duranlarla sol grupları birbirlerinden tecrit etmeyi son bir kez daha deneme yönünde oldu. Aslında baştan beri hükümetin temel hedefi böyle bir ayrımı yaratmaktı.

Eylemlerin başından itibaren sansür ve oto-sansür nedeniyle etkisiz hale gelmiş bulunan medya da bu kez daha aktif olarak devreye girip bu yeni saldırı politikasında rol aldı. Keza hükümetin cephaneliğinde olayların boyutlanmasını üzerine Erdoğan'dan farklı bir üslup takınarak "iyi polis" rolüne soyunan kimi bakan ve yetkililer de az çok önemli bir rol aldı.

Bu destek kuvvetinin ilk örnekleri bazı bakanların, Başbakan Vekili'nin, Cumhurbaşkanı'nın açıklamalarından da güç alan özürücü açıklamaları oldu. Bir diğer örnek AVİM projesinin söz konusu olmadığını, Gezi Parkı'nda ne yapılacağını müzakere edilebileceğini açıklayan Belediye Başkanı'nun açıklamaları oldu.

Nihayet bir ölçüde kendi paçasını da kurtarma çabasında olan Vali'nin Twitter üzerinden döktüğü timsah gözyaşları ve Salı günü polis operasyonunun başarıyla sonuçlanması üzerine nihayet kamuoyunun önüne çıkmaya cesaret ederek yaptığı açıklamalar da bu bağlamda idi.

Bu manevranın son hamlesi gerek Başbakan'ın gerekse de valinin yürüttüğü düzmece görüşmeler oldu. Böylelikle sanki direnişte bir irade kırılması olduğu ve işgale son verileceği konusunda bir eğilimin belirdiği izlenimi yaratılacaktı. Ama bu eksen üzerinden bir bölünme yaratılamayacağını hükümet de kısa zamanda teslim edecekti.

Bu nedenle kısa zamanda eylemi bölmek için yürütülen ikiyüzlü ve demagojik propagandaların ekseni değişti. Taksim'e yapılan saldırıyla Gezi Parkı'ndaki "masum çocuklar" ve "marjinal gruplar" demagojik ekseni üzerinden hareketin bölünemeyeceği, aksine Gezi Parkı'nda pekişen bir ittifakın oluştuğu kısa zamanda anlaşıldı.

Bu noktadan itibaren eylemi bölmek için artık başka bir eksen üzerinden yapılmaya çalışılacaktı. Bundan böyle direnişi sürdürmek isteyenlerle geri çekilmek isteyenler ekseni üzerinden bir bölme planı gündeme geldi.

Kontrollü polis saldırılarıyla desteklenen ama ağırlıklı olarak demagojik propaganda bombardımanına dayanan bir saldırı planı uygulamaya kondu.

Bu saldırıların ve tehditlerin ardından kimi siyasi akımların sert bir saldırı ve yenilgiye maruz kalmadan parkı boşaltma eğilimleri belirdi. Ama bilhassa parktaki nöbete katılanların çoğunluğu bakımından bir geri adım atma eğilimi olmadığı kendini göstermekteydi. Bu tablo çeşitli örgüt ve kurumların temsilcilerinin yanı sıra parktaki forum temsilcilerinin de katıldığı toplantıda açıkça belli oldu.

KÖZ'ün de aralarında bulunduğu kimi siyasetler ve parktaki temsilciler parkta kalmaya yönelik öneriler yaparken, bileşenlerin önemli bir kısmı ilk aşamada geri çekilme yönünde tutum aldılar. Ama daha önce hükümete iletilen nispeten mütevazı taleplerden hiçbirinin yanıt bulunmuş olması nedeniyle büsbütün geri çekilme tutumunu da sonuna kadar savunmaları mümkün olmadı. Parkı terk etme tutumu pankart ve bayrakların nispeten toplanması ve ortak bir çadır altında toplanarak işgali sürdürme tutumuna evrildi.

Buna rağmen Cuma günü başlayıp ertesi sabaha kadar süren toplantıda bir irade kırılması ortaya çıktığı da sır değildi. Bu kritik toplantıda kendini gösteren tereddütlü tutum hükümetin zaten hazırlamakta olduğu nihai saldırıyı başlatması için işaret fişegi oldu.

Toplumsal olayların bastırılması hakkındaki asgari deneyim ve malumatın yanı sıra, hükümetin mahiyeti ve halihazırdaki sıkışık durumu göz önüne alındığında bu hazırlıkları takiben topyekun bir saldırının gelmesi kaçınılmaz görünüyordu.

Nitekim Gezi Parkı'ndakilerle genel olarak örgütlü kesimleri temsil edenleri birbirlerinden ayırma planı boşa çıktığı gibi, sert bir saldırıdan ürkek parkı alelacele boşaltma eğilimleri de karşılık bulmayınca, devletin açıklamalarının tonu da değişti. Hükümet ve vilayet yönetimi açıkça sert bir saldırı yapacaklarını ilan etme anlamına gelen açıklamalar yaptılar. "Çocuklarınızı çekin ve parktan çekilin, ayırım yapmadan saldıracanız, kurunun yanında yaş da yanmasın" anlamına gelen son uyarılar Erdoğan'ın Kazlıçeşme mitingi başlamadan önce Gezi Parkı'nın ne pahasına olursa olsun boşaltılacağını işaret ediyordu; öyle de oldu.

Erdoğan'ın Pazar günü mitingi başlamadan daha öncekilerle kıyaslanmayacak çapta ve buralı "marjinal grup" "masum eylemci" ayrımını, kadın, çocuk, hasta, hekim, milletvekili, yerli/yabancı basın mensubu ayrımı yapmayan bir gece baskını ile Gezi Parkı boşaltıldı. Mayıs ayının sonundan itibaren polis kuvvetlerini gerileterek gelişen harekete atılan ilk geri adım bu oldu.

İLK GERİ ADIM PARKIN BOŞALTILMASI

Taksim alanındaki mutlak hâkimiyetin kaybedilmesi siyasi gruplar bakımından bir geri adım olsa dahi, eylemin bütünü bakımından bir geri adım değildi. Nitekim buna rağmen, esas olarak aynı siyasi akımların inisiyatifleriyle İstanbul'un çeşitli mahallelerinde olduğu gibi, başka kentlerdeki eylemler de hız kesmeden hatta artarak sürmekteydi ve Gezi Parkı'nda daha güçlü bir toparlanma zemini oluşmaktaydı. Polisin saldırısına karşı direnen gruplar direne direne Gezi Parkı'na geri çekilmeyi başardıkları gibi, akşama doğru alana akan yığınların sunduğu destekle tekrar ileri çıktılar. Taksim Meydanı'nda Salı gününden önceki gibi değilse de, polis eylemciler arasında bir yeni denge kurulmuştu.

Gezi Parkı hala ve kararlı biçimde polise kapalıydı, teslim olmuş değildi. Bu şartlarda bilinçli ve planlı biçimde bir adım geri atılması için bir mevzi hala mevcuttu. Tekrar ileri çıkmak üzere hükümetin saldırısına fırsat vermeden planlı olarak geri çekilmek mümkündü ve anlamlı olabilirdi.

Ne var ki, hükümetin nihai saldırısı yaklaşırken geri dönüp "aslında 9 Haziran'ın ardından kitle desteği azaldı, barikatları kendimiz kaldırmalıydık; bu takdirde polis tarafından parktan çıkarılmamız olamaz" türünden değerlendirmelere kulak asmamak lazımdır. Bu tür yaveller esasen reformizmin sesidir. Zira birincisi, polis topyekun bir saldırıya geçme hazırlığındayken güçlü bir savunmaya odaklanmak yerine parkın boşaltılması bilinçli bir geri çekilmeden ziyade palas pandiras kaçma anlamına gelir. İkincisi, sert bir saldırı yaklaşırken eylemcilerin kararlı bir birlik içinde olduğunu göstererek caydırıcı bir savunma refleksi göstermek yerine parkın boşaltılması konusunu gündeme getirmek bir irade kırılması yaratır ve bu saldırıyı cesaretlendiren bir etken oluşturur. Üçüncüsü, eğer bahis konusu edildiği gibi 9 Haziran'daki mitingin ardından parkı boşaltma önerisi gerçekleşmiş olsaydı bu hareketin geleceği bakımından bir başka

açından zayıflatıcı bir tutum olurdu; zira o tarihte BDP henüz resmi olarak bu harekete katılmak ve desteklemek yönünde bir tutum almamıştı ve bunun sağlanmasını beklemek için bile olsa işgalin sürdürülmesine gerek vardı.

Öte yandan bu tür geri çekilmeler sadece parlak bir fikir olarak tartışılmaz. Aksine böyle bir geri çekilmenin tekrar ileri çıkmak üzere bir taktik tutum olabilmesi için örgütlü ve bilinçli bir önderliğin olması şarttır. Bırakalım böyle bir önderliği söz konusu hareket bakımından önderlik diye tanımlanabilecek herhangi bir odak dahi yoktur. Bilakis bunun oluşması için eylemin olgunlaşmasına ve kendi deneyimi içinde bu ihtiyacı yakıcı biçimde hissedilmesine ihtiyaç vardır.

Bununla birlikte, kitlelerin ve kendiliğinden hareketlerin mevcut ve yetersiz siyasi önderliklerin önüne geçtikleri zaman zaman görülmüştür. Bu deneyimde de bunun mümkün olabileceğine dair işaretler vardır. Gezi Parkı'ndaki eylemlerin odağındaki kitle şimdiye kadar kendilerinden beklenmeyen bir olgunluk göstermiştir. Hareket Gezi Parkı'nın terk edilmesine rağmen sona ermemiştir. Aksine Gezi Parkı'ndaki işgalin son günlerinde işlev kazanan forumlar İstanbul ve pek çok başka ilde pek çok parkta bileşimleri, katılanların sayısı, gündemleri ve bunları ele alış tarzları farklı olsa da toplanmaktadır. Bu forumlar düzenli biçimde toplandıkları gibi, giderek hem kurumlaşma hem de koordinasyon yönünde adım atmaktadırlar. Öte yandan Gezi Parkı'ndaki hareketten rüzgâr alıp varoşlarda ortaya çıkan hareketlenme de sürmektedir. Kimi varoşlarda daha düşük çapta olsa da forumlar toplanmakta ve zaman zaman yerine göre polisle çatışmalara varan eylemler de olmaktadır. Bu muhtelif ve birbirlerinden ayrı zeminlerdeki hareketler sık sık birleşik eylemlerde kitlesele olarak buluşmaya devam etmektedir. Üstelik bu kitlesele eylemler çap itibarıyla öncekilere yaklaşımlar da, Taksim civarında örgütlenip zaman zaman Taksim Meydanı'na çıkarak ve her seferinde Gezi Parkı'ndan başlayan eylemlerde olduğu gibi polisle sert çatışmalarla sürmektedir. Demek ki polis Taksim'e geri dönmüş ve Gezi Parkı boşaltılmış olsa bile, bu odaktan başlayan hareket sona erdirilebilmiş değildir. Bu itibarla Gezi Parkı'nın boşaltılmasıyla hareket bir adım geri atmış olsa bile orada kalmamış, yani yenik düşmemiştir. Aksine yayılarak toparlanmayı ve ileri çıkmayı başarmıştır. Öte yandan her ne kadar şoven ve sosyal şoven akımlar baştan beri hareketin içinde yer almış olsalar da Gezi Parkı'nda kısa zamanda ikincil bir konuma düşmüşlerdir. Parktaki işgalin son aşamasında BDP'nin sınırlı biçimde de olsa eyleme resmen ve fiilen katılmasıyla iyice tecrit olmuşlardır. Gezi Parkı'nın dağıtılmasından sonra BDP'nin eğer tabir uygunsuz "makas değiştirilmesi"nden de istifade ederek bu akımların tekrar ve görece artan bir etkinlik kazanmaya başlamıştır.

Ama böyle olsa bile, bilhassa Lice'deki katliamın ardından görülmüştür ki hareketin bütünü şovenizmin damgasını taşımak bir yana, Medeni Yıldırım'a sahip çıkarak Lice-Taksim arasında bir köprü kurulabileceğini göstermekten geri durmamıştır.

Gezi Parkı'ndaki mevziden geri adım atılmış olmasına rağmen, gerek Gezi Parkı'nın devamını ifade eden forumlar gerek bundan ayrı bir mecrada süren varoşlardaki eylem ve etkinlikler gerekse de kendini tekrar bu hareketten ayrıran BDP'nin başlattığı ve ayrı bir mecrada ileri-geri adımlar atarak ve daha çok hükümetle pazarlık çerçevesinde sürdürdüğü "hükümet adım at" kampanyası sürmektedir.

Bu itibarla Gezi Parkı'nın boşaltılmasıyla orada tetiklenen ayaklanma halinin sona erdiği bir

gerçektir. Bununla birlikte hareket sona ermiş değildir ve geri geri gitmemektedir. Bilakis ayrı ayrı mecralardan ilerleyerek süren AKP karşıtı bir birleşik ve kitlesel siyasal hareketin yeniden ileri çıkmasının koşulları günden güne olgunlaşmaktadır.

Bu hareketin tüm bileşenlerinin bir arada ve aynı frekansta olmasından çok AKP hükümetinin durum ve gidişatından ötürü böyle bir ileri çıkış olasılığı vardır.

Zira Gezi Parkı'ndan başlayan hareket geri adım atsa da farklı kollarından ilerlemeye devam etmektedir ama Gezi Parkı somutunda asıl geri adım atan hükümettir. Gezi Parkı'ndaki kıvılcım parlattığında zaten geri düşmekte olan AKP kendi eliyle bu yangını körüklemiştir. Bunu takip eden süreçte hükümet Taksim Meydanı'ndaki grupları geri püskürtmüş ve AKM ve Cumhuriyet Anıtı'nı yeniden fethetmiş olsa ve Gezi Parkı'nı boşaltmış olsa da, bir zafer kazanmış değildir. Tam tersine bir kez daha geri adım atmak zorunda kalmıştır. Gerilemeye de devam etmektedir.

HÜKÜMET DİKLENE DİKLENE GERİ ADIM ATIYOR

Tayyip Erdoğan'ın demagojik nutuklarında tekrarlamayı sevdiği tekerlemesi çoktan beri kulakları tırmıyor. Gezi Parkı boşaltıldıktan sonra da bunu bir kez daha işittik.

Ama Başbakan bu tekerlemeyi ne kadar severse sevsin gerçekte durumun tam tersi olduğu apaçıktır. Hükümet en azından Gezi Parkı özelinde diklene diklene geri adım atmıştır. Üstelik bu geri adım sayesinde ileri sıçrayabileceğine dair herhangi bir işaret yoktur.

Hükümet ve onu destekleyen medya Gezi Parkı'nı boşaltmakla bir zafer kazanıldığı havasını yaratmakla meşguldür. Ama bu masalın iler tutar yanı yoktur. Gezi Parkı'nın boşaltıldığı ve iş makinelerinin tekrar parka girdikleri doğrudur. Ama bu iş makinelerinin yanını bıraktıkları işi tamamlamak üzere geri dönmelikleri daha doğrudur. İş makineleri meydana boş bulunca Mayıs ayı sona ererken yapmaktaki oldukları gibi parktaki ağaçları söküp Topçu Kışlası'nın temellerini atmak üzere işe koyulmuşlardır. Hatta bu işlemin durdurulmasında önemli bir rol oynayan ve "ben ağaçların da vekiliyim" diyen Sırrı Süreyya Önder'in seçmen tabanını genişletircesine parka yeni ağaçlar ve çiçekler dikmek üzere geri dönmüşlerdir. Daha önce Topçu Kışlası için yıkılmaya başladıkları dükkânları bu sefer parkı ve ağaçlandırmaya-çiçeklendirmeye alanını genişletmek üzere yıkılmışlardır. Yetmiyormuş gibi, parkın açılış töreninde bu süreç boyunca ne kadar ikiye bölünmüş olduğu görülen Vali, adeta parkın korunması için eyleme ilk başlayanların söylemini devalma yüzüzlüğünü göstermiş ve İstanbul'un Topçu Kışlası'na değil Gezi Parkı'na ihtiyacı olduğunu söylemeye başlamıştır. Sadece bu açılış törenindeki konuşma bile bir geri adımın ilanıdır ve dik durma iddiasını sürdüren Erdoğan o sıralarda ortalıkta görünmez olmuştur. Açıkça Gezi Parkı hakkındaki projeden vazgeçilmesinin nedeni İdare Mahkemesi'nin kararı değildir. Zira bu karar eylemlerin başında verildiği halde hükümet, vilayet ve emniyet parkı güzelleştirmek için boşaltmaktan bahsetmiyor, "çevreciliğin tarihe de sahip çıkmak" olduğundan dem vurup, Topçu Kışlası'nın tarihin bir parçası olduğunu anlatmaya çalışıyordu.

Kaldı ki bu noktada valiliğin sadece mahkeme kararına saygı duyduğu için Gezi Parkı'nı park olarak düzenlediğine kargalar bile güler. Zira mahkeme kararı filan olmadığı halde AKM hakkındaki projelerden de geri adım atılmıştır. Şimdi AKM'nin yeniden eskisi gibi açılacağı ilan edilmektedir. Hatta bu vesileyle gündeme gelip

Taksim Dayanışma'nın talepleri arasında yer aldığı için öfke konusu olan üçüncü köprü'nün adı konusunun bile tartışılacağı ima edilmektedir. Kuşkusuz bu manevra ile başlangıçta eylemlere doğrudan veya dolaylı destek veren kimi sanatçıları ve kimi sermaye kesimleriyle bir kısım medyayı tatmin etmiş ve onların geri adım atmasına yaradığı görülmektedir. Ama Gezi Parkı'ndaki asıl eylemlere katılan kitlenin bu demagojiye kulak asmadığı besbellidir. Bunun için birbirini takip eden forumlara kulak vermek, varoşlarda tempo düşse bile sürmekte olan eylem ve etkinliklere bakmak yeterlidir.

Hepsinden önemlisi 1 Mayıs günü Taksim'i mitinglere kapatmak için tüm İstanbul'u İstanbullulara yasaklayan hükümet Gezi Parkı eylemleri sürerken bu meydana daha önce görülmemiş büyüklükte mitinglerin yapılmasına engel olamamıştır. Üstelik polisin Taksim'e geri dönmeye ve Gezi Parkı'nın boşaltılıp polis kordonu altına alınmasına rağmen Taksim Meydanı yeniden ve peş peşe az ya da çok kitlesel eylemlere sahne olmaya devam etmektedir. Hükümet ve vilayet tehdit savurarak, hamaset yaparak ve destan yazmak üzere polis kuvvetlerini kitlelerin üzerine sürerek diklenmeye devam etse de hala ileri çıkabilmiş değildir. Taksim civarından başlayıp meydana ve Gezi Parkı'nın eteklerine kadar uzanan kitlesel eylemler bu tehdit ve saldırılara, giderek artan gözaltı ve tutuklamalara rağmen sürmektedir.

Bu zengin ve öğretici deneyim hükümetin, medyasının da desteğiyle nasıl diklene diklene geri adım atmakta ve gerilemeye devam etmekte olduğunu görmek için önemlidir. Bu deneyimle görülen gerçekler daha önceden de hükümetin böyle bir yürüyüş içinde olduğunun görülmesine de ışık tutmaktadır. Açık grevlerinin ardından İmralı etrafındaki tecridi kaldırmak zorunda kalan, müzakere masasına oturmak zorunda kalan hükümet, o zaman da diklene diklene geri adım atmış değil miydi? Bu suretle eğer muhatapları kendi ayaklarıyla geri adım atmadıkları müddetçe gerilemeye devam edeceği besbelli değil mi?

Açıktır ki, Gezi Parkı'ndan başlayan ve bir ayaklanma uğraşından geçtikten sonra temposunu düşürerek devam eden hareketin geri düşmediği besbellidir. Buna karşılık, AKP'nin gerilemeye devam ettiği en azından ileri çıkamadığı da açıktır. Nitekim bu alanda ileri çıkabilmek için BDP'yi yanına çekmek istediğinde oradan yükselen "hükümet adım at" çağrısının da açık ki "hükümet diklenme tutumunu bırak, geri adım at" anlamına gelmekte olduğu da bellidir. Bu bakımdan bir arafa kaldırılmış olan anayasa çalışmalarının yeniden başlaması boşuna değildir. Metropollerde başlayan hareket karşısında AKP gerilerken rakiplerinin öne çıkmakta olduğu ve bir yedek lastik olarak bir türlü güven vermeyen CHP'nin bu süreçten şişerek çıkmakta olduğu bellidir. Buna karşılık tekrar BDP'yi yedeklemek ve bu hareketten koparmak için manevra yapan AKP'nin BDP bu oyuna gelse bile, yerel seçimlerde kendi kendine saha kenarına çıkmadığı takdirde ileri çıkmasının koşulları yoktur.

Bu bakımdan siyasal güçler dengesinde kimin geri adım ata ata gerilediğini kimin ileri çıktığını tespit etmek önem taşıyor. Bu tablonun sonuçlarının açık seçik görüleceği ilk sınav yerel seçimlerdir. Bu nedenle yerel seçimlere kadar birbirinden ayrı mecralarda ilerleyen AKP karşıtı hareketlerin sürekliliğinin güvence altına alınması önemlidir. Bu süreçte KÖZ'ün "AKP'ye Kanma CHP'ye Yol Verme" şiarı her zamankinden önemli bir kılavuzdur. AKP'nin sözümona demokratik açılım, çözüm ve barış demagojilerininin maskesini düşürmek için birleşik ve kitlesel muhalefet eylemlerinin sürdürülmesi ve yükseltilmesi gerekir. Maskesi düşen ve kan kaybeden AKP'nin yerine CHP'nin önünün açılmasını engelleyecek olan da aynı kılavuzdur. CHP'nin ve ulusalçıların terkilerine takmak istedikleri hareketin kitleselleşmesi, varoşlarla ve "AKP adım at" kampanyalarıyla buluşması sağlandığı ölçüde, AKP hükümetinin geri adım ata geri düşmesi sağlanabileceği gibi bu hareketin onun yerini almaya heveslenen rakiplerinin önünde aynı dirilikle duracağı bellidir. Demokratik haklar mücadelesinin hem AKP'ye hem rakiplerine karşı tavizsiz biçimde sürdürülmesinin koşulları vardır ve bunun yolu çoktan beri bellidir ve de Gezi Ayaklanması'ndan beri daha görünür hale gelmektedir.

Gezi Ayaklanması sürecinde Esenyurt'ta eylem ve forumlar

Esenyurt Dayanışması geç kalınarak da olsa kuruldu. Taksim Gezi Parkı direnişinden sonra kendiliğinden bir ayaklanmaya dönüşen kitle hareketi, Esenyurt'a da yayıldı. Bu alandaki eylemleri ve gelişmeleri KÖZ'ün sitesine yansıtık. Bu alandaki sol siyasetlerin hemen hemen tümüne 6 Haziran'da ilk eylem birliği çağrısını yaptığımızı diğer siyasetlerin de olumlu yaklaştığını fakat bir türlü bir araya gelemediğimizi (Bu arada BDP, BDSP, Çağrı, Partizan, ÖDP ve KÖZ'ün birlikte örgütledikleri bir basın açıklaması yapıldığını hatırlatalım) aktarmıştık. Her siyasetin kendi başına çalışma yürütmesinin yol açtığı dağınıklık ve bölünmüşlük hem kitlelerin tepkisine yol açmaya hem de birçok siyasetin moralini bozmaya başlamıştı. Bizim bu yöndeki ısrarlı çabamız sonucunda 10 kurum bir araya gelerek Esenyurt Dayanışması'nı oluşturdu ve bu oluşum ilk ortak forum yapma kararını aldı. Esenyurt Dayanışması'nı şu kurumlar oluşturuyor: BDP, BDSP, Çağrı,EMEP, ESP, Gölge Kültür Sanat Merkezi, Halkevleri, İşçilerin Sesi, KÖZ, ÖDP.

ESENYURT DAYANIŞMASININ YÜRÜTTÜĞÜ TARTIŞMALAR VE ALDIĞI KARARLAR

Önce biz neden böyle bir çağrı yaptığımızı ve bugüne kadar bu yönde adımlar atılsa da bunun başarılmasının hem kitlelerde hem de birçok siyasette moral bozucu bir etki yarattığını ifade ettik. Gezi Parkı eylemleri, gelinen aşamada kimi mahallelerde yürüyüşlerle ama asıl olarak forumlarla devam ettiğini ifade ettik. Daha sonra yoğun olarak bu forumların nerede ve nasıl örgütleneceği üzerinde tartışıldı. Bu tartışmanın ardından ilk forumun 11 Haziran Pazartesi günü yapılması kararlaştırıldı. Depo'da bulunan Yurtiçi Kargo yanında yapılacak. Bundan sonra yapılacak forumların yapacağımız forumun ardından bir değerlendirme sonrasında belirlenmesi kararlaştırıldı. Forumun, Taksim Dayanışması'nın dört talebinin ve Gezi Parkı'ndakilerin Lice Katliamı'na verdiği kitlesel tepkiyi ortaya çıkartan dinamiğin damgasını vurduğu bir forum olması gerektiği konuşuldu ve foruma çağrı için yapılacak ozalıt, el ilanı gibi materyallerde "Taksim'den Lice'ye Dayanışmayı Büyütüyoruz Sen de Katıl!" şiarının kullanılması kararlaştırıldı. Bu doğrultuda 20 Adet ozalıt, 50 Adet A-3 çıktısı, 5 bin adet bildiri çıkarılıp Esenyurt'un muhtelif yerlerine dağıtılması kararlaştırıldı. Kitle örgütlerine gidecek ekipler oluşturuldu.

ESENYURT DEPO'DA İKİNCİ FORUM GERÇEKLEŞTİRİLDİ

Polisin 15 Haziran günü Gezi Parkı'na yaptığı müdahaleden sonra, Gezi Parkı mücadelesi "duran adam" gibi eylemler ve forumlarla devam etmektedir. Esenyurt'un mahallelerinde de forumlar ve yürüyüşler yapılmaktadır. SODAP'lılar Yeşilkent Mahallesi'nde bu güne kadar 70 ila 100 kişi arasında katılımın gerçekleştiği forumlar düzenlediklerini biliyoruz. Bu forumlara katılmamız mümkün olmadığı için ayrıntılı bilgi veremiyoruz. Ancak bizim de katıldığımız kimi forum ve yürüyüşlerin haberini paylaşabiliriz.

BDSP'lilerin 24 Haziran gününde Esenyurt Yurtiçi Kargo karşısında bir forum düzenleyeceklerini öğrendik. Saat 21.00'de Depo Durağı'nda 20 kişiyle başlayan yürüyüşe biz de katıldık. "Her yer Taksim Her Yer Direniş" imzasız pankartıyla ve flamasız olarak mahallede yapılan kısa yürüyüşün ardından forum alanına geldiğimizde kitlenin sayısı 50'yi geçmişti. Forumu BDSP'li, bir kişi kısa bir konuşmayla süreci anlatarak başlattı. Forumda herkesin söz alarak konuşabileceği, öneri yapabileceği ifade edildikten sonra birçok kişi söz aldı. Bu konuşmalarda AKP'nin işçilere emekçilere ve Alevilere yönelik baskı ve saldırıları, Erdoğan'ın dil ve üslubu gündem olurken, yapılacak 3. köprüye Yavuz Sultan Selim'in isminin verilmesinin Alevilerce kabul edilemeyeceği ifade edildi. Bir konuşmacı bu tür forumlarda mahalle meclislerinin, halk meclislerinin seçilmesi gerektiğini sokağımızın mahallemizin sorunlarını, burada oturanların çözebileceğini ifade etti. Konuşmacılar 2 Temmuz Sivas Katliamını konuşmalar da yaptılar. Biz de forum da bir konuşma yaptık.

Konuşmamızda "Gezi Parkı'yla başlayan direnişin ayaklanmaya dönüştüğünü, yaklaşık bir aydır tarihi günlerden geçtiğimizi eğer sokakları böylesine kullanabiliyorsak bunun mücadele ve ödenen bedeller sonucunda gerçekleştiğini Sivas katliamında da AKP zihniyetinin bulunduğunu bu zihniyetin bugün de devam ettiğini, fakat Sivas katliamının Kemalistlerin de yani SHP'nin de önemli oranda sorumlu olduğunu ifade ettikten sonra bu Gezi direnişinden sonra yaşananlar bize şunu da göstermiştir" dedik. On yıllardır devlet Kürdistan'da binlerce köyü yakarken binlerce insanı katlederken, Kürt halkını inkar, imha ve asimilasyona uğratan Türkiye halkına bu 'terör sorunu' olarak anlatıldı, fakat şu yirmi günde Gezi Parkı'nda çıkan ayaklanmada İstanbul'un,

Ankara'nın göbeğinde polisin insanlara ne yaptığı görüldü. Bugün biz burada forum yaparken Esenyurt'un başka alanlarında da forumlar, toplantılar örgütleniyor bu forumları daha kalabalık bir biçimde sürdürmeliyiz, dedik. Daha sonra BDSP'li arkadaş bir hafta sonra yine aynı yerde forum yapılacağını bu yüzden komşumuzu, arkadaşlarımızı çağırarak diyerek forum sonlandırdı. Bu ara da işin tuhaf yanı aynı mahallede Halkevlerinin de bir forum gerçekleştirdiğini öğrendik, aynı mahallede iki ayrı forum gerçekleştiriyor ve mahalleden birçok insan neden böyle ayrı ayrı toplantılar, yürüyüşler yapıldığını soruyorlar.

EYLEM BİRLİĞİ TOPLANTISI

Alanımızdaki siyasetlere eylem birliği çağrısı yapmak gerektiğini biz daha önce yapılan eylem değerlendirme toplantısında (BDSP, Çağrı, Halkevleri ve KÖZ'ün olduğu) önemsiştik. Toplantıda bulunan siyasetler de bunu kabul etmiş ve hangi siyasetleri çağıracağımızı çıkarmış ve paylaşmıştık. Toplantıya şu siyasetler katıldı: BDP, BDSP, Çağrı, EMEP, ÖDP, SODAP ve KÖZ. Toplantının çağrıcısı olarak neden böyle bir çağrı yapmaya ihtiyaç duyduğumuzu şu sözlerle anlattık "Geldiğimiz süreçte kendiliğinden bir ayaklanmaya dönüşen bu olayların gelişimini hepimiz biliyoruz. Eylemler Taksim'in dışına çıkıp İstanbul'un diğer semtlerine yayılmaya başladığında bu alanda da eylemler yürüyüşler başladı. Her zamanki alışkanlıkla ve doğal olarak her siyaset çalışması olan alanlarda kitleyi sokağa çıkararak ya da kendiliğinden sokağa çıkmaya eğilimli olan kitleye yön vermeye çalışarak hareket etti. Bu günlerce sürdü ama birleşik ve kitlesel bir eylem birliği eğilimi ortaya çıkmadı. Aslında bu toplantı geç kalmış bir toplantı oldu" dedik.

Toplantıda bileşenler düşüncelerini önerilerini ifade ettiler, ancak bir eylem kararı çıkmadı bu ilk toplantıda getirilen öneriler çerçevesinde düşünelim denildi ve iki gün sonrasına toplantı konuldu. Bizim bir gün sonra toplanalım önerimiz işlerimiz var denilerek diğer bileşenlerin birçoğu tarafından kabul edilmedi.

HALKEVLERİ'NİN YÜRÜYÜŞÜNE KATILDIK

25 Haziran Salı günü Ethem Sarısülük'ün katili polisin serbest bırakılmasını protesto etmek için Halkevleri'nin mahallede bir yürüyüş düzenleyeceğini öğrendik. Saat 21.00'de başlaya-

cak yürüyüşe katmak için etrafımızdaki insanları yürüyüşe çağırdık. Mahallede yapılan bir buçuk saatlik yürüyüşe katılanların sayısı 150 ila 200 kişi arasında oldu. Yürüyüş boyunca Halkevleri'nden bir kişi megafonla ajitasyon yaptı sloganlar attırdı. Atılan sloganlar 'Erdoğan'ın Polisi Yıldırımaz Bizleri', 'Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam', 'Her Yer Taksim Her Yer Direniş', 'Faşizme Karşı Omuz Omuz', 'AKP Yıkılsın Erdoğan Altında Kalsın' 'Tayyip İstifa' 'Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz'. Biz de bu sloganlara katılırken zaman zaman 'Gün AKP'den Hesap Sorma Günüdür', 'Halkın Gücüne Kimse Karşı Koyamaz', 'AKP'ye Karşı Birleş Örgütlen Mücadele Et' sloganları atıldı. Bu yürüyüşe katılan sayı elbette küçümsenemez. Böyle bir yürüyüşle gündemi diri tutmak ve bu gündemi mahallelinin de gündemi haline getirmek önemlidir. Ancak binlerce emekçinin (Alevilerin ve CHP'ye oy verenlerin yoğunlukta olduğu bir mahalle olması da göz önüne alırsa) oturduğu bir mahallede de yürüyüşe katılımın son derece sınırlı olduğunu düşünebiliriz. Yürüyüşe katılan kitle bir biçimde Halkevleri'ni tanıyan ve başka sol kesimlere sempati duyan bir kitle olduğunu söyleyebiliriz.

Mahalledeki sol akımların yöre dernekleri gibi kurumların yürüyüşe katılması yönünde bir irade göstermediğini görüyoruz. Mahallede kimi siyasetlerin haberleri olmasına rağmen bu yürüyüşü Halkevleri'nin kendi başına yapması diğer sol güçlerle ortaklaşma gayreti içinde olmaması, Halkevleri de dahil sol hareketlerin büyük çoğunluğunda bu süreçte bile ortak eylemler örgütlemeye yönünde isteksizlik olduğunu, dar grupçu anlayışların hakim olduğunu görüyoruz. Oysa birden fazla siyasetin ortak eylem örgütlemeye olanağı varsa bunu yapmak hem bu siyasetlerin 'eşit' olarak kendilerini ifade etmelerine olanak verir hem de daha güçlü bir çalışmaya mümkün kılar. Yine de bir mahalle de sol bir hareketin eylemi varsa ve bizim bu eyleme katılmamız mümkünse bu eylemi şu siyaset düzenliyor bu düzenliyor demeden katılmak gerektiğini düşünüyoruz. Çünkü bu eylemler daha kalabalık olsun diye katılmayan yanı sıra çoluk çocuk kadınların katıldığı bu eylemlere polisin ya da sivil güçlerin olası saldırılarına karşı durmak için bile bu tür eylemlerden yürüyüşlerden geri durmamak gerektiğini düşünüyoruz.

Esenyurt'tan Komünistler

Esenyurt'ta BDP'nin Barış ve Kardeşlik Pikniğine katıldık

30 Haziran Pazar günü BDP'nin Avcılar piknik alanında 'Barış ve Kardeşlik Pikniği' düzenleyeceğini öğrendik. Piknik günü kimi BDP'li arkadaşlarla ortak sofraya kurmak için birlikte piknik alanına gittik. Piknik alanı Esenyurt'a fazla uzak olmadığı için sabahdan öğle sonrasına kadar pikniğe katılanlar oldu. Pikniğe KÖZ'ün son sayısını da getirdik ve piknik alanında gazete satışı ile birlikte 100 den fazla Taksim Gezi Parkı direnişinden sonra gelişmelerle ilgili çıkan KÖZ özel sayısını dağıttık. Yaptığımız sohbetlerde Lice'deki saldırıdan Taksim Gezi Parkı direnişinin bir ayaklanmaya dönüşmesinin getirdiği ve getireceği siyasi durumu, bunun "Barış çözüm süreci" ile ilgisinden bahsettik.

Biz piknik alanına saat 11.00'e doğru vardık. Bu saatten saat 16.00'ya kadar piknik müzik gruplarının Kürtçe ezgilerinden oluşan dinleti, halaylar ve insanların mangal ve yemek işleriyle uğraşmasıyla geçti. Saat 15.00'de Levent Tüzel pikniğe katılarak daha sonra bir konuşma yaptı.

Saat 16.00'da ilk konuşmayı Esenyurt BDP Eşbaşkanı Osman Güneş Aksu yaptı Güneş yaptığı konuşmada öncelikle Lice'de kitlenin karakol yapımını protesto etmek için yaptığı demokratik eylemine askerlerin ateş açarak bir kişiyi katlettiğini onun üzerinde insanı yaraladığını ve bu saldırıyı şiddetle kınadığını ifade etti. Daha sonra Eşbaşkanı aynı günün akşamı saat 20.30'da Köyiçi'nde Lice 'deki katliamın protesto edileceği bir eylem yapılacağını ve 2 Temmuz günü cezaevinde yatan tutsakların sorunlarına dikkat çekmek için Yenibosna Adli Tıp önüne gidileceğini herkesin bu eylemlere katılmasını söyledi. Daha sonra Levent Tüzel bir konuşma yaptı. Tüzel konuşmasında öncelikle Lice'deki katliama yer verdi ve şöyle devam etti: "21 Mart Newroz'unda Abdullah Öcalan'ın yaptığı açıklamadan sonra 8 Mayıs'tan sonra gerillalar sınır dışına çekilmeye başlamıştır. Fakat AKP bu süreçte hiçbir adım atmadığı gibi karakol ve kalekol yapımına hız verilmiş, korucu alımına başlanmıştır; Başbakan Erdoğan seçim barajını indirmeyeceğini söylüyor anadilde eğitim olmaz diyor biz BDP olarak bunu kabul edemeyiz bu yüzden BDP hükümette adım attırmak için 'Hükümet Adım At' kampanyası başlattı ve

sokaklara çıkılacak" dedi. Levent Tüzel Taksim Gezi Parkı direnişisiyle başlayan gelişmelere de değinerek "bu toplumun değişik kesimleri AKP'nin ve Erdoğan'ın baskıcı tekçi politikalarına isyan ederek ayağa kalkmışlardır, bu mücadele gelişerek sürecektir ve Kürt halkı olarak tüm ezilenler emekçiler olarak geleceğimizi kendi ellerimizle kuracağız. An azadi an azadi!" diyerek konuşmasını bitirdi. Piknikte biz de KÖZ adına bir konuşma yapmak istedik fakat, pikniği konuşmalara boğmayalım diye söz verilmeyen biz de bu durumu doğru bulmadığımızı zaten gün boyu kürtüden politik konuşmalar manasında son derece az konuşmaların olduğunu ifade ettik. Bizce gerek Esenyurt BDP ilçe adına konuşma yapan Eşbaşkanı Osman Güneş Aksu'nun konuşmasında gerekse de Levent Tüzel'in konuşmasında dile getirmedikleri önemli bir konu vardı. Bu da 2 Temmuz Madımak katliamıydı. Doğrusu iki gün sonra katliamın 20. yılı olan böylesi bir günü ne BDP Eşbaşkanı'nın ne de Levent Tüzel'in dile getirmemesini yadırgadık, Levent Tüzel konuşmasını yaptıktan kısa bir süre sonra ayrıldığı için neden bu konudan söz etmediğini sorup öğrenme şansımız olmadı. Fakat BDP Esenyurt ilçe adına konuşan Osman Başkan'a bunu sorduk. Bu durumu yadırgadığımızı ve eleştirdiğimizi söylediğimiz de Eşbaşkanı önce şaşırıldı, daha sonra "halksızız ben Levent Tüzel değinir diye düşünüyordum" dedi.

Biz 'unutkanlık' ya da bilmediğimiz hangi nedenle olursa olsun burada şöyle bir yaklaşımda bulunabiliriz. O gün pikniğe katılan kitlenin çok büyük kısmı Kürt'tü. Bu kitlenin Alevilerin duyarlı olduğu meselelere o kadar da duyarlı olmadığı düşünülerek de böyle bir rahatlıkla hareket edilmiş olabilir. Fakat şunu da söylemeliyiz ki Sivas katliamının anıları daha taze ve bu hükümet ve Erdoğan'ın söylemlerine ve eylemlerine baktığımız zaman bu katliamı her an hatırlatıyor bizlere.

Pikniğe 400 kişinin üzerinde bir kitle katılmıştı. Piknik programında belirtildiği gibi saat 18.00'de sona erdi.

Esenyurt'tan Komünistler

Esenyurt'ta Lice Katliamı bir yürüyüşle protesto edildi

BDP, 30 Haziran Pazar günü düzenlediği piknikte aynı günün akşamı saat 20.30'da Esenyurt Köyiçi'nde Lice Katliamı'nı protesto eden bir eylem yapacaklarını duyurmuştu. Piknikten döndükten sonra muhtemelen bu eylemden alanımızda bulunan diğer siyasetlerin haberlerinin olmadığını düşünerek ulaşabildiğimiz kurumlara giderek böyle bir eylem olacağını söyleyelim dedik. Önce Çağrı'dan arkadaşlara, daha sonra BDSP'li arkadaşlara giderek bu eylemi haber verdik. Diğer siyasetleri bu eyleme çağırırken elbette biz BDP adına çağrı yapmadık fakat biz bu eyleme katılacağımız için ve diğer kurumlarında katılmalarını önemseydiğimiz için onlara da katılma çağrısını yapalım diye düşündük. Elbette BDP'den bu eyleme başka siyasetlerin de katılabileceğini öğrenmiştik. Zaman olmadığı için başka kurumlara gitme olanağımız olmadı.

Eyleme BDP, BDSP, Çağrı ve KÖZ olarak biz katıldık. Eylemde ağırlıklı olarak BDP'nin gençliği katılmıştı. BDP eyleme Zilan'ın (Zeynep Kınacı) mücadelesini konu eden bir pankartla katıldı ve PKK bayraklı bir pankart taşıdı. Alanda meşaleler yakıldığında kitle Öcalan lehine coşkulu sloganlar atarken biz de "Her Yer Lice Her Yer Direniş", "Her Yer Lice Her Yer Taksim" sloganlarını attık. Daha sonra 200 kişiye yakın kitle Köyiçi'nden Bağlar Çeşme yönüne doğru meşalelerle yürümeye başladı. kitleye belli bir uzaklıkta duran bir miktar polis kitleyi takip etmeye başladı. Fakat her hangi bir müdahale de bulunmadı coşkulu ve öfkeli kalabalık bir taraftan doğrudan Lice katliamını protesto eden sloganlar atarken, "Şehit Na Mırın", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" vb. bir taraftan da Taksim Gezi Parkı direnişinden sonra ki gelişmelerle ilgili "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam" "Her Yer Taksim Her Yer Direniş" "Faşizme Karşı Omuz Omuz" "Yaşasın Devrimci Dayanışma" vb. sloganları attı. Yürüyüş anında havai fişekler atıldı. Belli bir süre yüründükten sonra BDP gençliği eylemle ilgili bir açıklama metni okudu. Metin de Zilan'ın yaşamı ve mücadelesi anlatıldı ve Lice katliamı lanetlendi.

Esenyurt'tan Komünistler

Ayaklanmanın rüzgarını alamayan 2 Temmuz anması

2 Temmuz anması İstanbul'da bu sene 23 Haziran Pazar günü Kadıköy Meydanı'nda Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'nin örgütlediği bir mitingle gerçekleşti. Anmanın önceden yapılmasının nedeni 2 Temmuz günü Sivas'ta geniş katılımlı bir mitingi örgütlemek olarak açıklandı.

Gezi Parkı meselesi ve gerçekleşen halk ayaklanmasının rüzgarının bu mitingde etkili olacağı düşünülüyordu fakat miting yaşanan bu havaya rağmen zayıf ve çöksüz geçti diyebiliriz.

Ayrıca miting etkili bir duyurusu ve propagandasının yapılmaması, birçok insanın mitingden haberinin olmaması da bunu etkiledi.

Biz de KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak "Hak ve Özgürlüklere Saldıran, 2 Temmuz'un Faillerini Koruyan, Roboski'de Katleden, AKP'ye Karşı Birleşik Mücadele" şiarlı pankartımızla yürüyüşte yerimizi aldık. Yürüyüş esnasın-

da özel sayı dağıtımı ve ajitasyon konuşmaları yapıldı.

"Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz, Ne AKP Ne CHP Kurtuluş Birleşik Mücadelede, Ne Şeriat Ne Kemalizm Yolumuz Proleter Devrim, Devrim İçin Devrimci Parti Parti İçin Komünistlerin Birliği, Sivas'ı Unutma Unutturma" sloganlarını hep birlikte haykırdık.

Miting programında ana temalar; Gezi Parkı olayları ve AKP'nin Sivas'ın faillerini koruyup ortaya çıkarmamasıyla Aleviliği yok saymasıydı. Yapılan konuşmaların ardından Arif Sağ ve Sebahat Akkırız'ın müzik dinletisi ile miting sona erdi.

**Ne Şeriat Ne Kemalizm
Yolumuz Proleter Devrim**

İstanbul'dan Komünistler

2 Temmuz Anması'nda birleşik mücadele vurgulandı

ESP'li arkadaşların önerisiyle 2 Temmuz'un 20. yılında ortak bir yürüyüş ve etkinlik örgütlemek amacıyla ESP bürosunda bir araya geldik. Toplantıya Partizan, ESP, EMEP, Anadolu'da Yaşam Kooperatifi ve Güzelleştirme Derneği katıldı. Toplantıda el ilanları ve ozalitlerin hazırlanması, 2 pankartın hazırlanması, sinevizyon gösterimi ve ses aracıyla mahallede çağrı yapılması gibi görev paylaşımları yapıldı. Metnin hazırlanmasını biz aldık. Ancak yöre derneklerinin de çağrılarla geniş katılımlı bir toplantı için 28'inde bir kez daha bir araya gelmeyi kararlaştırdık. ESP'li arkadaşlar, ozalitleri mahallenin merkezi yerlerine ve kahvelere astılar. Biz, Partizan ve ESP'den bir arkadaş sesli bir araçla mahallede çağrılar yaparak emekçileri 2 Temmuz yürüyüşüne çağırdık. 28 Hazirandaki toplantıya ESP, EMEP, Anadolu'da Yaşam ve Partizan, Banaz Köyü ve Yardımlaşma Derneği, Dayanışma Derneği ile HDK katıldı. Toplantıda yazdığımız metin okundu ve genel anlamda olumlu bulunmasına rağmen uzun olduğu söylendi ve içeriğinin halkın anlayacağı bir dille yazılması önerileri geldi. Bu öneriler ışığında Partizancı arkadaşlar metnin düzeltilmesi görevini aldılar. Etkinlik Pazar akşamı saat 20.00'de başladı. BDP'li arkadaşların da destek verdiği eylemin en önde "Bozuk Düzenle Sağlam Çark Olmaz" ve "Sivas Katliamı'nı Unutma, Unutturma" pankartları açıldı. Sesli araçla kitlenin önünde ajitasyon konuşmaları yapıldı. Meşaleler yakıldı. Yürüyüş boyunca "Sivas'ı unutma unutturma, Kürdistan faşizme mezar olacak, Taksim'den Lice'ye mücadele büyüyor, Sivas'ı yakanlar AKP'yi kuranlar" vb. sloganlar atıldı. Gezi Ayaklanmasında, Lice'de ve Sivas'ta yitirdiklerimizin isimleri ve resimleri taşındı. BDP'li arkadaşların sık sık "Biji Serok Apo, PKK halktır, halk burada" sloganları atması kitlenin önemli bir bölümünün ayrılmasına yol açtı. Etkinliğin yapılacağı Özgürlük Meydanı'na geldikimizde BDP'li arkadaşlar alana girerek sloganlar atarak eylemden ayrıldılar. Etkinlik saygı duruşuyla başladı. Sivas'ta yitirdiklerimizin isimleri tek tek okundu ve emekçiler "burada" diyerek haykırdılar. Etkinliğin sunumunu bizden ve ESP'den 2 arkadaş yaptı. Sinevizyon gösteriminin

ardından Tokat/Aydoğdu köyünden bir semah ekibi gösteri yaptı. Basın metnini okuyan Anadolu'da Yaşam'dan arkadaş şunlar söyledi: "Bugün Gezi Direnişi'nde eylemcilere göz açtırmayan devlet, o gün yaşanan katliama gözlerini yumup kulaklarını tıkamıştır. Devletin bütün organları Valilik, Emniyet, Askeri Tugay Komutanlığı, Başbakan Tansu Çiller, yardımcısı Erdal İnönü, Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel olayları başından sonuna kadar sadece izlediler. Aleviler ve Kürtler Osmanlı'dan günümüze yok sayılmış, inançları yasaklanmış, talepleri görmezden gelinmiştir."

Konuşmada aynı zamanda Alevi emekçilerin sorunlarının işçi sınıfının özgürleşmesiyle çözüleceği ifade edildi. Basın açıklamasından sonra Nesimi Çimen'in eşi Makbule Çimen, katliamları lanetleyen bir konuşma yaptı. Taksim dayanışmasından Beyza Metin ise; AKP'yi teşhir eden bir konuşma yaparak bu saldırılara karşı birleşik mücadele çağrısı yaptı. Pir Sultan Abdal Derneği kurucusu Hikmet Yıldırım da Sivas Katliamı'yla ilgili bir konuşma yaptı. Konuşmaların ardından mahalli sanatçıların söylediği türkülerle anma son buldu.

500 emekçinin katıldığı etkinlik genel olarak olumlu geçse de ses düzeninin geç gelmesi ve ayarlanmasında yaşanan olumsuzluklar, sinevizyonda yaşanan bazı aksaklıklar, semah ekibinin gösterisinin uzaması gibi sorunlar yaşandı. Etkinliğin sonunda mahallede devam eden forumlara katılım çağrısı yapıldı. Ayrıca etkinlikte okunan metnin bizim hazırladığımız metinle ilgisinin olmadığını da belirtmemiz gerekir. Etkinliği örgütleyenler: Partizan, EMEP, ESP, Alinteri, Anadolu'da Yaşam Kooperatifi. Destekleyenler: Gülsuyu Gülsuyu Güzelleştirme Derneği, Banaz Köyü Kültür ve Dayanışma Derneği, KÖZ ve BDP idi. 2 Temmuz etkinliğine Anadolu'da Yaşam'da çalışma yürüten komünistler ve KÖZ okurları olarak 20 kişi katıldık.

Ne AKP Ne CHP Kurtuluş Birleşik Mücadelede

Pusulalı Şaşırmayan Komünistler

Esenyurt Halkevleri'nin 2 Temmuz Anması

Esenyurt'un Saadetdere Mahallesi'nde bulunan Halkevleri'nin 2 Temmuz tarihinde Sivas Katliamı ile ilgili bir anma gerçekleştireceğini öğrendik. Bu tür anmaları yapan siyasetlerin genellikle tek başına yaptıkları, o alanda bulunan sol hareketlerle ortaklaşma gibi bir eğilim olmadığı için (ki üç gün önce de BDSP tek başına bir anma gerçekleştirmişti) ve son süreçte bu anlayışın başını çeken bir hareket olarak da Halkevleri'nin diğer sol hareketlerle ortaklaşma eğilimi yerine kendisinin 2 Temmuz anması gerçekleştireceğini öğrendik. Yine de Halkevleri'ne giderek bu anmayı nasıl örgütlediklerini, bu anmaya diğer siyasetlerin nasıl ve ne biçimde katılabileceklerini öğrenmek istedik. Bunu Halkevleri başkanıyla konuştuğumuzda Halkevleri olarak bu anmayı bir takım köy dernekleriyle birlikte örgütlediklerini; anmaya katılacak sol siyasetlerin kendilerini ifade eden flama, bayrak gibi sembollerle anmaya katılmalarını uygun görmemediklerini; kendilerinin de Halkevleri bayraklarını taşımayacaklarını söylediklerinde, "biz peki anmaya mesaj gönderebiliyor muyuz, orada söz alıp konuşma durumu var mı" diye sorduk. Buna da olumsuz yanıt aldık. Halkevleri'ne bu durumu yadrgadığımızı ancak yine de anmaya katılacağımızı söyledik. O an için tartışmayı derinleştirmeyi de uzatmayı da gerekli görmedik.

Akşam saat 21.00'de Halkevleri'nin önünde 150 kişinin üzerinde bir sayıda kitlenin meşaleli yürüyüşü geçip ara sokağa girmesiyle sayı artmaya başladı. Birkaç yüz metre yüründükten sonra E-5'e çıkılarak kısa süre trafiğin durdurulmasının ardından Depo Kapalı Durak Sokağından kitle anma yapılacak alana doğru yürümeye başladık. Bu kitlenin sayısı 500'e ulaşmıştı. Yürüyüş boyunca Halkevleri'nin yapmış olduğu ajitasyon konuşmasında "Sivas'ta 2 Temmuz'da yakanların bugün AKP iktidarı olarak devam ettiğini, gerici dinci güçlerin aydınları, Alevilere yönelik bir katliam yaptıklarını, bugün AKP'nin Yavuz Sultan Selim ismini bir köprüye vermek isteyerek Alevilere saldırdığını, Suriye'de yaşananları Alevilere mal etmeye çalıştığını gündem eden, Taksim Gezi Parkı ayaklanması sonrası Erdoğan'ın dilini ve polislin saldırılarını teşhir eden konuşmalar yapıldı. Bu konuşmalar eşliğinde kitle "Sivas'ı Unutma Unutturma", "Sivas'ı Unutmak İhanettir", "Sivas'ın Işığı Sönmeyecek", "Katil Devlet Hesap Verecek", "Karanlığın Üstüne Yürüyoruz", "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Her Yer Taksim Her Yer Direniş", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam" sloganları atıldı. Kitle anmanın yapılacağı yere varduktan sonra Halkevleri başkanı anmanın organizasyonu ve anma ile ilgili bir konuşma yaptı. Konuşmada bu anmayı mahallede bulunan bir takım köy dernekleri ve Halkevleri'nin örgütlediklerini duyurdu. Bu köy derneklerinin Ardahan ve Samsun'un köy dernekleri olan Obarcık/Üçdere, Kayacık/Mürsel, Damal ve Burmadere Köy Dernekleri olduğu ifade edildi. Daha sonra Sivas Katliamı üzerine yapılan konuşmada Halkevleri başkanı Erdoğan'ın Alevilerin ibadethaneleri olan Karacaahmet Cemevi için "ucube" dediğini, zorunlu din dersinin kaldırılmadığını, Alevi dedelerine maaş bağlamak gibi Alevileri satın almaya yönelik politikalar izlendiğini, Yavuz Sultan Selim isminin Aleviler için neyi ifade ettiği bilinmesine rağmen bu ismin bir köprüye verilme istendi-

ğini söyledi. Taksim Gezi Parkı Direnişi sonrası Erdoğan'ın kitleleri aşağılayıcı tutumunu, polislin insanları katlettiğini, gaz fişeğiyle 11 insanın gözünü çıkarttığını, binlerce insanın yaralanıp bir o kadının gözaltına alındığını, yüzün üzerinde insanın tutuklandığını ancak bu mücadelenin hala devam ettiğini anlattı. Daha sonra 2 Temmuz Katliamının gerçekleşme anını gösteren saldırı ve otelin yanmasını gösteren sinevizyon gösterimi yapıldı. Kitle içinde anma ile ilgili birkaç kişi söz alarak konuştu. Anma'da daha çok Alevi ezgileri de söylendi. Anma saat 23.00'te sona erdi. Bu anmaya kimsenin kendi politik kimliğini ifade edecek bir biçimde katılmayacaklarını söylediklerini ifade etmiştik. Buna rağmen Çağrı'dan, BDSP'ye, İşçilerin Sesi'nden Gölge Kültür Sanat Merkezi'ne kadar siyaset ve kurumlardan insanlar anmaya katıldılar.

Bir emekçi mahallesinde böylesi bir anma da yüzlerce emekçinin bu anmaya katılması elbette önemlidir. Hatta mahallede yapılan yürüyüş birkaç sokak daha dolaşarak uzatılırdı bu sayı ikiye üçe katlanabilirdi, Halkevleri'nin bu anmayı bir takım yöre dernekleriyle yapması da önemlidir, bunlar tamam. Fakat şu da bir gerçektir: eğer bir mahallede sadece Halkevleri birkaç yöre derneğiyle böyle bir yürüyüş örgütleyebiliyorsa biz inanıyoruz ki bu mahallede bulunan irili ufaklı sol, devrimci güçlerin ortak hareket ederek örgütleyecekleri bir anmanın daha kitlesel ve nitelikli olacağı muhakkaktır. Halkevleri'nin anma ile ilgili yaptığı konuşmalarda kaba bir AKP karşıtlığı hakimdi. Bu katliamda Kemalistlerin, SHP'nin nasıl bir rol oynadığına dair zerre bir eleştiri olmadı. Ayrıca içinden geçtiğimiz süreçte ilgili yapılan ve yapılması düşünülen forumlarla ilgili açıklamalar, bu yönde çağrılar yapılmadı. Şunları da söylemek gerekir: Halkevleri'nin bu anmayı kendisi örgütleyiyor diye ve anmada Halkevleri'nin kendisi de bayraklarını kullanıyor diye bu anmaya kendi flamalarıyla katılmak isteyen diğer sol hareketlere bu olanağı tanımaması sanstürcü ve yasakçı bir tutumdur. Halkevleri bu anmada kendi bayraklarını taşıyor diye hiç kimsenin (Türk bayrağı hariç) kendi flama ve bayraklarını taşımasını istemek, bunu normal görmek şu açıdan doğru değil. Halkevleri kendi bayrağını taşımasa da bu anmayı Halkevleri'nin düzenlediğini herkes biliyor zaten. Halkevleri açık açık bu çalışmayı yapıyor yani, şunu kimse diyemez ya bakın bu anma da Halkevleri de bayraksız yürüyor, başka sol hareketlerde flamasız bayraksız 'eşit olarak' yürünsün denemez. Burada sorun eylemde bayrak, flama olup olmaması değil. Elbette kimi zaman ortak örgütlenen eylemler hiçbir kurumun flaması olmadan herkesi ifade eden tek pankartla yapılabiliyor. Ancak bu tarz örgütlenen eylemler ya bütün bileşenlerin ortak örgütlediği eylemler oluyor ya da eylemi örgütleyen ve katılımcıların ismi taşınan pankarta yazılıyor. Tabi 2 Temmuz anmasında KÖZ'ün bu anmaya bir mesajla katılmasını kabul etmemeyi Halkevleri nasıl açıklıyor bilmek isteriz.

**Ne Şeriat Ne Kemalizm
Yolumuz Proleter Devrim**

Esenyurt'tan Komünistler

KÖZ'ün Sözü

AKP "Çözüm Süreci" masasından kaçmak isterken Gezi Parkı'nda başlayan ayaklanmayı tetikledi

Keser Döndü, Sap Döndü 31 Mayıs Günü Hesap Döndü

AKP "çözüm süreci"nden kaçmak isterken, Gezi Ayaklanması'na takılmıştır. Bir yandan Gezi'ye mesafeli duran BDP, diğer yandan bu harekete paralel "hükümet adım at" kampanyaları yürütmektedir. BDP, hükümetten beklediği adımlardan vazgeçmediği durumda AKP'nin herhangi bir kandırmaca politikasıyla, bu taleplerin arkasında duran yığınları kandırması mümkün değildir. Gezi Parkı'ndan aldığı rüzgârla palazlanma ümidi edinen CHP'nin asıl önünü açan ise AKP'ye karşı gerçek ana muhalefet rolünü oynamaya aday başka bir öznenin kendini göstermeyişidir.

Gezi Parkı'nın sert bir polis müdahalesiyle boşaltılmasının ardından üç hafta boyunca hükümetle birlikte Türkiye'yi saran ayaklanma, şimdi farklı alanlarda farklı mücadele biçimleriyle ve farklı tempolarda sürmek üzere dağılmış durumda. Bu bakımdan hareketin sönmediği besbellidir, yeniden yükselişe geçip geçmeyeceği ve nasıl geçeceği ise şu anda bu farklı odakları hareketlendiren başlıca öznelerin önümüzdeki süreçte benimseyecekleri tutumlarla belirlenecektir.

Parkın boşaltılmasının ardından hükümet ve yandaşları Gezi Parkı'ndan tetiklenen gelişmelerin "çözüm süreci"ni engellemeye yönelik olduğunu dilendirmeye koyuldular. Bu tekerlemeyi ilk defa o zaman işitmedik. Örneğin daha önce Sakine Cansız ve yoldaşlarının katledilmesinin ardından ve de cenazeleri aşamasında, Newroz'da, 1 Mayıs'ta, Reyhanlı patlamalarının ardından, İmralı heyetleri oluşturulurken vb. defalarca aynı nakaratı sık sık tekrarladı, hükümet. Her seferinde de bekledikleri sonuç hâsıl olmayınca, sanki sahiden böyle olmasını istiyorlarmış gibi, "her şeye rağmen oyun bozuldu, çözüm sürecine hâle gelmedi" açıklamasını riyakâr ağızlarından işitmeye de alıştık. Erdoğan hala Reyhanlı'daki patlamalarla Gezi Parkı'nda patlak veren ayaklanmayı aynı kefiye koymaya devam etmekte ve bu tür gelişmelerin hepsinin güya kendisinin bir inisiyatif olan ve hala nasıl bir yol izleyeceği hakkında tek bir söz söyleyemediği "çözüm süreci"ni engellemeye dönük komplolar olarak açıklamaktadır. Halbuki, yanlış dış politikalarıyla Hatay'da besleyip üslen-dirdiği gerici çeteleri geçirmek için Suriye sınırını eleğe çevirerek Reyhanlı'daki patlamalara davetiyeye çıkararak ve yol gösteren de AKP hükümetidir; Gezi Parkı'ndaki mütevazı ve barışçıl sivil itaatsizlik eylemine kışkırtılmış polis kuvvetlerini meydan muharebesine girer gibi saldırtan da aynı hükümettir. İstemeye istemeye oturduğu müzakere masasından kalkmak için bahane arayan bu AKP hükümetinden başkası değildir. Ama AKP tıpkı muhtelif açılışlarda yaptığı gibi, esrarengiz bir muhtevaya büründürdüğü "çözüm sürecini" de başka herhangi bir vesileyi de bir seçim propagandası malzemesi olarak kullanmak zorundadır. Çünkü AKP'nin yaklaşan seçimlerde muhtemel bir geri düşüş görüntüsünü önlemeye herkesten fazla ihtiyacı vardır. "Çözüm süreci" dediği müzakerelerin aslında kendi tükürdüğünü yalamak olduğunu gizlemek ve bu süreçte inisiyatifin kimin elinde olduğunun belli olmamasını sağlamak ve BDP/PKK'nin bu süreçten faydalanmasını engellemek için de saldırgan bir üslubu kullanmaya devam etmek zorundadır.

Nitekim AKP bir yandan "çözüm süreci"nin aksatmış olduğuna sevindiğini açıklarken, beri yandan da müzakere masasının öteki tarafındaki Kürt hareketinin temsilcilerini tahkir etmeyi ve terörist

sıfatıyla anmayı her seferinde artan bir vurguyla tekrarlamaktadır. Böylece "çözüm sürecine" sahip çıkmış gibi yaparken, aslında müzakere halinde olduğu muhataplarını muhatap almıyormuş gibi davranmayı sürdürmektedir. Oysa ortada bir "çözüm süreci" olması için, buna dair planların olması gerektiği aşikârdır. PKK'nin Abdullah Öcalan'ın rehini alınıp, tutuklanmasını takiben yaptığı açıklamalardan ve yazdıklarından izlenmesi mümkün olan; silahlı birliklerin TC sınırları dışına çıkmasıyla başlayan ve halihazırda siyaset platformundaki mücadeleyi öne çıkarmakla şekillenen bir planı olduğu ve "demokratik özerklik" koduyla tarif edilen bir programı olduğu sır değildir. Hükümetin yıllarca ele almayı reddettiği ama gündeme gelmesine bir türlü engel olmadığı plan da budur. AKP'nin bilinen ve görülen yegâne planının ne olduğunu görmek için ise, her gün değişik kılıflar altında takdim edilen formleri unutup, yaptıklarına bakmak yeter de artar.

AKP'NİN SEÇİM KAMPANYASI MALZEMESİ:

"ÇÖZÜM SÜRECİ"

Hükümetin "çözüm sürecinin" başından beri ikiyüzlü bir tutum içinde olduğu daha önce KÖZ sayfalarında döne döne açıklandı. Bu tutumun esasen sürecin inisiyatifinin kendi elinde olduğunu ispat etme gayretinden ileri geldiği vurgulandı. Böyle bir ispat gayretine bir hayli ihtiyacı vardı; zira, sık sık bu sayfalarda vurgulandığı gibi, gerçekler tam aksini gösteriyordu. Son aşamaya gelirken bu durum giderek kendini daha belirgin bir biçimde gösterdi. Bilhassa Gezi Parkı'nda tetiklenen ayaklanmayla birlikte bu, artık üzeri örtülemez bir berraklık kazandı. Abdullah Öcalan'ın bu süreç sırasında ilettiliği mesajlarla inisiyatifin kimin elinde olduğu ve kimin masadan kaçmak için bahane aradığı önceden bunu görme-yenler tarafından da apaçık görülmeye başladı.

Artık görmek istemeyen körler ve işitmek istemeyen sağırlar dışında herkes bilmektedir ki, AKP "çözüm süreci"nin başladığını gösteren İmralı'daki müzakerelere bilhassa açık grevleri karşısında çaresiz kalışıyla istemeye istemeye sürüklendi. Bölgedeki planları gereği istikrara ihtiyacı olan ve Erdoğan'ın başına buyruk davranışlarından rahatsız olan ABD'nin de basıncıyla bu masaya kerhen ve mecbu-

ren oturmak zorunda kalmıştı. Bu nedenle bu sürece dair bir hazırlığı ve planı da yoktu. Aksine bu rolü oynayabilmek için alelacele bir plan yapmak ve kendine çeki düzen vermek zarureti içindeydi.

En başta da uzun süredir tam aksi yönde bir propagandayla kışkırtılmakla meşgul olduğu seçmen tabanına ayar vermesi ve tam tersi bir yönde motive edilmiş baskı aygıtlarına ayar çekmesi gerekiyordu. Kendi tabanını karşısına almamak için, Erdoğan bir yandan hamasi söylemini sürdürüp el altından tayı ettiği "akıl adamları" onları yumuşatmak üzere görevlendirdi. Beri yandan AKP kurmaylarının bir kısmı da farklı bir dil konuşarak denge kurmaktaydı. Ama bu farklılıkların giderek sahici bir ayrılık ve bölünmeye evrilmesini önlemek için bir cambazlık marifetini geliştirmeye de ihtiyaç vardır. Bir de bir siyasi imha planına göre seferber edilmiş baskı ve yargı aygıtlarının hükümetin oyununu bozacak sürprizlere yol açmaması için gayret etme zarureti hala varlığını korumaktadır.

Bu çelişkili durum nedeniyle AKP, bir yandan çözüm sürecinin kendi icadı olduğunu ve inisiyatifin elinde olduğunu göstermeye çalışmak zorundadır. Her somut gelişme böyle bir gayrete bir hayli ihtiyaç olduğunu göstermektedir. Bir yandan da uygulamaya konabilecek hazır bir planı olmadığının belli olmaması için zaman kazanmak istemektedir. Zaten birçok nedenle sıkışık durumda olduğu için de somut adım atmakta güçlük çekmekte ve muhataplarını oyalamaktadır.

AKP'nin "çözüm süreci"ni sanki silahlı PKK birliklerinin sınır dışına çıkmasından ibaretmiş gibi anlatmakta ısrar etmesi ve "daha hepsi çıkmadı" bahanesini tekrar etmesi de bundandır. Böylece hem ikinci bir adıma dair bir planı olup olmadığını gizleme fırsatı bulmakta, hem de tabanında yankı bulan "hangi vaatle bunları ikna ettiniz?" sorusunu boşta bırakacağını sanmaktadır.

Gerçeğin öyle olmadığı besbelliyken, Erdoğan elinde kalan ve bir daha yükseldiği son noktaya çıkamayacağı gitgide belirginleşen seçmen tabanını "PKK'yi TC sınırları dışına çıkartan muzaffer komutan" rolüyle kandırmaya çalışıyor. Öte yandan bu rol sayesinde gerillanın TC sınırları dışına çıkması önerisinin Abdullah Öcalan'ın yıllar önce formüle ettiği bir çözüm olduğunun üzerini örtmek istiyor.

AKP hükümeti gerillanın sınır dışına çıkma girişimini bir komployla önlediği gibi, sözüm ona açılım politikasını da Habur bahanesiyle yarıda kesmişti. İmralı'da bir tecrit uygulamasından da istifade ederek askeri, polise ve adli operasyonlarla hem gerillanın hem de odayında Kürtlerin bulunduğu siyasi hareketin üstesinden geleceğini zannetti. Buna karşılık gerilla giderek daha bunalıcı saldırılar yapmaya başladı. AKP, bağımsız adaylar etrafındaki kampanyalar ile seçim sonuçlarında çantada keklük

sandığı seçim bölgelerinde gerilemeye başladı. Kürdistan'da alışımlı olan büyük kitlesel eylemler yüz binlerin katıldığı Newroz mitingleri ile İstanbul'a taşındı. AKP bu gelişmeleri görünce yanıldığını fark etmeye başladı.

Nihayet açık grevlerinin zindanların dışına taşarak yaygın bir kitle eylemi haline geldiği noktada uzun zamandır tecrit uygulamakta olduğu İmralı Cezaevi'nin kapısını açmak üzere geri adım atmak zorunda kaldı. Bununla birlikte bir yandan uzlaşmaz bir üslubu sürdürerek aslında geri adım atmakta olduğunu gizleme gayretine girişti.

Bu çabanın beyhude olduğu aşikâr olduğu halde AKP'nin ısrarla aynı çizgide durmasının bir nedeni de kerhen oturduğu müzakere masasından kalkmak için bir fırsatın her an belireceğine olan inancını yitirmemesidir. Bir yandan yürüttüğü havuç/sopa politikasıyla Kürt hareketini bölmeyi hayal etmekte, bir yandan da izlediği provokasyon politikaları sayesinde PKK'nin müzakere masasından kalkacağını ümit etmektedir. Adeta her an tekrar saldırgan üslubuna uygun ve mağlup komutan imajını tersine çevirmesine belki de fırsat verecek bir rol üstlenmeyi hayal etmektedir.

Ne var ki, zaman hızla akmış ve gerillanın sınır dışına çekilmesi somutlaştıkça, hükümet adım atmak zorunda kalacağını ve kendi planını açıklamak zorunda olduğunu da fark etmeye başlamıştır. Bu kaçınılmaz hale geldikçe, AKP artık müzakere masasından kalkmak için başka bir yerden bir bahane bulamayacağını da ağır ağır da olsa idrak etmeye başlamıştır. Bu nedenle de tam adım atması gereken aşamada, meclis tatile girmeden evvel bir adım atılmaktan kaçınmak için fırsat kollamaya en çok ihtiyacı olan AKP hükümetidir. Mayıs-Haziran aylarını çözüm sürecine dair tartışmalarla geçirmek en az AKP'nin işine geliyordu ve yeni bir gündemin yaratılmasına en çok ihtiyacı olan oydu. Bu gündemin gökten zembille inmeyeceği besbelliydi.

AKP KENDİ BAHANESİNİ KENDİ YARATMA PEŞİNDE

Böylece muhtelif vesilelerle müzakere masasından kalkmak için aradığı bahaneyi sonuna kadar zorladığı halde bir türlü bulamayan Erdoğan, nihayet kendi bahanesini kendi başına yaratmak zorundaydı. Gezi Parkı'nda başlayan mütevazı sivil itaatsizlik eylemi bunun için uygun bir ortam sundu. Her ne kadar AKP Gezi Parkı'ndaki eylemi baştan itibaren CHP ve ulusalçılara mal etmeye çalışmış olsa da, elbette iş içinde "ulusalcılar" kadar BDP vekillerinin olduğunun AKP de farkındaydı. Bilhassa Sırrı Süreyya Önder'in önde durduğu ve belirleyici bir rol oynadığı aşikârdı.

Bu şartlarda bir yandan valiliğin ve hükümetin

bir yandan Ergenekon'dan ve ulusalcılardan bahsedip, öte yandan Sırrı Süreyya Önder'i hedef alan sert bir saldırıyı başlatması ne anlama geliyordu? Besbelli ki bu suretle hem ulusalcılara mal edilen hem de BDP'nin içinde bir öncü rol oynadığı bu eylemi bahane edip gündemin değişmesini bekliyordu, AKP. Tercihen de BDP'nin bu saldırılar karşısında müzakere masasını tekmeleyip Erdoğan'ı bu zahmetten kurtaracağını umuyordu. Hiç kuşkusuz Gezi Parkı'ndan hükümeti büsbütün zora sokacak bir ayaklanmanın tetikleneceğini ne AKP ne de partakiler veya gelişmeleri dışarıdan izleyenler bekliyordu.

Aksine en azından hükümet ve valiliğin Gezi Parkı'ndaki eylemi fazla zorlanmadan bitirmeyi belediklerini düşünmek için falcı olmaya gerek yok. Zira yakın zaman önce Emek Sineması ile ilgili bir başka benzer eylem yaygın bir medya desteğine rağmen kolaylıkla önlenmişti. Daha önce 1 Mayıs yasağı ile solun ve sendikaların 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkma girişimleri de alışıldık yöntemlerle ve alışılmış olduğu gibi önlenmişti. Bu şartlarda AKP'nin Gezi Parkı'nda çuvallamayı beklemeden hareket ettiği açıktı. Böylelikle bütün bu verilerden ve Başbakan'ın kışkırtıcı söyleminden cesaret alan polis belki planlandığından daha hoyrat bir müdahalede bulundu ve hiç ummadığı bir karşı koyuş görünce daha da sertleşti.

GEZİ PARKI'NDAKİ EYLEMİN BÜYÜYEREK YAYILMASINI KİM TETİKLEDİ?

Baştan itibaren ve hala AKP "Gezi Parkı olayları" çözüm sürecini baltalamak için tezgâhlanmış demagogisini tekrarlamaktadır. Aykırı gibi gözükse de bu ifadenin ardında bir doğruluk payı vardır. Ama bu doğruyu dosdoğru görmek için evvela Gezi Parkı'ndaki mütevazı sivil itaatsizlik eyleminin nasıl kışkırtılıp büyütüldüğünü hatırlamak ve kıvılcımı kimin çıktığını görmek gerekiyor.

Eğer "Gezi Parkı'ndaki olayların "çözüm süreci"ni baltalamak için tetiklendiği" saptamasında bir gerçek payı aranacaksa, o zaman bu tetiklemenin asıl öznesinin nerede olduğuna bakmak gerekir. Şimdi hükümet sözcülerinin ve destekçilerinin de itiraf etmek zorunda kaldığı gibi, "polisin orantısız güç kullanmasının" olayların çığırından çıkmasında belirleyici bir rolü olduğunu kimse gizleyemiyor. O halde eğer bu gelişmelerin "çözüm süreci"nin önünü kesmeye dönük bir anlamı var ise, bunun kıvılcımı açıkça devletin polis kuvvetleri tarafından çakılmıştır. Polise talimatı kendisinin verdiğini söyleyen de Başbakan'ın ta kendisidir.

Üstelik kışkırtıcı saldırı plansız, hesapsız biçimde ve kazaen olmuş değildir. Tam tersine, hükümet gerilla birliklerinin TC sınırlarını terk etmesi sona erdiğinde ve kendisinin adım atmasına sıra geldiğinde, planlı ve hesaplı bir biçimde bu gelişmeyi taammüden tetiklemiştir. Asıl beklentisi belli ki doğrudan kendi vekilini hedef alarak başlayan bir saldırının ardından BDP'nin müzakere masasını tekmelemesi idi. Böylelikle hala ev ödevini yapmamış olan hükümet atması gereken adımı atmamak için aradığı bahaneyi bulmayı ümit ediyordu.

HESAP NEREDE NASIL DÖNDÜ?

Bununla birlikte bu kurnaz planı tetikleyen hükümetin tam olarak neyle karşılaşacağını bilmediğinden de hiç kuşku yoktur. Erdoğan düğmeye basma talimatını verirken hangi mekanizmanın harekete geçeceğini farkında değildi; ne Gezi Parkı'ndakiler ne onların arasına karışmış "Ergenekon artıkları", ne

de polis bunun farkındaydı. Hesabın döndüğü kritik nokta bu aşamada belirmiştir. Hükümet keseri Gezi Parkı'ndaki taş vurmaya, deyim yerinde ise Mayıs ayının sonundan itibaren yüzbinlerin sık sık haykıracağı gibi "keser dönmüş, sap dönmüş, gün gelmiş hesap dönmüştür".

Her ne kadar hükümetin ve valinin söylemlerine bakıldığında tablo öyle görünmüyorsa da, görünüşe aldanmamakta yarar var. Her ne kadar AKP "çözüm süreci" gerekçesiyle bir süredir BDP'nin temsil ettiği yığınların eylemlere katılmamasını istiyormuş gibi görünüyorsa da, sanki "karışmalar da Habur'da olduğu gibi masadan kalksın" der gibi bir hali de var gibiydi. Kimi durumlarda "sağduyulu davranmasından ötürü" BDP'ye iltifat eden sözler ise, esasen samimi bir teşekkürü ifade etmekten ziyade ikiyüzlü bir diplomasi dili olarak algılanmalıdır.

Zira bu yersiz iltifatlar daha çok BDP'yi sol karşısında ve somut örnekte de Gezi eylemcileri nezdinde tahkir edici bir niyet de taşımaktadır. O nedenle, bu diplomatik hitaplardan ziyade bazen rutin olmaktan çok kasti olan kışkırtıcı tutum ve saldırılar daha bas-kındır ve AKP'nin niyetini ve mahiyetini daha fazla yansıtmaktadır. Örneğin Lice'deki yayılım ateşi tam da bu çerçevede görülmelidir.

Bununla birlikte Lice'deki saldırının ardından Gülten Kışanak'ın yaptığı konuşmada veya ona öngelen grup toplantısında Selahattin Demirtaş'ın konuşmasında AKP'ye tereddüt etmeden çatan sert ve kesin konuşmaların ardından daha yumuşak ve hükümete çatarken bile diplomatik bir üslubu daha

fazla yansıtan açıklamaların gelmesi de tuhaftır. Bu tuhaflik "çözüm süreci" başladığından bu yana BDP'nin bir yandan AKP'ye karşı muhalefet yapmayı sürdürmeye çalışması, diğer yandan "çözüm süreci" bozulmasını kaygısıyla bu muhalefeti hayata geçirememesinden kaynaklanmaktadır. BDP, aksini söylediği zaman bile "çözüm süreci"nin; ancak yeri geldiğinde metropollerdeki sivilere saldırarak yeri geldiğinde ise Kürtleri bombalamaya ve kurşunlamaya devam ederek ve en yumuşak anında bile saldırgan üslubunu terk etmeyerek yol alan AKP iktidarı altında yürüyeceği yanlışını taşımaktadır. Üstelik AKP'nin gitgide güçlü bir iktidar olma konumunun gözle görünür bir biçimde zayıfladığı koşullarda. Oysa bu koşullarda AKP ile bu "çözüm süreci"ni yürütmek dileği ona koltuk değneği olmayı dayatmaktadır. Beri tarafa CHP'nin ve ulusalcıların, her ne kadar önalmasalar da, giderek kozalarından çıkıp güç kazanmaya başlamış oldukları bir gerçek olsa bile, bu bir mazeret değildir. Çünkü CHP kendi imkânlarıyla ve yöntemleriyle değil beklenmedik biçimde patlak veren bir hükümet karşıtı ayaklanma sayesinde güç kazanmakta ve bu hareketi arkasına alarak muhalefet rolü oynamak istemektedir. Bu şartlarda burjuva akımlarının birbirleriyle sert çatışmalara giriştiği başka durumlarda olduğu gibi, taraflardan birinin yahut diğerinin kuyruğuna düşmek kuvvetle olasıdır. Oportünist seçeneklerden birinin yahut diğerinin yedeğine düşmemek için de KÖZ'ün öne çıktığı şiar önemlidir:

"AKP'YE KANMA CHP'YE YOL VERME"

Eğer Gezi Parkı'nda tetiklenerek TC tarihinin gördüğü en büyük hükümet karşıtı ayaklanmaya evrilen hareketin niteliği ve arkasındaki karmaşık dinamikler ile temel eksiklikleri göz önünde bulundurarak bakılmazsa; bu hareketin Gezi Parkı'nın boşaltılmasıyla birlikte sona erdiğini ya da hiç değilse tamamen sönümlenmek üzere veyahut daralmakta olduğunu düşünmek işten bile değildir.

Böylelikle bir kez daha başlangıçtaki yanlısamaya

geri dönmek ve AKP'nin gerilemekte olduğunu tekrar unutup bilakis Gezi Parkı'nı boşaltmak suretiyle yeniden yükselişe geçtiğine inanmak gerekir. Zaten hükümetin hüsnü kuruntusu ve sansürden beslenen medya tekelisi ile yaymaya çalıştığı yalan da bundan başka bir şey değildir.

Ama bu yalan AKP'nin akıbetini değiştirmeyecek olsa da buna kananların asıl rollerini oynamalarına engel olacaktır. O nedenle öncesi ve sonrasıyla Gezi Parkı'ndan tetiklenen hareketin ne olduğunu berrak biçimde bilince çıkarmak ve buradan çıkarılması gereken dersleri çıkarmak şarttır. AKP bir yandan Gezi Parkı hakkındaki planlarından geri adım atarak, parklar üzerine güzellmeler yaparak bu süreçte karşısına geçen kimi sermaye kesimlerini ve medya

toplumsal kesimlerle görüşmesine imkân sağlanması ve koşullarının düzeltilmesi, askeri hareketliliği ve karakol yapımlarına hemen son verilmesi gerektiğini de vurgulayan Demirtaş, pakette yer alan konuları şöyle sıralamıştı: "Terörle Mücadele Kanunu'nda değişiklik, Ceza Kanunu'nda ağır bazı yaptırımların değiştirilmesi, uzun tutukluluk hallerinin ortadan kaldırılması, ifade özgürlüğünü engelleyen maddelerde değişiklik, gösteri ve miting kanununda değişiklik, Basın Kanunu'nda bazı yasaklayıcı hükümlerin ortadan kaldırılması, inanç özgürlüğü ile ilgili tasarımlar var. Ayrıca seçim barajına ilişkin, Siyasi Partiler Kanunu'nda değişiklik; yani bugüne kadar kamuoyunun bildiği ve bizim taleplerimiz arasında yer alan ana konuların hepsi paketimizde mevcut ve bunları da hükümete ilettik, onlar da tartışıyorlar".

BDP bu taleplerin takipçisi olmaktan vazgeçmediği süreçte AKP'nin herhangi bir kandırmaca politikasıyla bu taleplerin arkasında duran yığınları kandırması mümkün değildir.

AKP "analar ağlamasın" diye başladığı süreçte bu sefer başka anneleri ağlatmanın peşindedir. Nice acılara alışmış oldukları sanılan Kürt annelerinin, katili "destan yazdı" diye övülen Ethem Sarısülük'ün annesini ve onun peşinden öldürülmeye devam edilenlerin annelerini görmezden geleceğini ve anneleri on dirabileceğini sanmaktadır. Hala içeride bulunan on binlerce tutsağın yakınlarının yaklaşan bayramda da zindan ziyaretleriyle yetinmek zorunda olduklarını unutacaklarını sanmaktadır. Malum failler hala yargı önüne çıkmazken, çocuklarının katledildiği yeri ziyarete giden Roboski köylülerine utanmadan para cezası kesildiğini, ceza ödemeye razı olanların dahi oraya gitmesinin önlenmekte olduğunu görmezden gelececeklerini zannetmektedir.

"AKP'YE KANMA!" ŞİARININ MUHATAPLARI AKP TARAFINDAN BİR DAHA KANDIRILMAYA MÜSAİT DEĞİLDİR.

Öte yandan CHP Gezi Parkı'ndan aldığı rüzgârla palazlanma ümidi edinmiştir. Kâh kendi iç sorunlarıyla uğraşmaktan kâh mızımız bir muhalefet yapmakla yetinmekten vazgeçmektedir. Ama eğer bir ara AKP'ye bile kitleleri sokağa dökmeme çağrısında bulunan CHP şimdi böyle bir yola girmeye yelteniyorsa bunun asıl nedeni AKP'ye karşı gerçek ana muhalefet rolünü oynamaya aday başka bir kitle hareketinin kendini göstermeyişindedir.

Bir başka deyişle Gezi Parkı'ndan başlayan hareketin CHP'nin terkisine takılmamasının en önemli koşulunun Lice'den sonra olduğu gibi bu hareketin içinde "Kürtlere özgürlük" şiarının yükseltilmesi ve "hükümet adım at" kampanyalarıyla bu hareketin arasındaki köprüünün kurulmasıdır. "CHP'ye yol verme!" şiarının muhatabı; Gezi Parkı'ndan gelişen ayaklanmaya katılan yığınlarla güçlenerek büyüyecek olan ve odağında BDP'nin temsil ettiği yığınların olduğu bir muhalefet hareketinin yaratılmasını sağlayacak güçlerdir. AKP'ye karşı böyle bir ana muhalefet hareketi esas olarak "AKP'ye kanma CHP'ye yol verme" şiarının vücut bulmasıdır. Bu durumda "peki böyle bir güçlü hareket AKP hükümetini devirirse yerine kim gelecek?" türünden pimpirikli sorulara kulak asmamak gerekir. Bu yönetenlerin sorunudur; cevabını onlar arayıp bulacaktır. Yönetilenlerin sorunları bellidir: bu sorunlar, somut taleplerle somut eylemlerle dile getirilmekte ve uğruna nice insanlar hayatlarını vermektedir. AKP'nin yerine kim gelirse gelsin aynı hareket, bundan aldığı güçle kendi sorunlarına çözüm isteyen taleplerini daha yüksek sesle ve daha güçlü bir biçimde yükseltmeye devam edeceklerdir. Komünistlerin ödevi de bu yöndeki gelişmelerin içinde aktif olarak yer almak olmalıdır.

AKP'nin sözde "Çözüm Planı" neye benziyor?

AKP'nin "çözüm süreci" adıyla anılan sözümona planının gözle görünen unsurları ve bunların neden bir demokratik çözümün önünde engel oluşturduğu bellidir. Hatırlamak gerekirse bunun başlıca yönleri şöyledir:

- AKP "çözüm süreci"nde "Kürt sorunu"-nu Kürt kökenli vatandaşların sorunu'na indirgeyerek Kürtlerin bir kolektif varlık olarak kabulünü reddetmektedir. Böylece kolektif hak taleplerinin üzerini kısmi bireysel haklarla örtbas etme tutumunda ısrar ederek ilerlemek istemektedir. Dolayısıyla bir sorunun üzerinin örtülmesi amacıyla atılmak istenen adımların herhangi bir çözüme yönelmesi de anlamsız ve imkansız hale gelmektedir.

- AKP güya çözüm aradığı sorunu bir "terör sorunu" olarak tarif etmeye devam etmektedir. Yani somut olarak dar anlamda silahlı mücadeleye ve silahlı unsurlara dair bir sorun gibi görmekte ve göstermektedir. Böyle gösterdikçe "çözüm" de haliyle bu unsurların "etkisiz hale getirilemiyorlarsa" TC sınırları dışına çıkmasıyla başlamak zorundadır. Görünüşe göre de bundan sonrasında ne olacağı konusu AKP bakımından önemsiz ve anlamsız hale gelmektedir. Kaldı ki PKK zaten kendi iradesi ve kendi organizasyonu ile düzenli bir geri çekilme hareketi yaptığının göre ve bu konuda "çözüm süreci"nin baş aktörü rolünü oynayan AKP'nin yaptığı ne olsa gerekir? Öte yandan AKP sorunu "terör sorunu" olarak tarif etmeye devam ederken, aynı konsept çerçevesinde herhangi bir silahlı eylem ve faaliyette bulunmamış ve bulunamayacak olan unsurları da "terörün uzantısı" sıfatıyla anmayı adet edinmiş durumdadır. Bu nedenle de aslında "terörle mücadele" kılıfı altında yürütülen baskı ve saldırı politikalarının silahlı unsurların tamamının TC sınırları dışına çıkmasıyla dahi sona ermeyeceğini tahmin etmek zor değildir. Bu takdirde AKP bakımından "çözüm süreci"nin birinci adımının herhangi bir aşamada bitmiş olacağını ifade etmek mümkün gözükmemektedir.

- AKP'nin muhtaç olduğu ve aradığı asıl çözüm anlaşılabilir o ki, askeri olarak imha edilmesi on yıllardır başarısız ve halihazırda uluslararası ve özellikle de bölgesel konjonktür nedeniyle başarısız daha da imkansız hale gelen PKK'yi siyaseten imha etmektir. Bu nedenle de "çözüm süreci"nin ilan edilmesinden önce olduğu gibi, sırasında da tuttuğu türlü yollarda ilerlemeye devam ederek bu hedefe ulaşmak istemektedir. Bu bakış açısı ve tutumun kaçınılmaz sonucu besbelli ki bir silahlı mücadele yürütülen de yürütmeseler de PKK ve uzantıları olarak kabul edilenlere karşı baskı ve saldırı politikalarını yürütmektir. Nitekim en son Lice örneğinde bunun bariz bir örneği görülmüştür. Başka yerlerde de askerin yerine gitgide daha donanımlı ve saldırgan hale getirilen polis kuvvetleri geçirilmektedir. Bu tutumu sürdürme konusunda AKP çizik plak gibi

çalmaya devam etmektedir. AKP bakımından "çözüm süreci"nin ikinci adımının bir türlü gelmemesi bir bakıma bundandır.

- AKP, "bir savaş olduğunu kabul etmek anlamına gelir" demagojisiyle "çözüm süreci"nde barış sözcüğünün kullanılmasına dahi itiraz etmektedir. Böylelikle muhataplarının "barış ve çözüm süreci" diye adlandırdığı süreçte barış yönünde bir çözümün konuşulmasını dahi kabul etmemektedir. Bu itibarla bir kirli savaş yürüttüğünü kabul etmeye bir türlü yanaşmayan ve bu meyanda yapılmış olanları ve yapmakta olduklarını meşru ve makul kabul eden AKP bakımından "çözüm süreci" esasen bu baskı ve saldırı politikalarını daha ferah yürütmenin koşullarını sürdürmek anlamına geliyor gibi görünmektedir. Bir yandan karakol ve kalekolların tahkim edilmesi, yenilerinin inşası sanki herhangi bir "çözüm süreci" olmasaydı nasıl bir tempoda yürütülecekse aynen öyle yürütülmektedir. Korucuların silahsızlandırılması ve korucu teşkilatının dağıtılması ise bahis konusu bile edilmemektedir.

- AKP'nin esasen "çözüm süreci" diye adlandırdığı süreç, yıllardır reddettiği ve önlenmek istediği bir müzakere ile başlamıştır. Abdullah Öcalan; PKK ve hükümetin onun uzantısı kabul ettiği tüm kurum ve bireyler tarafından "baş müzakereci" ve son karar mercii olarak ilan edilmiştir. Bu itibarla esasen beri taraftan söylendiği gibi süreç esas olarak bir "müzakere süreci"nden ibarettir. Ancak, tıpkı yardım ve desteğine muhtaç olduğu ve derin ekonomik ilişkiler geliştirmekte olduğu Irak Kürdistan Federe Hükümeti'nin ve onun başkanı yahut temsilcilerinin resmi isim ve sıfatlarını telaffuz etmeye hala yanaşmadığı gibi, AKP bu müzakere sürecine de kendi tercih ettiği ismi takmakta ısrar etmektedir. Böylelikle aslında bu sürecin gereği gibi yürütülmesine başlıca engeli AKP koymaktadır.

- Öte yandan bu müzakere masasının bir tarafında bütün asli unsurları ve AKP'nin tabiriyle "uzantı"larıyla bir bütün halinde duran bir taraf varken AKP hala masanın öteki tarafında kimin olduğunun bir türlü adını koymaya yanaşmamaktadır. Erdoğan, bir yandan "AKP yahut hükümet olarak biz görüşmeyiz" diyerek topu (aslında doğrudan doğruya Başbakan'a bağlı olan) MİT Müsteşarı'na atmaktadır. Öte yandan "çözüm süreci" bilmesinin güç kaybetmekte olan AKP'nin başlıca propaganda ve seçim malzemesi haline getirmektedir. Bu maksatla bu sürecin tüm rantını kendi kefesinde toplamak için bütün parti teşkilatını ve medya ordusunu seferber etmektedir. Bu tutum esasen çelişkili bir sonuç yaratarak bizzat AKP'nin "çözüm süreci"nin önüne diktiği bir engel oluşturmaktadır. Çünkü bu durumda aslında masanın beri tarafında tüm kurum ve kuruluşlarıyla devlet oturması gerekirken bu bir türlü sağlanamamaktadır. Müzakere masasının bir tarafında bir türlü tek bir muhatap oluşmamaktadır. Devletin farklı kurumları, meclis ve diğer siyasi partiler AKP'nin bu rant hevesi nedeniyle devre dışı bırakılmakta-

dır. Böylece masanın bir tarafında (AKP'nin bütün çaba ve temennilerine rağmen bir türlü ikilik yaratılmaması yüzünden) bütün unsurların meşru kabul ettiği tek bir muhatap otururken diğer tarafına tek bir muhatap bir türlü oturtulamamaktadır. Bu da kendi dar çıkarlarını takip eden AKP'nin "çözüm süreci"nin önünediktığı başlıca engellerden biridir.

- AKP, PKK'yi bir siyasi muhatap olarak kabul etmeyi reddetmekte ve bunda ısrar etmektedir. Aslında bu ısrarın arkasındaki neden bellidir. Güç kaybeden AKP'den oy çalma yeteneğinde olan ve bunu muhtelif vesilelerle göstermiş bulunan başlıca güç, Erdoğan'ın "PKK'nin uzantısı" diye tarif ettiği unsurların ağırlık merkezinde durduğu muhalefet hareketidir. Hükümetin bu dileğinin en bariz göstergesi ise "12 Eylül Anayasa'sını değiştirme" "12 Eylülcülerini yargılama" vb. hakkında şatafatlı demagojiler savururken, 12 Eylül rejiminin temel kurumlarından biri olan seçim barajına dokunulmasını kati bir suretle reddetmesidir. Bunun anlamı da açıktır: AKP, PKK'nin silahlı unsurlarının TC sınırları dışına çıkmasıyla ve silahlı eylemlere son vermesiyle yetinemeyecek durumdadır. Bu bakımdan en popüler ifadesiyle "PKK'nin silahlı mücadeleyi bırakıp mevcut siyaset arenasının meşru araçlarıyla siyaset yapması" biçiminde tarif edilen ve algılanan çözüm en az AKP'nin işine gelmektedir. Bu nedenle de AKP "çözüm süreci, çözüm süreci" diye vurgu yaparken her adımda bunun önünü kesmenin yollarını aramaktadır. Nasıl ki geçmişte Kürt düşmanları "en iyi Kürt ölü Kürt'tür" diyerek katliamlarını savunduysa, AKP de çözüm sürecini "en iyi Kürt siyaseti, siyaset alanında yer almayandır" diyerek "çözüm süreci"nin önünü kesmek istemektedir.

- Nihayet AKP'nin güya "Kürtler için en iyi çözümü" kendisinin getirdiğini göstermek için ileri sürdüğü demagojiler de aslında herhangi bir demokratik çözüm aramadığının başlı başına işaretleridir. Örneğin "ilk resmi Kürtçe TV kanalını biz getirdik" demagojisi bunların başındadır. Zira demokratik bir çözüm bakımından sorun devle-

tin resmi bir Kürtçe kanal açıp açmamasını değil, basın yayın özgürlüğünün önündeki tüm engellerin kaldırılmasını gerektirir. Oysa AKP bir yandan kendi propagandasını Kürtçe dilinde yapan bir TV kanalını sonuna kadar açarken, bir yandan Kürtçe veya başka dillerde yayın yapan Kürtlerin yayın organlarını susturmak için uluslararası operasyonlarını sürdürmektedir. Keza "Kürtçe'yi biz tanıdık ve okullara soktuk" demagojisiyle ve sorunu "anadili öğrenme ve konuşma" alanına sokarak yapılan da benzer bir sahtekârlıktır. Zira Kürtlerin anadillerini öğrenmeleri ve konuşmaları için devletin baskı ve yasaklarından başka bir engel yoktur. Buna rağmen Kürtler anadillerini unutmamış değildir. Devletin asıl kaçındığı ve üzerini örtmek istediği konu ise şudur: "Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlarının en az üçte birinin anadili Kürtçedir ve bu nüfus sadece ana vatanlarında yoğunlaşmış değil, tüm ülke sathına yayılmıştır. O nedenle kamu görevi yapmaya talip herkesin bu ikinci dili öğrenmesi şarttır; kamusal alanlarda resmi ve gayri resmi olarak bu dilin kullanılmasını sağlamak ve bunun gerekliliklerini yapmak devletin ödevidir". Besbelli ki Kürtçe konusunun bu suretle anadil cenderesinden çıkarılması, esas olarak Kürtlerin TC vatandaşı olarak statülerinin ne olduğunun açık seçik tarif edilmesi anlamına gelir. Nitekim Kürtler de altını çizerek bunu talep etmektedir. Bu çözüm, bırakalım sürprizli "çözüm paketleri"ni AKP'lilerin (elbette rakiplerinin yahut yedeklerinin de) rüyalarında görseler uyanacakları bir durumdur. Buna karşılık bu, Kürtler ve demokratik haklar mücadelesini yürüten her kesim için sonuna kadar takip edilmesi gereken temel talepler arasındadır. "Çözüm süreci"nden başka ne çıkarsa çıksın öyle olmaya devam edecektir. Bu nedenle de AKP'nin güya "çözüm" iradesinin kanıtı diye sunmak istediği propaganda malzemeleri bile esasen demokratik bir çözümün önüne dikmek istediği engelleri tasvir etmektedir.

İzmir'de zayıf geçen Barış ve Çözüm mitingi

Halkların Demokratik Kongresi 22 Haziran Cumartesi günü Bornova Cumhuriyet Meydanı'nda Barış ve Çözüm Mitingi gerçekleştirdi. "Adalet ve Özgürlük, Eşitlik ve Kardeşlik, Onurlu ve Kalıcı Barış için; Demokrasi Hemen Şimdi" sloganıyla düzenlenen mitinge bine yakın insan katıldı.

Bornova Stadyumu önünde bir araya gelen HDK bileşenleri buradan "Demokratik Ulus, Demokratik Vatan, Demokratik Anayasa" pankartı eşliğinde mitingin yapılacağı Bornova Cumhuriyet Meydanı'na yürüdü.

KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak "Kürtlerin Esareti İşçilerin Esaretidir!" pankartı ile TÜMTİS'li işçilerin arkasında kortejimizle yer aldığımız yürüyüşte sıklıkla "Her Yer Taksim, Her Yer Direniş" sloganları atıldı.

MKM grubu Agıré Zerdest'in konseri ile başlayan mitingde ilk konuşmayı HDK İzmir temsilcisi Cavit Uğur gerçekleştiren "özgürlük ve demokrasi mücadelesinin ne denli birleştirici olduğunu Gezi Parkı direnişiyle gördüklerini, ödenen ağır bedellere karşın farklı siyasal görüşlerden, farklı inançlardan, farklı etnik kökenlerden, farklı cinsel yönelimlerden erkek ve kadınların AKP diktatörlüğüne karşı omuz omuza direndiğini" belirtti.

Daha sonra konuşan BDP Ağrı milletvekili Halil Aksoy Taksim direnişçilerini selamladığını söyledi. Aksoy konuşmasında şunları belirtti;

"Biz, ırkçıların, faşistlerin yanında hiçbir zaman için yer almadık, yer almayacağız. Taksim, Türkiye halklarının, direnişçilerin sesi oldu ve AKP'ye de önemli bir uyarı oldu. Türkiye çok önemli bir süreçten geçiyor. Yüzyıllardır çözülme-

yen sorunun çözülmesi için bir süreç başlamış. Türkiye'nin hatta Orta Doğu'nun en büyük sorunu, hiç kuşku yok ki, Kürt sorunudur. Eğer Kürt sorunu çözülürse Türkiye'de demokrasinin önündeki engeller de hızla kalkar. Çözülmezse hiçbir şekilde Türkiye'de demokrasiden bahsedemeyiz. Bununla ilgili bir adım atıldı. Bu adımı atan Abdullah Öcalan ve PKK. Ama sorunun çözülmesi,

sürecin yürütülebilmesi sadece onların çabalarıyla olmaz. Karşımızdaki devlet de, süreci yöneten AKP de adım atmalı, sürece katkı sunmalıdır. Arada müzakereler var, karşılıklı bilgi alışverişleri var ama sorunun çözülmesi sadece PKK'nin çekilmesi midir? Demokrasi kanallarının daha fazla açılması için adımlar atılmalı. Ayrıca sürecin kendisinin mutlaka değiştirme ve dönüştürme enerjisi vardır. Taksim'deki başkaldırı, yine bu sürecin yaratmış olduğu dinamizmdir. Öyleyse sürecin geri gitmesi lazım. Eğer süreç geri dönerse ben de dağa çıkarım. Bu bir tehdit değil. Herkes üstüne düşeni yapmalı, sorumluluk almalı, değerlerine de saygı göstermeli."

BDP ve HDK'nin örgütleyicisi olup, son yıllarda en zayıf katılımın söz konusu olduğu mitinge son derece ruhsuz ve coşkusuz bir hava hâkimdi. Mitinge katılanların gerek mitingin gündemine gerekse kürsüden yapılan konuşmalara ilgisi hayli sınırlı kaldı. Miting alanında komünistler KÖZ'ün Taksim Direnişi ile ilgili özel sayısının dağıtımını da gerçekleştirdiler.